

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaja začetkom
vsakega mesca

Izdaja Kat. bukvarna
Tiska Katol. tiskarna

Stane: za celo leto
K 2.—; za Nemčijo
K 2.50; za Ameriko
in vse ostale zunanje
kraje K 3.—

Spisi in dopisi se
pošiljajo uredni-
štvu, naročnina in
darovi pa upravni-
štvu „Bogoljuba“
v Ljubljani

Spisi se morajo po-
slati do 10., dopisi do
15. prejšnjega mesca

Največja češka tvrdka za nakupovanje cenege posteljnega perja!

1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg bolj-šega 2·40 K, **polbelega** 2·80 K, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5·10 K, 1 kg izredno finega **snežobelega**, skubljenega 6·40 K in 8·K; 1 kg **sivega puha** 6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prсни puh** 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica** 180 cm dolga, 116 cm široka, z **dveima blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkimračjim **perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3·50 K, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K višje franko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava Češko.** — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena, 2354 za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastonj in franko.

2 darili

prejme vsak naročnik 5 kg zavoja
žitne kave za K 4.— franko povsod

zastonj

od staro renomirane tvrdk: **Josef Stumpf**, tovarna žitne kave **Sto-
tov n. L., Češko.** Pri naročbi 6 za-
vojev naenkrat 7. zavojev ali lepi pred-
meti zastonj. Tisoči priznanj! Pro-
spekti zastonj in franko.

3420

SAMO K 10.—

stane v prvi gorenjski razpošiljalnici

IVAN SAVNIK, Kranj 164

4 in pol metra volnena blaga poljubne
barve za eno fino žensko obleko, dalje
1 zelo fini robec za na glavo,
3 lepi žepni robot iz sifona,
2 para močnih ženskih nogavic,
1 svilnat pas in še več drugih različnih
stvari za povrh. 1587

Ista množina še boljše vrste . K 15.—
" " najfinejše " . K 20.—

Ne zamudite te ugodne prilike!

SOLIDNO DOMAČE PODJETJE!

Trganje! Revmatizem!

trganje po udih, podagra, ischias, trganje v ledjih, revma-
tizem v členkih, odstranijo vpešno **Remmelove rast-
linske kapljice.** Jemljejo se: notranje, so najčistejši rast-
linski izdelek, nikakih škodljivih stranskih učinkov, nikako
vdrgnjenje. Vdrgavanja so kot znano brezvpešna. Nad
700 sijajnih priznanj. 1 steklenica 6 kron. **Regina labo-
ratorij KARL REMMEL, Landshut 699, Bavarsko.**

500 kron

 Vam plačam, ako vaših kurjih oces, brada-
vic in trde kože tekem 3 dni brez bolečin ne
odpravi moj uničevalec korenin **Ria-mazilo.**
Cena lončku z jamstvenim pismom 1 krono. 714
Kemeny, (Kaschau) I. Poštni predal 12.162, Ogrsko.

Podjetje zvezdnih tkanin „HERMES“

v Ljubljani B. Šelenburgova ulica 5, I. nadstr.

prodaja vsako
sredo in soboto

ostanke

raznega oblačilnega
blaga za skoro po-

lovične cene. Ostanke pošiljamo v kraje, kjer nimamo s trgovci
zveze, tudi po pošti.

1544

Zahtevajte cenik!

Ceno češko posteljno perje

Kilo sivega puljenega K 2.—, boljšega K 2.40. polbelega K 3.60. belega K 4.80, prama nkor puh mehkega K 6.—, veleprima K 7.20, najboljša vrsta K 8.40, puh siv K 6.—, bel K 12.—, najljepši prsni puh K 14.40. **Zgotovljene postelje** iz gostonitega rdečega inleta, pernica ali spodnja blazina 180 cm dolga, 116 cm široka po K 10.—, 12.—, 15.—, 18.—, 21.—, 200 cm dolga, 140 cm široka po K 13.—, 15.—, 18.—, 21.—, zglavnica 80 cm dolga, 58 cm široka po K 3.—, 3.50, 4.—, 90 cm dolga, 70 cm široka po K 4.50, 5.50, 6.—. 3 delni žimnati modroci za 1 posteljo po K 27.—, boljši K 33.—. Pošilja se franco po povzetju od 10 K višje. Zamenja dovoljena, za neugajajoče denar nazaj. Poskušnje in cenovniki franco. 2955

BENEDIKT SACHSEL, Lobes pri Piznu 159, Češko.

Višjega štab. zdravnika in fizika dr. Schmidta znamenito

OLJE ZA SLUH

odstrani hitro in temeljito nastalo gluhosto, tečenje iz ušes, šumenje po ušesih in naglušnost, tudi ako je že zastarano. Steklenica stane 4 K z navodilom o uporabi. Dobiva se samo v lekarni na Novem trgu v Celovcu.

2 × 2 = 5

to ni bilo in ne bode. Resnica pa je, ako bobovi kavi mojo **izvrstno žitno kavo** primesite, dobite krasen, izvanredno fini zajutrek in ravno za polovico ceneji, kajti moja najfinejša žitna kava stane 5 kg samo K 3.50 v lepi vrečici vsake poštnine prosto in vrhu tega dobite v dar še dve lepi, prav koristni darili. Ako niste z mojo žitno kavo zadovoljni, povrnem denar. Naročite si takoj, a

le pri 1012

K. Tišler

Schönfeld pri Bečovu (Češko).

Tirolsko slikarstvo na steklo in zavod za mozaik

(Neuhauser, dr. Jele & Komp.) Inomos!

Zastopstvo: Dunaj - New York

Poslikana okna v prvovrstni, umetniški izvršitvi. **Mozaiki iz stekla** v pristni antični tehniki. Zavod odlikovan od sv. Apostol. sedeža. Velika svetinja za umetnost in znanost in mnoge druge odlike. **Okna: Ljubljana:** Stolnica, Št. Peter, Frančiškanska, Trnovo. **Št. Vid:** Skofovi zavodi. **Rajhenburg:** Župna cerkev. **Vrhnika:** Župna cerkev. **Brezje:** Božjepotna cerkev. **Zagreb:** Stolnica, Sv. Marka, Jezuitska cerkev. Razuntega okna v kolinski stolnici; na Dunaju pri Sv. Štefanu in v Votivni cerkvi; v Lineu stolnica; Rim: Vatikan (Scala regia) itd.

Mozaiki: Zagreb, stolnica. Brezje, romarska cerkev. Dunaj: Nakičje pri parlamentu. Praga: Stolnica sv. Vida. Trst: Namestništvo itd.

Cene nizke. Ugodni plačilni pogoji.

Dobri fotografični aparati!

nedosežno ceno! Kompletno z graven spadajocim od K 1.60 do K 600.—. Odlikovano z avstrijskimi državnimi in zlatimi kolajnamami. Aparati za hitro fotografiranje, fotografični automati. **Priložnostni nakupi!** Glavni cenik obsegajoč 200 strani zastonj. 1192

ELFR. BIRNBAUM
fotoindustrija, Hirschberg 643, Češko.

Misijon.

Hčerke iz dobrih rodbin, ki čutijo v sebi poklic za redovništvo in se hčejo posvetiti vzgoji revnih otrok in misijonskemu delu v tu- in inozemstvu, se sprejmo v 633

samostan Srca Jezusovega

(Herz-Jesu-Kloster)

Dunaj XXI. Leopoldinerstrasse 123.

Briljantna eksistenca

Za prodajo nove **izvrstne kave** (ne žgane ali žitne kave) **se iščejo zastopniki** proti proviziji 20 procentov, ki bi obiskovali zasebnike; poskusni vzorci **zastonj!**

Franc Maršner, Král. Vinohrady 1573.

Koledar za junij.

Namen molitve od sv. Očeta odločen za rožnik (junij).

Razširjanje pobožnosti do presv. Srca Jezusovega.

Dan	Godovi	Nameni	Celodnevno češč. presv. R. T.	
			ljubl. škol.	lavant. škol.
1 Poned.	(binkoštni) Juvencij	Ugodno vreme	Ljublj. Uršulinke	Sv. Anton v Slov. Goricah
2 Torek	Erazem	Vnetost za sv. vero	Škocijan p. Mokr.	
3 Sreda	Klotilda	Zgradbe in poprave hiš božjih	Soteska	
4 Četrtek	Kvirin	Kat. cerkev na Balkanu	Škocijan p. Turj.	
5 Petek	Bonifacij šk.	Nemci in Slovenska Straža	Ježica	
6 Sobota	Norbert	Voditelji kat. gibanja Slovanov	Mirna peč	
7 Nedelja	Sv. Trojica (Robert)	Spoštovanje in češčenje imena božjega (presv. Trojice)	Planina p. Vipavi	Sv. Jurij na Šč.
8 Poned.	Medard	Naši zdravniki	(Grčarice) Masern	Sv. Peter pri Radgoni
9 Torek	Primož	Kuga, vojske, lakote, reši nas, o Gospod	Ajdovec	Kapela pri Radincih
10 Sreda	Marjeta kralj.	Kat. cerkev na Angleškem	Črni vrh n. Idr.	
11 Četrtek	Sv. Rožnjo Telo (Barnaba)	Češčenje presv. Rešnjega Telesa	Lučine	
12 Petek	Janez Fakund	Sotrudniki Bogoljuba	Vrhpolje p. Vip.	Sv. Križ pri Ljutomeru
13 Sobota	Anton Pad.	Tretjeredniki	Stanga	
14 Nedelja	Bazilij šk.	Iztočni katoličani	Št. Vid p. Zatični	Mala nedelja
15 Poned.	Vid	Skušnjav hudičevih reši nas, o Gospod	Št. Vid p. Ljublj.	Veržej
16 Torek	Beno šk.	Naši misijonarji	Št. Vid p. Vipavi	Marenberg
17 Sreda	Adolf	Naši bogoslovci in visokošolci	Topla reber	
18 Četrtek	Feliks	Avstrijska cesarska hiša	Št. Vid p. Cirknici	Remšnik
19 Petek	Srce Jezusovo	Pobožnost presv. Srca Jezusovega	Zelmlje	Brezno
20 Sobota	Silverij	Krščanska odgoja otrok	Preserje	Muta
21 Nedelja	Alojzij	Šolska mladina	Kovor	Pernice
22 Poned.	Ahacij	Rudarji	Škofja Loka	Sv. Ožbold
23 Torek	Eberhard	Duhovnije, katere nimajo duh. past.	Trata	Sopota
24 Sreda	Kres	Češčenje svetinj po duhu sv. cerkve	Preska	Radvanje
25 Četrtek	Viljem	Spreobrnjenje pijancev in zaprav.	Zasip	Šmarje
26 Petek	Janez in Pavel	Trdno zaupanje v previdnost božjo	Vojsko	
27 Sobota	Hema	Koroško	Dragatuš	Sv. Jurij obj.ž.
28 Nedelja	Janez Krstnik	Družba sv. Mohorja	Črnomelj	Sv. Jurij obj.ž.
29 Poned.	Peter in Pavel	Sv. Oče in Rimska cerkev	Ljublj. sv. Peter	Ponikva
30 Torek	Oton	Vsi v juniju umrli	Radeče, Dolenj.	

Odpustki.

4. Četrtek, prvi v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi.

5. Petek, prvi v mesecu. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega danes ali v nedeljo; b) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu svetega očeta; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

6. Sobota, prva v mesecu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežne Matere božje, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storerjena Materi božji in molijo po namenu sv. očeta.

7. Nedelja, prva v mesecu. Presveta Trojica. Udom bratovščine sv. rožnega venca trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so

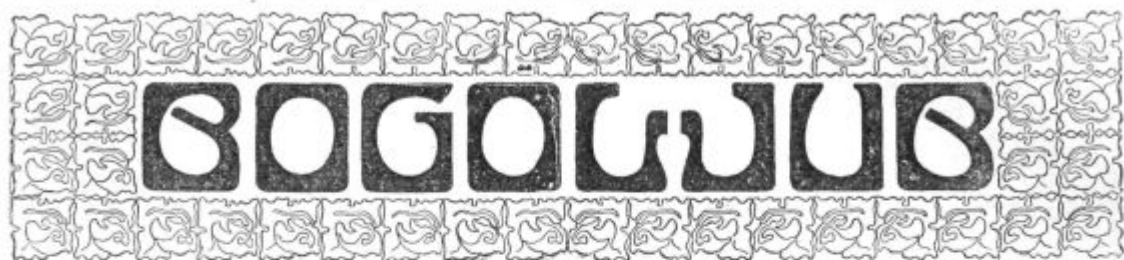
pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega, če ga že niso dobili v petek; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir, dva popolna odpustka; c) tretjerednikom. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

11. Četrtek, Praznik presv. Rešnjega Telesa. 200 dni odpustka vsem vernikom, ki prejmo sv. obhajilo in gredo za procesijo. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa danes ali v osmini kakor 1. dan; b) udom bratovščine za uboge duše v vicah; c) tretjerednikom. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

13. Sobota. Sv. Anton Padovanski. Popolni odpustek tretjerednikom.

17. Sreda. Zv. Pavel Buralis. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

19. Petek. Praznik presv. Srca Jezusovega. Zv. Mihelina. Popolni odpustek: a) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca Jezusovega; b) udom

Srce Jezusovo nas kliče; pojdemo k njemu!

(Premišljevanje za mesec junij.)

Čudovit ogenj gori v božjem Srcu. Kamorkoli padejo njegovi žarki na rodovitna tla, povsod vnamejo gorečnost krščanske popolnosti. Letos je nedelja presvetega Srca na dan sv. Alojzija, na katerem se sadovi ljubezni do Jezusa kažejo na izredno lep način.

Dne 2. novembra l. 1585. se je v palači San Sebastiano grofa Goncaga v Mantovi zbrala odlična družba, ker se je imel odpovedati najstarejši sin Alojzij v korist drugemu sinu Rudolfu vsemu premoženju in vsem pravicam do mejne grofije. Na mizi je bilo pismo za odstop vseh pravic. Ko so pismo brali, so se očetu solze vtile in vsi navzoči so bili ganjeni. Le Alojzij je bil vesel. Ko je bilo pismo prebrano, je naglo stopil k mizi, kakor bi se bal, da bi mu mogla toliko zaželjena sreča, da se je vsemu odpovedal, zopet uiti. Pristopil je k mizi in naglo podpisal: Don Luigi Gonzaga. Potem je podpisal Alojzijevega brata Rudolf kakor srečni prejemnik. Dobro je vedel Alojzij, da je žrtvoval vso zemeljsko srečo, se svetu odpovedal, zapustil premoženje in se hotel ločiti od svojih domačih. Smehljaje pravi bratu: »Rudolf, kaj meniš, kdo izmed naju je boljše menjal? Prav gotovo jaz.« Vsem navzočim se je milo storilo. Alojzij je pa hitro zapustil sobo, oblekel redovniško haljo in se podal v samostan popolno služiti Bogu.

Kaj ga je gnalo k tej velikodušni ljubezni? Spoznal je ljubezen Srca Jezusovega; ogrel ga je božji ogenj, vnel božji glas: »Sin, hodi za menoj!« — Apostoli so spoznali ljubezen Jezusovo, videli njegovo božjo moč ter zapustili svoje mreže, hiše, domače in vse, kar so imeli, in za njim šli. Tudi Alojzij ga je spoznal in zapustil zaradi Jezusa še več: krasno mejno grofijo, gradove in vrtove, njive in polja, bogastvo in čast svojega očeta, zapustil očeta in mater, vse, kar ljubi na

svetu človeško srce, da bi mogel edinole Bogu služiti. Bil je star šele 17 let. Življenje je začelo zanj šele cveteti in mu nudilo vse prijetnosti, katere more človek na svetu želiti. Ali je bilo to lahko, prijetno? Pot do tega je peljala skozi razne težave, žalost in trpljenje. Toda odkar mu je svetila večna lepota, ga svet ni več mikal. Leta in leta se je srčno vojskoval, da bi mogel nazadnje revnemu, trpečemu in zaničevanemu Jezusu res podoben postati.

Ta njegova odpoved vsej posvetni sreči ni izvivala iz bolehavosti, iz prenačlenosti, saj se je leta in leta trudil, da bi jo dosegel. V goreči molitvi pred tabernaklom je gledal ta angel v človeški podobi presv. Srce svojega Odrešenika in zaželel je temu Jezusu v vsem podoben postati. Sv. Alojzij je hotel postati ponižen, kakor je bilo ponižno Srce Jezusovo. Saj se je Sin božji zaradi nas ponižal do jaslí, opravljal najnižja dela in umrl kakor hudodelec na križu. Kako živo je morala biti ta podoba ponižnega Jezusa vedno pred očmi dobrega Alojzija! Z nekim svetim strahom gleda romar v sobici, kjer je umrl Alojzij par let po tej odpovedi, križ, na katerega so bile obrnjene svetnikove oči, in bič, s katerim se je bičal. — Ljubezen do Jezusa ni mrtva in mlačna: priganja nas do vedno večjih in večjih žrtev. Alojzij je gledal pokornega Jezusa in je hotel duhovnim predstojnikom tudi sam popolno pokorščino izkazati. Alojzij je gledal to čisto in ljubezni polno Srce. Kdor je spoznal take zaklade in gledal nebeško lepoto, ga ne žela več po kalnih vodah zemeljske sreče. Pomislil je svetnik, kaj je Jezus zanj žrtvoval in trpel. To trpljenje mu je hotel povrniti z darom svojega življenja. Zato je vse žrtvoval, kar je imel: prijetnosti zemeljskega življenja, čast in prostost, svoje domače in vso zemeljsko srečo. Obenem je hotel s svojo gorečnostjo

Jezusa tolažiti za vse, kar je trpel od nehvaležnih ljudi. Ljubezen sv. Alojzija je bila resnična in dejanska. Ni se zmotil. Našel je Onega, katerega je ljubil; oklenil se ga je in ga ni več zapustil.

Grad Goncačov je zdaj pusta razvalina, njegovi sorodniki so vsi pomrli. Le ta ponižni mladenič je ohranil svoje ime in mu pridobil slavo, kakršne ni dosegel noben cesar na zemlji. Brez žrtev in trpljenja bi bil tudi on že davno pozabljen.

Nam sveti isto Srce Jezusovo, ki je svetilo sv. Alojziju in ga nagnilo k tej velikodušni ljubezni. Vemo, da brez velikih žrtev in zatajevanja, brez darovanja in uničenja svojih nagnjenj in strasti ne bomo nikdar popolno njegovi. Zakaj čakamo, zakaj odlašamo? »Kdaj, o Jezus, te bom začel resnično ljubiti? Ti ostaneš zvest prijatelj do smrti. Če me vsi prijatelji zapustijo, ti me ne boš zapustil. «Zakaj se torej odtegujemo ljubezni Jezusovi?

»Pridite k meni vsi,« govori Odrešenik. Ob pogledu na božje Srce se človeku zdi, da sliši glas Jezusov: Nisem postavil meje svojim obljubam. Moje Srce je vir usmiljenja, katero more izbrisati vse hudobije. Pridite k meni in jaz vas bom poživil. Vaši so grehi, moje je odpuščenje; pri vas so rane, pri meni je zdravje; pri vas revščina, pri meni bogastvo. Pridite k meni, moje Srce je zadosti veliko za vse, da sprejme in osreči vsakega, ki se njemu izroči.

Gospod je nastavljal veliko mrežo za ljudi, ki hočejo njega ljubiti na morju širnega sveta. Kar je bilo lepega in vzvišenega na svetu, je napravila njegova ljubezen.

Pridite vsi k mojemu Srcu! Pridite vi otroci, ker najboljša mati nima take ljubezni,

kakor jo ima Srce Jezusovo do vas. Vi starčki, pridite k temu Srcu. Ponovilo in prenovilo bo vašo mladost. Mladini bo mlada leta obvarovalo, ožarilo, požlahnilo. Vam dobrim in pravičnim bo dalo ogenj večje ljubezni in vas ogrevalo na poti do prave popolnosti. Pridite posebno vi grešniki k temu usmiljenemu Srcu! Saj ima Gospod ravno do teh največjih revežev tudi največje usmiljenje in ljubezen, najboljše pozna njih zapuščenost. Gospod pozabi vso nehvaležnost, s katero smo ga žalili, in gleda zdaj le na ljubezen in zaupanje, s katerim se k njemu obračamo. Ne ustavljajmo se njegovemu vabilu; pojdemo za njegovim glasom, izročimo se mu brez pridržka, kakor sv. Alojzij!

Brez ljubezni do Jezusa je naše življenje prazno, brez pravega posnemanja njegovih čednosti pa tudi. Pogledj, kaj je dosegel sveti Alojzij, kateremu je svet nasproti stavil najhujše ovire! Začni tudi ti s studom nad grehom, z zatajevanjem samega sebe, s preziranjem sveta in močnim zaupanjem na Jezusa! Kdor tako ravna, napravi Jezusu največje veselje. Saj to je hotel Jezus povedati sveti Jederti, ko je rekel: »Če je kdo v skušnjavi in pribeži s trdnim zaupanjem k meni, spada med one, o katerih morem reči: »Ti si edina moja golobica, izvoljena izmed tisočev. Z enim pogledom (zaupanja ali kesanja) si ranila moje Srce. Ko bi ne mogel pomagati, bi bil tako žalosten, da bi me vse nebeško veselje ne razveselilo.« — Ne odtegujmo se torej ljubezni Jezusovi. Odpovejmo se, kar najbolj moremo, svetu in sebi in pojdemo za njim! S krvjo oškropljeni ženin čaka svoje neveste, da se mu popolno in brez pridržka posveti in mu vedno bolj podobna postane.

A. Oblak.

Jaz sem jo videla . . .

Jaz sem jo videla, hostijo belo,
moje veselje, moje nebo . . .
tisočkrat jo je v ljubezni objelo
v zlatih trenutkih srečno oko.

Jaz sem jo videla, belo, deviško,
lepšo kot limbar naših poljan.
O, da imela bi dušo svetniško,
v hostijo vtapljala bi jo vsak dan!

Jaz sem jo videla, hostijo belo
in zagorelo je moje srce . . .
Hostiji himne veselja bo pelo,
lepšega zemlja nima za mé.

Jaz sem jo videla, hostijo sveto,
blaženo solnce blaženih dni;
jaz sem jo videla z žarom odeto.
biserno zvezdo mojih noči.

Jaz sem jo videla, lilijsko čisto,
božje ljubezni preblaženi dar;
tisoč vezi me priklepa na isto,
spon milijon na blesteči oltar.

M. Elizabeta.

Cerkveno leto.

Binkoštna doba.

Ko je bil kardinal Maning še anglikanski pastor, je prišla k njemu nekega dne odlična gospa ter ga prosila, naj bi vendar tudi o Svetem Duhu kaj pridigal, ker o tem nikdo ne govori. Maning ji obljubi ter začne iskati po protestantovskih knjigah o Svetem Duhu, ali ničesar ne najde. Primoran se zateče h katoliškim knjigam. Tu najde kmalu vse nauke o Sv. Duhu, obenem z nauki prejme pa tudi milost prave sv. vere. Sv. Duh ga je razsvetlil, da se je spreobrnil, postal je duhovnik, škof in kardinal.

Tudi ti, dragi bogoljub, poznaš morda premalo Svetega Duha, njegovo moč in njegovo skrivnostno, blagodejno in milostno delovanje; zato bova v tretjem delu cerkvenega leta, v binkoštni dobi, pod vodstvom svete Cerkve opazovala in premišljevala, kako mogočno deluje Sveti Duh, kako čuje nad sveto Cerkvijo, kako posvečuje vernike s svojo milostjo, da se morejo zveličati.

Binkoštna doba je najdaljša, traja namreč do adventa ter nas spominja, da bo Jezusova Cerkev, ki jo vlada Sveti Duh, trajala vse dni do konca sveta, do drugega prihoda Jezusovega.

Petdeseti dan po svojem vstajenju je poslal Jezus svoji Cerkvi obljubljenega Tolažnika, Svetega Duha. Ta dan se je pokazala moč kraljestva božjega. Prej boječi apostoli so sedaj naenkrat pogumno in neustrašeno javno nastopili, njih srca so bila ogreta ljubezni božje, njih razum razsvetljen, Sveti Duh jih je prerodil. Na prvo pridigo sv. Petra sprejme okoli 3000 ljudi Jezusov nauk in sveti krst. Kakor je bil binkoštni praznik v stari zavezi praznik žetve, tako je bil tudi ta dan za sveto Cerkev slovesen praznik prve velike žrtve, zares, rojstveni dan svete Cerkve, začetek njenega javnega nastopa in delovanja.

»Duh Gospodov je napolnil ves svet,« tako se začena sv. maša na binkoštni praznik. Sveti Duh je napolnil tudi naša srca z milostjo božjo, da, on prebiva v naših srcih. Marsikateri kristjan pa pogosto le preveč pozabi, da je tempelj Svetega Duha. Ko je sv. Pavel prišel v Efez, je našel tam nekaj učencev in jih je vprašal: »Ali ste prejeli Svetega Duha, ko ste postali verni?« Ti so pa rekli: »Saj še slišali nismo, da je Sveti Duh.« Ti, dragi bogoljub, nisi samo slišal, da je Sveti Duh, ampak sprejel si ga tudi v svoje srce, zato pa glej, da ga ne razžališ, da ga ne izženeš! — »Vi se vedno ustavljate Svetemu

Duhu, kakor vaši očetje tako tudi vi!« Tako je grajal sv. Štefan trdovratno izraelsko ljudstvo in ker ni hotelo sprejeti milosti Svetega Duha, je prišla nanj pravična kazen. Prišli so Rimljani, si osvojili Jeruzalem, ga do tal porušili, ljudstvo pa so razpršili po celem svetu. Nemirno, brez domovine, brez sreče tava okoli, kajti »kdor greši zoper Svetega Duha, temu ne bo odpuščeno ne na tem, ne na onem svetu.« — Huda kazen je zadela tudi Grke, ki so zavržli nauk svete vere, da izhaja Sveti Duh iz Očeta in Sina. Ravno na binkoštno praznike leta 1453. so Turki z naskokom vzeli glavno mesto Carigrad ter uničili vzhodnorimsko kraljestvo. »Ker niso hoteli nositi sladkega jarma Svetega Duha, so prišli pod kruto turško oblast,« pravi sv. Katarina.

Goreče prosi sv. Cerkev v molitvi: »O Bog, ki si današnji dan srca vernih po razsvetljenju Svetega Duha učil, daj nam, da bomo v istem Duhu spoznali, kaj je prav in se vedno veselili njegove tolažbe.«

Berilo nam pripoveduje zgodovinsko resnico, kako je ta dan prišel Sveti Duh v podobi gorečih jezikov nad zbrane apostole.

Kako srčno hrepeni sveta Cerkev po Tolažniku, ko moli v stopinjski molitvi: »Pošlji svojega Duha, in prerojeni bomo, in prenovil boš obličje zemlje. Pridi, Sveti Duh, napolni srca svojih vernih in vžgi v njih ogenj svoje ljubezni.«

»Vse prenoviti v Kristusu!« To je geslo sedanjega papeža Pija X. To delo izvršuje pa ravno s pomočjo Svetega Duha, ki vodi sveto Cerkev ter stoji namestniku Kristusovemu ob strani. S pogostim sv. obhajilom prenavlja Sveti Duh obličje zemlje, napolnuje srca svojih vernih ter vžiga v njih ogenj svoje ljubezni.

Sveti evangelij nas uči, kako moramo s pomočjo Svetega Duha Jezusove nauke v življenju izpolnjevati: »Ako me kdo ljubi, bo moje besede izpolnjeval.« Zakaj pa živi tako malo kristjanov po veri, zakaj se jih toliko klanja pred malikom — ljudskim mnenjem? Zato, ker je v njih srcih ugasnil ogenj božje ljubezni, ker njih srca niso tempelj Sv. Duha, ampak razbojniška jama!

»Potrdi, o Bog, kar si storil med nami, s svojega svetišča v Jeruzalemu...« tako moli sveta Cerkev pred darovanjem. Sveti Duh je apostole potrdil v veri, da so nauke Kristusove neustrašeno oznanjevali ter zanje dali tudi svoje življenje; prosimo ga tudi mi, da nas potrdi v veri in milosti, da ostanemo zvesti in stanovitni, da bomo lahko govorili

s sv. Pavlom: »Dobro sem se vojskoval, tek dokončal, vero ohranil.«

Binkoštni praznik je dan neizrekljivega veselja za sveto Cerkev; vso službo božjo preveva srčna radost in nebeško veselje, ki se zopet in zopet pojavlja. Kako veličastno doni predglasje: »Spodobi se ... da se ti zahvaljujemo ... večni Bog: po Kristusu Gospodu našem, ki se je vzdignil nad vse nebeške višave in je, sedeč na tvoji desnici, današnji dan razlil svojega Svetega Duha na posinovljene otroke. Zatorej se v preobilnem veselju raduje vse človeštvo na zemeljskem krogu. Pa tudi zgoraj prepevajo hvalnico tvojega veličastva kreposti in angelske moči, brez konca slaveč: Svet, svet, svet ...«

Celih osem dni ponavlja sveta Cerkev svojo vdanost in ljubezen do Svetega Duha. Posnemaj sveto Cerkev, dragi bogoljub, ter začni Svetega Duha bolj goreče častiti posebno, kadar napraviš križ ali moliš: »Čast bodi Očetu« ali »vero«. Priložnost, da kličeš Svetega Duha na pomoč, ti daje vsak dan sv. zakrament, ki ga hočeš prejeti, vsaka važna odločitev, kjer potrebuješ razsvetljenja, vsaka skušnjava, kjer potrebuješ stovitnosti, vsaka žalost, kjer potrebuješ tolažbe itd. Ne zanemarjaj njegovih navdihov, daj se voditi od njega, da te pripelje do popolnosti in svetosti!

Dosedaj nam je sveta Cerkev v cerkvenem letu kazala, kako so delovale posamezne

osebe božje v blagor človeštva, na osmino binkoštnega praznika pa nam skupno predstavi pred oči vse tri osebe, ko obhaja skrivnost presvete Trojice.

Ta praznik nas uči, da nas je Bog Oče ustvaril v svoji ljubezni brez nas, da nas je Sin božji na križu odrešil brez nas, da nas Sveti Duh posvečuje v zakramentih s svojimi milostmi, da pa moramo sodelovati pri svojem posvečenju, ako hočemo enkrat gledati, ljubiti in uživati troedinega Boga.

Verska resnica o presveti Trojici je za naš človeški razum pregloboka; sv. Avguštin si je mnogo prizadeval, da bi to božjo skrivnost natančno spoznal. Ko se je pa nekega dne sprehajal ob morskem obrežju, je videl nekega dečka, ki je zajemal morje ter je izlival v malo jamico na obrežju. Prijazno opomni dečka, da dela nekaj nemogočega. Ta mu pa odvrne: »Prej je mogoče izliti celo morje v to malo jamico, kakor pa s človeškim razumom razumeti presveto Trojico.«

Tu veljajo besede sv. Pavla: »O visokost bogastva, modrosti in znanja božjega! Kako nerazumljive so njegove sodbe in neizvedna njegova pota! Zakaj kdo je spoznal misel Gospodovo ali kdo je bil njegov svetovalec?« Z angeli in svetniki molimo in častimo presveto Trojico: »Svet, svet, svet, Gospod Bog Sabaoth! Nebesa in zemlja so polna tvoje slave!«

A. P.

Premišljevalna molitev.

Gospod, uči nas moliti — in premišljevati!

Molitev! Kdo bi nam mogel dovolj opisati njeno vrednost. Žal, da jo premalo cenimo, zato se je tudi tako malo poslužujemo in še takrat morda slabo ... In vendar nam je Bog dal z molitvijo neprecenljiv dar. Pri molitvi nam On, kralj kraljev, deli avdienco, nas sprejema, posluša naše tožbe, tolaži, zdravi, osrečuje. In mi? ... Da bi nam delil kruha in denarja, bi tekli za njim, kakor Judje, ko jim je pomnožil kruhe; ko nam pa deli po molitvi neizmerno več, smo večkrat za molitev tako mrzli ... Morda ne bo zato odveč, ako se v »Bogoljubu« pogovorimo nekoliko o tem božjem daru, o molitvi, posebno o tisti vrsti molitve, s katero svoje srce prenavljamo in svoje življenje boljšamo.

Rekel sem: o tisti vrsti molitve ... »Kaj,« vprašaš, »ali je molitev več vrst? Mi poznamo vendar le eno vrsto molitve, pri kateri se namreč poslužujemo od Boga na-

učenih ali od svete Cerkve sestavljenih molitev, ki jih izgovarjamo z jezikom naglas ali potihem, sami zase ali skupno z drugimi Bogu v čast. »Ali je mogoč še kakšen drug način molitve?« Da, še en drug način, še eno drugo vrsto molitve imamo. Ta, ki si nam jo v svojem vprašanju ravnokar opisal, se imenuje ustna molitev. Razen te imamo še neko drugo molitev, ki je še boljša in vzvišenejša od ustne molitve. Pravimo ji **premišljevalna molitev** ali nakratko **premišljevanje** (z latinsko besedo *meditacija*).

Rekel sem, da je ta boljša, kakor navadna ustna molitev. Res je sicer to, cerkveni učeniki tako trdijo; a s tem nikakor n o č e m reči, da je ustna molitev majhne vrednosti. Bog varuj! Saj nas je ustne molitve učil sam Bog, kakor n. pr. očenaš, psalme itd. Sveta Cerkev se tudi poslužuje pri svojih

obredih ustne molitve in večji del kristjanov pozna samo ustno molitev, ki je zares sveta lestvica, po kateri nosijo angeli v nebesa naše prošnje, iz neba pa milosti božje. Ustna molitev je mogočna vez, ki veže vernike med seboj; in kako lepo doni posebno takrat, kadar jo verniki opravljajo skupno v družinah, v cerkvi, pri pocesijah, na božjih potih! To so glasovi kakor šumenje mogočne vojske božje na tem svetu; ti glasovi ustnih molitev navdajajo s strahom hudobni svet, saj so glasna priča, da še živi na svetu močna vera. Da, ustna molitev je velika milost. Nikdar ne moremo dovolj zahvaliti Boga, da nas je učil ustne molitve. Toda Bog je šel v svoji ljubezni do nas še dalje, dal nam je še en vzvišenejši način molitve, pri kateri stopimo prav v neposredno bližino do Boga, pri kateri Bog takorekoč pozabi na svojo vzvišenost nad nami, se popolnoma poniža do nas, nas objame ter govori naši duši, kakor prijatelj prijatelju. Zgodi se to pri premišljevalni molitvi. — Če imenujemo ustno molitev naše pogovarjanje z Bogom, smemo imenovati premišljevalno molitev pogovarjanje Boga z nami.

Prva vrsta molitve, ustna molitev je splošna, je prilagodena vsem razmeram in potrebam. Pri nji častimo in molimo Boga, ga zahvaljujemo in prosimo dobrot; vsakovrstnih dobrot, tudi posvetnih, pozemeljskih. In mi smo že takšni, da največkrat in najraje prosimo ravno zemeljskih dobrot. Nič hudega to; smemo, dovoli nam to Bog, ki je rekel »prosite in boste prejeli.« Toda, kaj so vse posvetne dobrote v primeri z Bogom in večnostjo! »Iščite najprej božjega kraljestva, drugo vam bo privrženo!« In, glej, da bi to božje kraljestvo bolj gotovo in bolj hitro našli, nam je Bog dal drugi način molitve — premišljevanje, pri katerem iščemo samo božjega kraljestva. Pri tej molitvi ne prosimo prav nič pozemeljskega, iščemo le tisto »eno, ki je najbolj potrebno«. Gre se pri tej molitvi edino samo za čast božjo in zveličanje naše duše. Pri premišljevalni molitvi popolnoma pozabimo na ta svet, še zmislimo se ne, da bi prosili za njegove dobrote, iščemo le božjega kraljestva. — Že te splošne lastnosti premišljevalne molitve nam kažejo njeno lepoto in vzvišenost. Ali želiš, dragi bogoljub, spoznati to molitev bolj natančno?

Pa bi morda kdo rekel in vprašal: »Ali je potrebno, da »Bogoljub« o tem govori, oziroma ali je potrebno, da se naše verno ljudstvo, ki bere »Bogoljuba«, uči tudi pre-

mišljevalne molitve? Ta je le stvar redovnikov in duhovnikov, za navadne vernike zadostuje navadna ustna molitev.« Kakšen predsodek! Ako je premišljevalna molitev tako imenična in vzvišena, naj se ravno zaradi te vzvišenosti in obilnih sadov tudi verniki navajajo k premišljevalni molitvi. Seveda jim ni neobhodno potrebna, toda koristna je vsakemu.

Kaj pa je pravzaprav premišljevalna molitev in v čem obstoji? Imenuje se ta molitev tudi notranja molitev. Besed, izgovorjenih besed ni treba; in če so zraven, so le postranska stvar.

Preden nadaljujemo, še eno vprašanje: Ali je naš Odrešenik, ki nam mora biti v vsem naš vzor, gojil tudi premišljevalno molitev? Popolnoma gotovo. Da, najbolj ganljiva in najbolj pretresljiva molitev njegovega življenja je bila ravno premišljevalna molitev. Bila je to znana njegova molitev na Oljski gori v vrtu Getsemani veliki četrtek zvečer. Bila je pravo premišljevanje, kjer je delovala predvsem njegova duša — žalostna do smrti.

Sedež premišljevalne molitve je torej naša duša. Obstoji pa ta molitev v tem, da premišljujemo Boga in od njega razodete resnice v obliki medsebojnega pogovora z Bogom s tem namenom, da uredimo naše življenje po teh resnicah.

Bog in človek. Njegov nauk in naše življenje. Okolu teh se plete celo premišljevanje. Še krajše bi lahko rekli, gre se pri premišljevanju predvsem za voljo, in sicer voljo božjo in našo voljo, ki se mora z božjo spojiti.

Namen premišljevanja je torej s pomočjo božje milosti natančno spoznati voljo božjo ter po njej popolnoma urediti naše življenje. Stopita si prijateljsko nasproti Stvarnik in stvar (človek). Stvarnik s svojo voljo, človek s svojimi dolžnostmi. Spoznati moramo pravo razmerje med Stvarnikom in človekom. To pa pri nas ljudeh, s šibkim razumom, ne gre tako hitro. Zato mora človek, oziroma človeška duša (ker kakor spredaj rečeno, deluje tu samo duša) napeti vse svoje moči. Duša ima, kakor znano, tri zmožnosti: spomin, razum in voljo. Vse te tri zmožnosti morajo delovati pri premišljevanju. Nobena ne sme izostati, nobena počivati, če le ene manjka, ni pravega premišljevanja. Vse te tri zmožnosti delujejo sicer skupno (saj v slogi je moč); a v teku premišljevanja stoji vedno ena v ospredju. Najprej nastopi spomin, sledi mu razum, ki s svojimi sklepanji naravnost prisili na koncu

voljo, da nastopi z vso svojo močjo ter privede premišljevanje do vrhunca in s svojimi občutki in dobrimi sklepi dušo dvigne v nebeške višave in jo tesno združi z božjo voljo. Tako se je godilo tudi pri premišljevalni molitvi Jezusovi na Oljski gori.

Iz tega je že razvidno, da mora biti premišljevanje na poseben določen način urejeno, po vrsti, po stopnjah, po katerih se dvigamo vedno višje. Premišljevanje ima torej več posameznih delov, ki tvorijo skupno lepo harmonično celoto.

Prihodnjic hočemo natančneje govoriti o teh delih ter dati celo navodilo premišlje-

valne molitve, kakor jo je učil največji mojster v premišljevanju, sv. Ignacij Lojolanski. Potem bomo prinesli nekaj izdelanih premišljevanj, da se te molitve bolj priučimo.

Gotovo je, da se bo mnogo bralcev »Bogoljubovih« oklenilo te premišljevalne molitve v svojo veliko dušno korist. Posebno naše Marijine družbe so za to poklicane, in sploh vsi, ki hočejo napredovati v duhovnem življenju.

Za danes si izberimo Jezusa na Oljski gori kot patrona in zaščitnika premišljevalne molitve ter ga prosimo večkrat: Domine, doce nos orare et meditari! Gospod, uči nas moliti in premišljevat!

I. G.

(Dalje prihodnjic.)

Na vrtu.

Stopila sem na samostanski vrt . . .

Pri cvetu cvet — molčeč, zaprt,
na bilki vsaki solza bela
v prelestnih sanjah je drhtela.
Molčale v snu so temne krone,
molčali grmi krog Madone . . .

Glej, iztok v zlatu zagori —
na nebu solnce-kralj stoji.

En hip — — ves vrt v svetlobi plava,
vsa v žarnicah je rosna trava,
na bilki vsaki biser nov,
odpira tisoč se cvetov.
Kako dehti, kako pozvanja,

ponosno drevje krone klanja . . .
v nebeški luči limbar tone,
smehlja se mu obraz Madone.
Ves vrt — en spev, tako sladak,
ves vrt — en cvet, tako gorak . . .

V lepoti tej zastaja mi korak. — —
Trenutek tak, —
ne tak, neskončno lepši bil je tisti,
ko v hostiji deviškočisti
v srce je stopil večni Kralj.
Vsa duša — maj,
vsa spev — smehljaj,
v nji rajev raj —
moj Bog! . . .

M. Elizabeta.

Srcu Jezusovemu — prijeten dar.

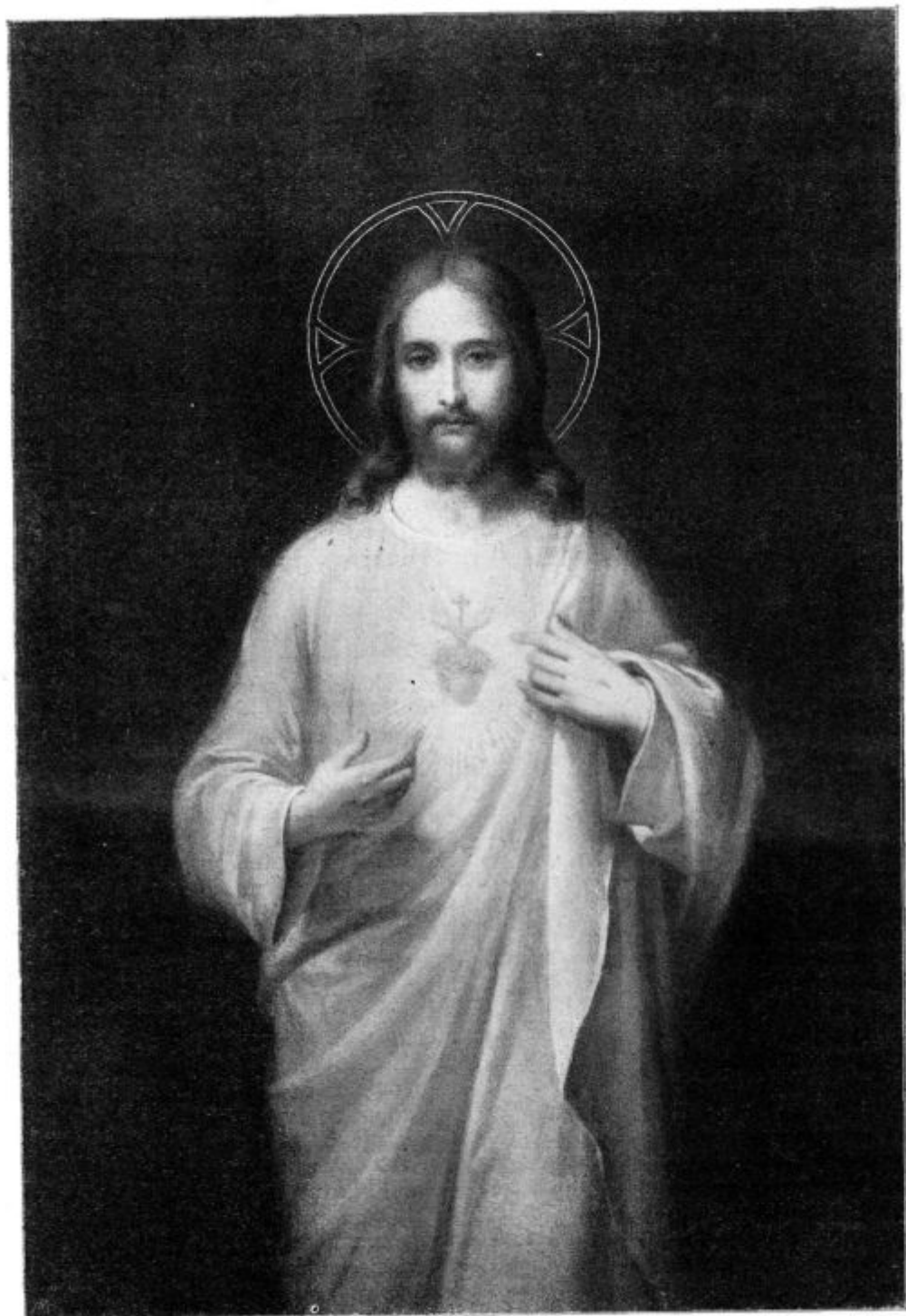
Ko sem v peti številki »Bogoljuba« bral članek »Obljuba dela dolg«, se je tudi v meni vzbudila želja, zapisati nekaj podobnega za »Bogoljuba«.

Veliko gorjá povzroča nesrečni alkohol v družinskem, družabnem in zasebnem življenju. Uboğa in prenesrečna je žena možapijanca. In ako je mož-pijanec družinski oče, — ubogi otroci, uboga in nesrečna družina! In vendar je na Slovenskem na stotine takih nesrečnih družin, ki jim je nesrečni alkohol razrušil družinsko srečo, blagostanje, zakonsko ljubezen in ljubi družinski mir. Kdaj boš že vendar nehal, ti nesrečni sovrag, s svojim pogubonosnim delovanjem? Ali ti še ni dosti žrtev?!

Srečen mladenič, srečen mož, ki se je v mladih letih navadil treznosti in varčnosti, ker trezen človek je dovzeten za dobro, si tudi še tuintam pritrğa, kar mu je dovoljeno.

Glejte torej, dragi »Bogoljubovi« bralci, ako se je g. profesor vsaki petek zdržal cigarete in to zatajevanje daroval Srcu Jezusovemu, zakaj pa bi se mi ne, in sicer — alkohola? O, kako lep dar bi bil to presv. Srcu Jezusovemu, ako bi se odrekli popolnoma vsaki opojni pijači in to darovali Srcu Jezusovemu za tiste nesrečneže, ki se še valjajo v nesrečni strasti pijančevanja! Če ne vse dni, pa vsaj ob petkih! Prišel je letošnji postni čas, spomin trpljenja našega Odrešenika. Da bi Jezusu tudi jaz kaj v dar prinesel, sem sklenil vse petke postnega časa zdržati se opojnih pijač popolnoma. Od začetka je bilo seveda precej težavno, ker znano je, da je skušnjava ravno takrat hujša, ko se hoče človek čemu odreči. Začetek je bil težak, potem pa je šlo.

Zato vas, dragi bralci »Bogoljuba«, ki niste popolni abstinentje, pozivljem: sklenimo vsaj vse petke popolnoma zdržati se opojnih

Glej to Srcé, ki je ljudi toliko ljubilo!

pijač in to zatajevanje darovati presv. Srcu Jezusovemu za nesrečne grešnike-pijance! Najsvetejše Srce našega Gospoda nam bo gotovo to prostovoljno zdržnost bogato po-

plačalo, saj je Ono daritev za grešnike in naš najboljši plačnik tukaj in v večnosti.

Če lahko eden, zakaj bi pa drugi ne!
P. P., organist.

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Priobčuje župnik Jožef Volc.)

(Dalje.)

Drugo poglavje.

Kaj naj doseže vzgoja otrok?

Ko je bil še dete poznejši slavni cesar Karol V., je imel biti krščen v mestu Gent. Tisti dan so mu poslali v kraljevo palačo prekrasnih daril vsi njegovim staršem prijateljski vladarji Evrope, knezi, meščani pa tudi bogatejši kmetje od blizu in daleč. Celó domači dvorski norec ni maral zaostati. Poklonil je princu-dojencu na srebrnem krožniku — črešnjevo peško. Vse se je hrupno smejalo norčevemu daru. A premetenega šaljivca to ni zbegalo. Še bolj svečano in resnobno kot drugi je raztolmačil otroku izredni dar takó-le:

»Poglej, kaj moje je darilo:

Koščica drobna, kremenita —
Pa je podobna tebi, dete,
saj živa kal v obéh je skrita.

Peško zakopljem tole v zemljo
v spomin današnjemu sijaju —
Čez leta morda prideš gledat,
Kdo boljše vspeva izmed vaju.»

Res je šel dvorski norec in je vsadil peško. Lepo drevo je zraslo z leti iz nje. Rodilo je — ko je bilo cepljeno — obilen in sladek sad. Pa tudi takratni krščenec se je z leti krepko razvijal na duhu in na telesu. Čvrst in junaški mož je zrasel iz njega. Nosil je kot kralj Karol V. dolgo vrsto let (1519 do 1556) rimsko cesarsko krono. Goreče je skrbel za svoj časni in večni blagor, pa enako iskreno tudi za srečo svojih podložnikov. Na starost se je odpovedal cesarski časti, je šel v samoto in je ondi umrl srečne smrti. V življenja dneh je pa — pravijo — večkrat hodil gledat tisto črešnjevo drevo in je s posebnim veseljem užival njegov sad. Oba, peška in otrok, sta torej dobro prospevala; nista bila človeštvu brezkoristna, ampak sta vrlo zadostila namenu, ki jima je bil dan od stvarnika.

Tako bi moralo biti s slehernim človekom: vsak bi moral doseči tisti namen, za katerega je od Boga odločen. Pa jih je na milijone, ki ga ne dosežejo. Zakaj ne, je lahko uganiti. Ker ga ne poznajo — ali pa, če ga poznajo, nimajo volje in moči, da bi stremili za njim. Kdo pa naj dá že otroku to vednost, da bo spoznal svoj namen; kdo naj ga naravná na pravo pot proti pravemu namenu; kdo naj krepí njegove dušne in telesne moči, da bo težil za svojim pravim namenom, če mu bo tudi mučno in zoprno? To je naloga vzgoje. Zato mora biti pa vsak vzgojitelj na jasnem, čemu je njegov gojenec ustvarjen in v kakšen namen je poslan na svet.

Stari Rimljan M. Varro je zapisal, da je bilo v njegovih časih med tedanjimi modrijani 388 različnih mnenj, čemu je človek na svetu. Pa še tudi dandanašnje tiščé posvetnjaki tej reči trdó do dná in so že spletlí praznih ugank in umišljanj o tem na cente. Eni pravijo: Človek je na svetu le za to, da si pridobi bogastva; drugi: da si pridobi slave; tretji: da se fino izolika; četrtri: da trpi in dela; peti: da se le veseli in uživa itd. To je res obilo modrijanskega ugibanja — potrebnega kot trn v peti! »Človeški otroci! Zakaj ljubite ničemurnost in iščete prevaro?« vprašuje psalmist. Katoliškemu kristjanu pa ni treba šele ugibati in stikati, čemu je na svetu. V najdrobnejšem katekizmu je to povedano. Človek je ustvarjen za ta svet in za večnost. Na tem svetu naj zvesto vrši svoj pošteni poklic, ki mu ga je bil Bog odločil in ki si ga je bil sam izbral. S to zvestobo si bo prislužil neminljivo blaženost v večnosti. Gre se torej za dvojen cilj: eden tukaj, eden tam. Vzgoja naj pomore otroku do obeh. Iz brezskrbnega otročaja naj vzgoji gorečega kristjana in vrlega človeka, ki bo s plemenito značajnostjo hrepenel in stremil za svojim nadnaravnim in naravnim ciljem.

Toda obrazložiti moramo to reč podrobneje in poljudno, da bo tudi trdoglavcu jasno, kaj naj doseže domača vzgoja pri otroku.

1. Večni blagor.

Ta cilj postavimo na prvo mesto, ker je podlaga tudi časnemu blagru in plemeniti značajnosti.

»To je prva in poglavitna naloga vzgoje, da privéde otroka nazaj v nebesa, odkoder je prišel. Privéde naj nazaj otrokovo dušo, pa tudi njegovo telo, ki bo po sodnjem dnevu tam, kjer bo duša.«

Temeljna resnica krščanske vzgoje tako uči. Posvetnjaški vzgojeslovci je ne priznavajo. Zato vzgajajo otroke le za ta svet. Pravijo: »Z nebesi se tolažijo le berači, bedaki in slabiči, ker vedó, da jim na tem svetu ni prihranjenega nič dobrega.« Če je res takó, kakor trdijo ti posvetnjaki, potem je le čudno to, da si le redko kak veren trpin s silo pomaža s tega sveta; nasprotno pa čujemo in beremo dan na dan, kakó se streljajo in utaplajo in obešajo in zastrupljajo veseljaki in uživalci tega svetá, kakor bi jih gnalo najiskreneje hrepenenje v sveto večnost. Pa jih vendar žene menda le obup iz posvetnih prevar v večne muke. Odkod pač to? Odgovor nam daje staroznani rek svetega Avgústina: »Za se si nas ustvaril, Gospod; zato je nemirno naše srce, dokler ne počiva v tebi!«

Človek, ki ne veruje v Boga in ne skrbi za svoje posmrtno življenje, ki tepta božje zapovedi in jih zaničujevaje prelamlja, ni srečen in nima miru. Pač se dá vest za čas zadušiti ali omamiti in prepiti — toda zdrami se spet, grize in gloda kakor črv v lesu in povzroča v duši grešnikovi strah in v srcu njegovem pekočo bridkost. O, ko bi mogli gledati v vsako človeško srce, videli bi, da jih je na stotisoče razboljenih, ker so se odtujila Bogu. Videli bi duše, oskrunjene in razjedene od ognja strasti; slišali bi obupne vzdihljaje v tihih nočeh, ko hodi angel miru okrog ležišč vernih trpinov in izpokorjencev, ki uživajo vsaj dušni mir, četudi niso imeli čez dan šumnih veselje, nasladnih godb, izbranih jedil in omotljivih pijač, da bi varali z njimi svoje duše in mamili svoja srca. Toda to je stara resnica, milijonkrat preskušena: »Grešnik nima miru!« Pa če bi ga tudi imel v tem krivičnem svetu — kaj bo pa v večnosti? »Kateri se tebi odtegnejo, Gospod,« pravi psalmist, »poginejo; pokončaš vsakogar, ki ti je nezvest.«

Ali naj pripravi vzgoja človeka za t á k o življenje? Ali naj t a k cilj doseže krščanska

vzgoja? To bi bil pač grenak sad vzgoje: na svetu nemir srca in dušna bridkost, v večnosti pa prekletstvo božje. Kje je pač oče, kje je mati, ki bi hotela za otroka t á k o vzgojo, da bi otroka onesrečila za čas in večnost? Ravno nasprotni namen ima doseči prava vzgoja: Otrokov blagor na svetu in njegovo blaženost v večnosti. Teга namena pa ni mogoče doseči brez Boga. »Vse je naredil Gospod zavoljo samega sebe,« pravi Salomon v knjigi pregovorov. Torej je res poglavitna dolžnost krščanske vzgoje, »da starši vzgoje svoje otroke — kakor pravi sv. Alfonz — v strahu božjem in jih naučé, da hodijo po pravem potu skozi življenje.« Služijo naj Bogu s svojim telesom in s svojo dušo.

Bog je edinopravi lastnik človekovega telesa. Zato je pa tudi edino prav, da telo služi Bogu in da pride enkrat nazaj k Bogu. »K svoji časti sem ga (človeka) ustvaril,« govori Bog pri Izaiju, »in vpodobil in naredil.« To resnico je v prelepih besedah izrazil stari Job, ko je rekel: »Tvoje roke so me naredile in me vsega vpodobile naokrog... Spomni se, te prosim, da si me naredil kakor blato, pa v prah me boš strl. S kožo in z mesom si me oblekel, s kostmi in s kitami si me sklenil: življenje in usmiljenje si mi podelil.« Ali je torej preveč zahtevano, če pravimo: Krščanski starši naj svoje otroke tudi telesno takó izredé, da bodo mogli otroci tudi s telesnimi močmi pospeševati na zemlji čast božjo in delati za svoje zveličanje. Otrokovo telo je lastnina božja; naj torej služi Bogu!

Še dragocenejša lastnina božja kakor telo je pa človekova duša. Vdihnjena je otroku od Boga, pa vrhutega še tudi navezana na Boga s svetimi obljubami, s pogodbami, s prisegami in milostipolnimi posvečenji. Ali ni bila zaznamovana duša otrokova pri svetem krstu z neizbrisnim znamenjem, da je lastnina božja, pa prišteta med občestvo svetnikov, oblečena z ženitovanjsko obleko posvečujoče milosti? Ali ni pri vpe-ljevanju dobra mati spet otroka darovala Bogu? Ali ni bil otrok pri sveti birmi spet zaznamovan na duši kot lastnina božja in prištet med bojevnike Kristusove? In potem spet Bogu posvečen pri vsaki vredni spovedi in pri vsakem vrednem svetem obhajilu? Vedno tesneje navezan na Boga po preobilih milostih, ki so dotekale njegovi duši iz studecev božjih. Kolikokrat je pa otrok že tudi sam sebe daroval Bogu in se mu posvetil! Morda pri vsaki jutranji molitvi, pri slehrni sv. maši, vsaki molitveni uri. Č i g a v je t o r e j o t r o k ? Odgovor naj dá ljubka

pesmica, ki jo je nekoč priobčil vzgojni list »Detoljub«:

Čigavi so pač naši mali?
»I, starišev!« mi boste djali,
»Saj noč in dan za nje skrbé,
jim dali svoje so ime.«

»Cesarjevi!« državnik reče,
»Nekoliko le let poteče,
in vaši čili dečki vsi
v njegovo vojsko bodo šli!«

»Ne, Jezusovi so!« mi pravi
modrost krščanska in pristavi:
»Na križu kupil je s krvjó,
osvojil s krstno jih vodó.«

Takó je! Otroci so lastnina božja po stvarjenju, po odrešenju in posvečenju. Če je pa temu takó, je pa tudi zadosti jasno, kaj mora biti prva naloga prave vzgoje. Ta namreč, da navduši otroke, da bodo iz lastnega nagiba in iz polnega prepričanja hrepeneli po večnem življenju in se trudili za svoj večni blagor z dušo in s telesom. Da bodo — kakor pravi Duh božji — nebeškemu kraljestvu silo delali, ker ga le silni potegnejo nase. »Ne skrbite toliko,« naroča sv. Janez Krizostom krščanskim staršem, »da bi vaši otroci dolgo živeli, ampak za to, da bodo dosegli večno življenje.«

Težka je res ta naloga, toda pretežka ni. Bog sam jo je staršem olajšal. Saj hrepené nedolžne otroške duše že kar same iz sebe, iz neke notranje sile, po ljubem Bogu. Komaj se detetu malo zjasni pamet, je že kar zamaknjeno v vse, kar je nebeškega in božjega. Kakó pozorno je, če mu kdo govori o ljubem Bogu, o nebesih, o angelcih, o svetnikih! Kakó rado se ozira na sinje nebo, v svetle zvezdice in hrepeni navzgor! Kak ne nasiten »sursum corda!« Kakó veselo je, če zna skleniti ročici in »môlčkati« z mamico! Igrače popusti in jed in družčino, da le sme v cerkev. Kakó srečen je otrok, če sme streči pri sv. maši! In svete podobice, svetinjice, jaslice, oltarček — o solnce mladostnega raja! Ali ni v tem očiten migljaj: »Pokažite nedolžnim dušicam pot v nebesa! Pustite malim k meni!« Če krščanski vzgojitelj to premišlja in vé, koliko zaleže za vse življenje, če se to otroško koprnenje po Bogu in po božjem v mladih dušah po pameti uredi in utemelji, bo rad pritržil izreku sv. Karola Boromeja, ki trdi: »Vzgojati se pravi otroke voditi h Kristusu.«

Razsodni krščanski starši to tudi razumejo in se po tem ravnaajo. Neka mati je

imela silno pridne in blage otroke. O priliki birmovanja je povedala na škofovo vprašanje, kakó jih vzgaja, tole: »Jaz vtaknem v vsak nauk in v vsako svarilo »malo Boga«. Če se kateri kaj spozabi, da kaj zakolne, brž ga spomnim: Bógov si, pa kolneš! Ali ne veš, da kolnejo le tisti, ki se pripravljajo za pekél? — Če kateri takoj ne uboga, ga posvarim: Otrok božji si, pa si uporen! Ali ne veš, da ni Bogu pokoren, kdor kljubuje staršem? — Če se kdaj kaj skavsajo, jih poučim: Ali ne veste, kakó je rekel Jezus: Blagor mirnim, ker bodo imenovani otroci božji. Ali ste vi otroci božji, če se zmerjate in kregate? Takó delam dan na dan ob vseh prestopkih in napakah, ki jih opazim na otrocih. Molim pa tudi, da bi moje besede kaj zalegle in da bi moji otroci nikoli ne pozabili, čigavi so. In čigava volja jim mora biti sveta vse življenje.«

Takó modro je vzgajala svoje otroke za Boga in za nebesa tudi grofinja Gondi, pri kateri je prevzel Vincencij Pavljanski službo domačega učitelja. Grofinja mu je predstavila svoje otroke in mu naročila: »Te-le moje sinove mi vzgojite — ne za vélike gospe te ga sveta, ampak za otroke božje.«

Slično je veleval Albert III., vojvoda bavarski, domačim učiteljem svojih otrók: »Moje otroke mi vzgojite najprej za Boga, potem pa zaradi Boga tudi za ta svet. Najprej za dobre kristjane, potem za dobre kneze.«

Spomina je tudi vredno, kakó je skrbela slavna cesarica Marija Terezija za pravilno vzgojo svoje hčerke Marije Josipine. Ne le za ta svet jo je hotela imeti dobro vzgojeno, ampak predvsem za večnost. »Vsak dan naj gre z nami k sv. maši,« je ukazala cesarica, »in slehrni dan bo tudi jedla z nami. Kruha naj le jé, kolikor hoče; nikdar pa sladkarij, potic in rožičkov. Rožnivenec naj moli glasno v svoji sobici, ob nedeljah in praznikih pa v naši kapeli. Njene pobožnosti nekaj časa sem nisem nič kaj vesela; prerada presoja druge ljudi in se kaže osorno in uporno, s čimer nisem zadovoljna. Ob sedmi uri naj vsak dan vstane, naj zmoli jutranjo molitev, naj kaj pobožnega bere, se opravi in gre za jutrkovat. Od devete do desete ure je pouk v krščanskem nauku, ob enajstih je sv. maša, ob petih popoldne sv. rožnivenec. Ob nedeljah mora z nami v cerkev. Pri molitvi naj ves čas kleči, tudi naslanjati se ne sme.«

Krščanski starši! Takó se vzgajajo otroci za Boga, za nebesa, za večni blagor. Kjer tega ni, vzgoja otroku ni mati, ampak komaj mačeha. Prikuje otrokovo dušo na svet in ji zapre polet v večna domovanja. Kakor

orel, ki bi privezal svoje mladiče na malinje in bi jim velel: »Tu živite in se hranite kakor veste in znate!« Ali bi mu ne odgovorili mladiči po pravici: »Grmičje je za sove, za polže in za golazen. Mi smo pa ustvarjeni za zračne višave. Pusti nas kvišku, da gledamo v

solnčno luč!« In, če bi jih ne pustil, bi shirali in poginili.

Tako shira in propade nešteto otroških duš, ker jim domača vzgoja ne pokaže prave poti do večne luči.

(Dalje.)

Blagor ti, nedolžno srce!...

V spomin prijatelju iz mladih let.

Blagor ti, nedolžno srce,
zemlja ti oznanja čast,
raj imaš že tu na svetu,
raj bo enkrat tvoja last.

Ti si kakor zlata zarja,
znanjujoča solnčni vzhod,
kakor prvi solnčni žarek,
ki obsije nebni svod.

Ti si zvezda v božji roki,
v njej prečudežno migljaš,
siva megla te ne skrrije,
senc oblakov ne poznaš.

V božjem raju na desnici
Večnega je prostor tvoj,
tam bo zlati zvezdi sličen
tvoje duše žarki soj.

Večni sam ti bo plačilo,
njemu boš kot angel zlat
sipal v hvalo mu kadilo,
žlahtni vonj nebeških vrat.

Tam bo višek tvoje slave,
zvezd te bo obdal lesket;
blagor ti, nedolžno srce,
rajskih trat prelepi cvet!

Limbarski.

Kaj pa naši vojaki?

Vse na svetu se spreminja. — Ta stari arabski pregovor mi je prišel na misel, ko sem preudarjal vojaški stan današnjih dni in ga primerjal s starimi časi. Dandanes smo navajeni vsakemu drugemu stanu več pobožnosti pripisovati kakor lepemu vojaškemu stanu. V mestih se malo vojakov po cerkvah vidi. Na deželi pa, kadar prihrume na dopust, ponavadi eden prav zadaj stoji, kakor bi se bal v cesarski uniformi bliže k Bogu stopiti, drugi zunaj norce brijejo, tretji pa šele koncem sv. opravila iz gostilen pridero in dekletom pot zastavljajo z neslanimi opazkami. Mnogi se prav pohujšljivo obnašajo, na žalost dobrim materam in sestram ter duhovnikom. V nobenem stanu si menda tako mnogi ne jemljejo življenja, kakor v vojaškem, četudi se nekaterim drugim stanovom dokaj slabše godi. Vem, da so se že marsikateri bogoljubi in bogoljube vprašali, ali vojak mora neroden biti, ali res ni mogoče tudi v cesarski suknji Bogu zvest ostati? — Jaz bi dejal da, četudi malobolj težko, pa vendar mogoče, kakor v vsakem stanu. Saj moramo pod kaznijo smrtnega greha verovati, da se vsak človek lahko zveliča in da Bog vsakemu rad da toliko milosti, da se

smrtnega greha varuje in lepo krščansko živi, kdor ga zato prosi in si sam nekoliko prizadeva k temu. Seveda za lase pa Bog nikogar v nebesa še ni vlekel; samo o Habakuku se bere, da ga je nekoč angel za lase odnesel, kar pa se dandanes avstrijskemu vojaku ne more prigoditi, ker mora biti na kratko ostrižen. Torej tudi avstrijski vojak se more zveličati. Saj živi med samimi kristjani, večkrat mora iti k skupni službi božji in enkrat v letu celo k sv. zakramentom. Namesto bronja v zvonu ga pa bron v trobenti vsak dan trikrat k molitvi kliče. — Vsega tega rimski vojaki v prvih stoletjih krščanstva niso imeli. Da celo pod smrtno kaznijo jim je bilo vsako očitno izvrševanje krščanskih dolžnosti prepovedano in se je kaznovalo kakor punt in veleizdaja s smrtjo. Živeli so v družbi, ki je bila velikobolj pokvarjena kakor je družba naših vojakov. Tudi z doma niso bili tako vzgojeni kakor naši. In vendar, če odpremo knjigo življenja svetnikov, vidimo, da so nebesa prav na gosto posejana z vojaki - svetniki. Večinoma so to vojaki-mučenci iz prvih krščanskih stoletij. Nekateri bolj znane tudi mi radi častimo, n. pr. sv. Florijana, sv. Jurija, sv. Boštjana, sv. Lon-

gina, sv. Viktorja, sv. Štefana kralja, sv. Ignacija Lojol., sv. Ludovika, sv. Vaclava, sv. Martina, sv. Leopolda, sv. Adalberta itd. O mnogih slavnih vojakih vemo, da so bili nič manj tudi zgledni kristjani, kakor maršal Radecky, vojskovodja Tilly, general Lavdon, princ Evgen ali nadvojvoda Albreht.

Tudi naši današnji vojaki morajo postati bolj krščanski. To tudi njih višji hočejo, ker vidijo, da se vojak brez vere rad punta, le z nevoljo uboga, je nezanesljiv, na častnike, ki jih ne mara, strelja in se sam za vsako malenkost hoče kar ustreliti. Pri tem bomo pa tudi mi radi pomagali, kaj ne? Saj se gre za neumrjoče duše naših bratov in sinov, za čast slovenskega vojaka in slov. ljudstva! Pa kako naj pomagamo?

No, zdaj ko je za živinorejo in druge take telesne potrebe in časne koristi v deželi tako dobro poskrbljeno z raznimi tečaji in šolami, so pa povzdignili nekateri dobri gospodje svoj glas in so dejali, da bo treba že enkrat tudi za duše naših fantov, ki jih vsako leto več tisoč »ajnruka« v kasarne, nekoliko bolj poskrbeti. Sam gosp. knezoškof so nekje zapisali te-le besede: »Ti mladeniči so bili do sedaj najbolj zanemarjeni. Kako nas je vse srce peklo, ko smo gledali, kako se obnaša naš mladenič, ko je potrjen, in kako šele, ko mora od doma v vojake. Izpopolnjevali smo organizacijo za vzgojo našega ljudstva od zibelke do groba. Počasi smo napredovali. Za vse smo že precej poskrbeli, le za te sirote se nismo dosti zmenili.« Na katoliškem shodu lani pa je višji vojaški duhovnik, č. g. K. Kokolj, ki od blizu duše naših vojakov pozna, rekel, da se mnogi in mnogi, ki so se res s pri-srčno molitvijo in z zaupanjem v Boga poslovili z doma, vračajo na veliko žalost Cerkve, staršev in slov. ljudstva, brez vere in brez narodne zavesti. Če ostanejo potem doma pri starših, se že še marsikaj popravi; a če gredo na tuje — in ravno dosluženi vojaki najraje z doma tišče — so večinoma izgubljeni. Zato so storili gospodje na katoliškem shodu ta-le sklep: »Ker se večkrat zgodi, da se naši mladeniči pri vojakihravno pokvarijo, slov. hrv. katol. shod radostno pozdravlja misel, da naj bi se za mladeniče, k vojakom potrjene, prirejali poučni tečaji in kratke duhovne vaje. Starši in gospodarji se pozivljajo, naj dajo mladeničem priliko, da se bodo pred odhodom k vojakom mogli udeležiti imenovanih tečajev in duhovnih vaj. Mladičiči pri vojakihravno ostanejo v zvezi ne samo s svojimi domačimi, ampak tudi z društvi, v katerih so bili prej člani, in zlasti še z domačim dušnim pastirjem.« »Ker pa je za vojaka res težavno, da si šele takrat kupi

molitvenik, ko je že pri vojakihravno, naj se ob času duhovnih vaj vsak mladenič preskrbi z molitvenikom, to dobro obrambo zoper greh in druge napake.«

Da se ta sklep izpelje, k temu moramo vsi pomagati, vsak v svojem kraju in vsak po svojih močeh. Kjer se oznani in napove kakšen tečaj ali duhovne vaje za rekrute, pritiskajmo na svoje sosede, prijatelje in sorodnike-rekrute tako, da se bodo gotovo vsi tečaja udeležili. Saj bi bilo škoda in sramota tudi za starše in sorodnike, ako bi se njihov fant odtegnil taki koristni in potrebni napravi. Če se domači in tuji prijatelji mladine in ljudstva toliko potrudijo, da tak tečaj ali vaje prirede, bi bila res vnebovpijoča zanikrnost tistih, ki so s fantom vsak dan skupaj, pa ga ne pridobe za to stvar. Torej prva reč, ki je potrebna, da se naše vojaštvo pravno povzdigne iz dušnega mrtvila, je dobra agitacija za polnoštevilno udeležbo rekrutov pri tistih shodih, tečajih ali duhovnih vajah, ki se nalašč zanje prirede. Če fant sam ne more ali noče utrpeti par kron, ki ga morebiti stane udeležba tečaja (za hrano in potnino), pa bi sosedje ali sorodniki, ki sicer radi dajo za liter vina, zanj zložili. Večinoma bodo pa povsod fantje vse zastonj dobili in bodo prireditelji tečajev sami poskrbeli za pokritje stroškov. Poskrbimo, da noben fant ne bo odšel v kasarno brez potrebnega pouka na rekrutskem tečaju, pa tudi ne brez molitvene knjižice. (V kratkem bo natiskana za cesarske fante priročna knjižica z naslovom: Slovenskim fantom za slovo na pot v cesarsko službo, ki bo obsegala stanovski pouk za vojake in molitvenik).

Ker pa je ena poglobitnih potez človeške narave nestanovitnost v dobrem, izpremenljivost, je treba fantom, ki so dobro pripravljeni šli z doma, tudi nadalje še pomagati, da jih preveč ne prevzame kasarniški zrak in se na duši nevarno ne prehlade. Kako? Tako, da bomo vsi korist od tega imeli, z miloščino in molitvijo, o katerih so škof Slomšek dejali, da sta kakor dve peroti, na katerih se duše v nebesa dvigajo. — Miloščina pa naj ne bo v denarju, ampak v — papirju. Poveljnike pešpolka št. 17. v Celovcu, ki ima kranjske Janeze pod seboj, se je pritožil, kakor ste že gotovo brali, da vojaki sleparijo starše in tete za denar večinoma zato, da ga nespametno zapravijo in si s tem dostikrat hude vojaške kazni nakopljejo. Pravi, da se bo trajni uspeh glede zmernosti vojakov le takrat dosegel, kadar bodo vojaške oblasti v tem podpirali sorodniki vojakov. To »podpiranje« pa ne bo nič kaj težavno, samo malo menj naj bi poš-

ljali vojakom denarja. »Ako izostane podpiranje vojakov od strani sorodnikov, se bo gotovo omejilo pijančevanje in s tem združeni izgredi.« — Po vsem tem naj bi torej ne pošiljali vojakom denarne miloščine, ker jim ni neobhodno potrebna in jim je le bolj v škodo. Pač pa so potrebni duhovne miloščine, potrebni pogostih opominov, svetov in pouka v dušnem oziru. Da se preveč Bogu in domu ne odtuje, da vere in narodne zavesti ne izgube, je treba pogosto vanje dregati. Zato bodi druga naloga vojakovih sorodnikov in prijateljev: ostati z njim v stalni zvezi na ta način, da jim pogosto kaj pišejo in pa dobre časopise za njimi pošiljajo, kakor so »Domoljub«, »Bogoljub«, »Mladost« . . . Vsak mesec enkrat gotovo naj odjadra z domače mize proti kasarni in zavoj krščansko popisane papirja, kateremu naj bo priloženih par znamk, kuverta in papir za odgovor. To bo veliko pomagalo, da bodo fantje v tistem duhu, kakor so prej doma, zdaj tudi v kasarni nadalje živeli ter ljubezen do Boga in domovine v srcu ohranili. Pa tudi strašen dolgčas pasejo fantje po kasarnah in ravno zato tudi, da si preženo pusti dolgčas ter duševno lenobo, ki je vseh grdob grdoba, bo fantom zelo ustrezno, če se jim pošilja nekaj zanimivega berila. Nikar toraj tega opustiti, ker sitnosti in stroški, ki jih boste s tem imeli, so malenkostni v primeri s škodo, ki jo s tem odvrnete.

Poleg ali pravzaprav pred vsemi drugimi pripomočki v dosego dobrih namenov sploh, je pa molitev, ki pomaga tudi tam in takrat, kadar vse drugo nič ne izda ali si sploh ni mogoče drugače pomagati. Tečaji, shodi, časopisi, pisma in drugo je človeška, molitev pa je božja moč! Kjer mora biti ono, ne sme tega manjkati. Tudi vojake moramo bolj z molitvijo podpirati. Manj kronik pa več kronik (hrvaško ime za rožni venec), tega gesla se moramo pri skrbi za vojake oprijeti; manj grošev pa več očenašev, manj cesarskega pa več krščanskega papirja (berila), manj »žegna« pa več odpustkov nabirati za vojake. — V II. Mojzesovi knjigi sv.

pisma stare zaveze (XVII. pogl.) je popisano, kako je molitev Mojzesova pomagala Jozuetu do zmage nad Amalečani. Ko je Mojzes vzdignil roke k molitvi, je zmagoval Jozue, ko so mu pa roke omagale, so premagovali Amalečani. Tedaj sta Aron in Hur, ki sta bila poleg, prinesla kamen, da je Mojzes sedel in sta od obeh strani podpirala njegove roke do solčnega zahoda, dokler ni Jozue dodobra naklestil Amalečanov. — Če bodo domači za svoje fante pri vojaki vstrajali v molitvi zanje in jih bodo pri tem podpirali tudi sorodniki in prijatelji, smemo trdno upati, da bodo naši vojaki kakor Jozue odnesli končno zmagó nad sovražniki njih duše v vojaškem stanu. Molimo pri nas v razne dobre namene, molimo tudi za naše vojake, da bodo ohranili vero in poštenje. Od tega bomo imeli tudi sami dobiček, ker so papeži take molitve obdarili z mnogimi duhovnimi dobrotami. Sv. oče Pij IX. so z odlokom z 9. aprila 1862 dovolili te-le odpustke: 1. vsem vernikom, ki pobožno molijo en očenaš in eno češčenamarijo za vojake, da bi krščansko živeli in po zapeljivostih sveta nemoteni Bogu zvesto služili, vsakikrat sto dni nepopolnega odpustka; 2. vernikom, ki v isti namen skozi cel mesec vsak dan molijo en očenaš in eno češčenamarijo ter po vredni spovedi sveto obhajilo prejmejo, enkrat popolni odpustek; 3. vernikom, ki ob praznikih: Kraljice sv. rožnega venca (prva nedelja v oktobru), sv. nadangela Mihaela (29. septembra), sv. Jožefa (19. marca), sv. Florijana (4. maja), sv. Barbare (4. decembra), v isti namen sv. zakramente prejmejo, vsakikrat popolni odpustek.

Krščanski Slovenci in Slovenke! Pomagajmo na opisani način vojakom nazaj na tisto stopnjo lepega krščanskega in bogoljubnega življenja, na katero so se povzpeli tisoči krščanskih vojakov v vseh časih, posebno pa v časih pogostega in vsakdanjega sv. obhajila! Vplivajmo nanje, da bodo rade volje dajali ne samo cesarju, kar je cesarjevega, ampak tudi Bogu, kar je božjega!

J. H., kaplan.

Takole nam fante kvarijo!

V listu »Mladost« opisuje neki član orlovske zveze, ki je pri vojaki, kako grdo se med vojaštvom kvanta. Tako-le piše: »Kvantanje je tukaj takorekoč jutranja, opoldanska in večerna molitev.« Poleg kvantanja pa še pride »norčevanje in neslano govorjenje o cerkvenih in verskih rečeh, o duhovnikih, o molitvi itd. In to gre dan za

dnem. Ni čuda, da se potem toliko fantov okuži in pade v versko mlačnost. Molitev postane takemu vojaku neumnost, cerkve in sv. zakramentov se ogiblje . . . ; nehote zajde potem v močvirje . . . » Neki drug dober mladenič pri vojaki piše: »Tukaj nas je čez 60 fantov (v šoli za podčastnike) in med temi nas je komaj pet dobrih;

vsi drugi so v verskem in nraavnem oziru obžalovanja vredni. So nekateri vojaki, katerim v tem oziru vsa čast, ali redki so.»

V to zadevo bi bilo pa res potrebno posvetiti z najsvetlejšo bakljo. Ali sodi vojaška oblast, da bodo taki vojaki čast in rešitev domovine, ali bodo ohranili prvotno zvestobo, če se tako silno pogrezajo v blato nespodobnosti in v brezno brezbožnosti? Ali naj naši očetje in matere z

veseljem pošiljajo svoje ljubljene sinove v vojake če morajo skoraj z gotovostjo pričakovati, da se bodo od vojaštva vrnili pokvarjeni in docela okuženi?!

Če zraven še vpoštevamo čudno ravnanje nekaterih častnikov s preprostimi vojaki, kakor so o tem nedavno poročali naši časopisi, potem mora vsakemu dobremu človeku srce krvaveti in vskipeti.

Gema Galgani.

(Priobčuje Srečko.)

(Dalje.)

Četrto poglavje.

Vsak dan pri sv. obhajilu. — Misli na redovno življenje. — Poskušnja pri salezijankah. — Prikazni križanega Zveličarja. — Ostane doma.

Kakor je bilo hipno, tako je bilo tudi popolno Gemino ozdravljenje. Milost ji je podelilo presv. Srce Jezusovo po priprošnji blažene Marjete Alakok, bl. Gabriel je bil le orodje. Gema je vstala iz postelje bolesti, vsa plamteča božje ljubezni, očiščena in zvarjena v ognju preskušnje. Prva njena misel ji je hitela na zopetno hvalevredno navado vsakdanjega sv. obhajila ter na nalogo, katero ji je z vrnitvijo v življenje nalagal božji Zveličar. Gema sama je odkritosrčno izpovedala: »Od onega trenutka nisem mogla več prestat, če nisem sleherno jutro šla k Jezusu v sv. obhajilu.« Revica je stradala leto dni, ker začasa boleznj so ji le v redkih obrokih prinesli ljubljene Jezusa.

Dobra Gema, ki je že dolgo vrsto let hrenpenela po samostanskem življenju, je mislila, da je vsaj zdaj zagotovo napočil trenutek, da izpelje načrt svojega koprnenja. Razodela ga je svojim sestricam in tetam. Te nikakor niso dvomile nad resničnostjo njenega poklica in se mu tudi niso protivile; kazale so se ji zelo naklonjene, a z nado v srcu, da se ji srčna želja vsaj še ne uresniči tako kmalu. Gema je bila trdnega mnenja, da se kar čimpreje zapre v sveto tatišje kakega samostana ter tam živi sama z Jezusom.

V njeni zadnji opasni boleznj so se dogodile stvari, ki so obračale njene misli na tri različne poklice. Usmiljene sestre Barbanтини so ji nasvetovale, naj prosi Marijo Devico ozdravljenja z obljubo, da, če bo uslišana, vstopi v njihovo kongregacijo. A z druge strani jo je bl. Gabriel v večkratnih prikaz-

nih klical s sladkim imenom »s e s t r a«, ter ji položil na prsi ločilno znamenje reda pasionistov. Medtem ko jo je sedaj skrivnostni notranji glas nagibal, da vstopi k salezijankam. Čutila je posebno privlačnost do te ustanove, še posebno iz hvaležnosti do blažene Marjete Alakok, po katere priprošnji je dosegla ozdravljenje. Šest dni po čudovitem ozdravljenju je pisala: »Želim poleteti takoj, kamor me hoče bl. Marjeta. Oh, kako je neznosno med svetom! Odkar sem vstala iz postelje, mi vse mrzi tako, da mi ni mogoče povedati.«

Vest o njenem čudovitem ozdravljenju se je nahoma raznesla po celem mestu Luka. Ko so izvedele zanjo salezijanke, so jo želele videti in slišati iz njenih ust cel dogodek. Sprejele so jo prav gostoljubno in si štele v srečo sprejeti jo nekoč za svojo. A kdaj napoči presrečni dan? Gemi se je dozdevalo, da ga izve gotovo od onega glasu, ki ji je šepetnil, ko je zapustila posteljo po prestani boleznj: »Ponovi Jezusu vse obljube in pristavi, da se mu boš šla v Njemu posvečenem mesecu (juniju) posvetit.«

Misleč, da jo ta glas brezpogojno vabi k salezijankam, je vsa koprnela za vstopom in huđo ji je bilo, da se njeno koprnenje še ne bo tako kmalu uresničilo. — »Danes imamo 9. marca,« je rekla, »kdaj šele napoči prvi junij?« Da ji vsaj nekoliko ustrežejo, so ji obljubile, sprejeti jo že početkom maja na duhovne vaje; mesec pozneje pa prične svojo preskušno dobo.

V tem zaželjenem pričakovanju je Gema prebila nadaljnji mesec doma. Medtem pa je Bog polnil srce svoje zveste služabnice z nepopisnimi sladkostmi. Ravno v tem času se je Gema posebno dvignila in začela živeti v onem nebeškem in nenavadnem življenju, ki jo dviga v eno vrsto z največjimi svetniki. Res

je že tudi doslej dobivala v obilici notranjih navdihovanj in razsvetljenja ter sladkih in močnih vtisov v dušo; a vse se je ponavljalo le v večjih in manjših presledkih. Odslej pa se prične za presrečno Gemo doba skoro nepretrganih božjih navdihovanj in razsvetljenj v vedno večji jasnosti. Ker se je Gema odzivala tem klicem vedno s tankovestno zvestobo, se je v kratkem času dvignila do visoke popolnosti. Njeno združenje z Bogom je bilo najtesneje; tako je bil vpert njen pogled v Boga, da ni mogla misliti na drugo, kot samo nanj. Odtod njena popolna prepustitev v njegove roke in ono njeno soglasje z božjo voljo, ki jo je vzdrževalo mirno in veselo tudi sredi najhujših poskušanj. Gema živi le še za Boga. On je središče njenih teženj in kopnenja, le v njem še najde njena duša miru in zadovoljnosti. Na to Geminu presrečno življenje se bomo še vrnili v posebnih poglavjih.

Medtem se je približal veliki teden. Gema ga je sprejela z nepopisnim veseljem. V teh svetih dneh je hotela na poseben način izkazati nežna čustva svoje ljubezni do križanega Jezusa.

Tu moramo omeniti pobožnost, posebno drago Geminemu srcu: namreč »s v. u r o«. Ker ravno za časa »sv. ure« so se javljali v njej čudoviti izrazi božje ljubezni.

Čula je o tej pobožnosti še med boleznijo. Govorila ji je o njej S. Julija, nekdanja njena učiteljica, in jo poučila, da se opravlja vsak četrtek zvečer v spomin Kristusovega trpljenja. Gemi je ugajala in se je je zvesto oklenila. Spovednik je privolil to pobožnost in pričela je to pobožno vajo prvokrat v noči velikega četrtega leta 1899. Sama piše o tem večeru: »Opravila sem prvič sveto uro izven postelje, kakor sem jo obljubila presv. Srcu Jezusovemu. Občutila sem toliko kesanje nad svojimi grehi, da sem prebila hipe pravega mučeništva. Sredi neskončnega trpljenja mi je preostajala le še ena tolažba, da sem se mogla razjokati; to mi je bilo v tolažbo in obenem v olajšavo. Prebila sem tako celo uro v solzah in molitvi; nato sem se vsedla. A trpljenje ni prenehalo; kmalu nato sem občutila, kako je legla name globoka zbranost in kako mi je nenadoma zmanjkalo vseh moči; le s težavo sem se dvignila, da sem zaklenila vrata. Kaj se je potem zgodilo? Stala sem pred križanim Odrašenikom, ki je prelival kri iz celega telesa. Takoj sem povesila oči; pogled nanj me je zelo vznemiril. Napravila sem znamenje sv. križa in moji vznemirjenosti je kmalu sledil popoln dušni mir. Medtem pa je kesanje nad mojimi grehi neprestano raslo. Nič več nisem dvignila oči,

da bi videla Jezusa, ker si nisem upala. Vrgla sem se z obličjem na zemljo in ostala več ur tako. Potem sem prišla k sebi; Jezusove rane pa so se tako globoko vtisnile v mojo dušo, da se niso nikdar več izbrisale.«

Prikazen je izginila. Gema, nasičena ljubezni do križanega Jezusa, je željno pričakovala zarje velikega petka, da bi se mogla udeležiti Kristusovega trpljenja na gori Kalvariji. Toda domači jo niso pustili v cerkev, ker so se bali, da bi ji v preveliki ljubezni in sočutju ne škodilo zdravju. Ponižna devica je živo občutila prepoved, a se je vendar premagala. »Siloma,« tako pripoveduje sama, »sem darovala to prvo zatajevanje Jezusu in Jezus, tako blagodušen do mene, me je koj hotel poplačati.« Komaj se je odtegnila v samoto svoje sobe, je zapazila ob sebi svojega angela variha, ki jo pokara zaradi malo poprej prelitih solza in ji da modrih navodil o velikodušnosti, ki jo želi Bog od nje. Nato sta oba skupno molila in angel je pomagal Gemi sočustvovati s trpečim Jezusom in Žalostno Materjo.

Tako vzvišeni dokazi božje naklonjenosti so bili Gemi v veliko tolažbo, a obenem so jo polnili z zbežnostjo in strahom. V svoji ponižnosti se je imela za nevredno, in je želela, da bi nihče ne zvedel o tem. Angel varih jo je moral večkrat opomniti in celo grajati, predno jo je pripravil, da je razodela gornjo prikazen svojemu spovedniku. Pogled na krvavečega Zveličarja je vzbudil v njenem srcu — kakor sama pravi — posebno dve misli in dve goreči želji: »prva, ljubiti ga in ljubiti ga požrtvovalno, druga pa je bilo veliko hrepenenje kaj trpeti za Jezusa, videč, koliko je pretrpel on zame.« — Kaj stori torej? Neopažena gre k vodnjaku, vzame vrv, naredi nekaj vozlov in si jo preveže močno krog života. A kako naj ljubi Boga, kakor ga ona želi ljubiti? Vpraša spovednika, a njegov nasvet je ne zadovolji, obrne se tedaj naravnost k svojemu Jezusu in on ji uteši srčno željo. »Bala sem se,« tako piše, »da ne znam ljubiti; toda Jezus se ni sramoval v svoji neskončni dobroti, postati moj učitelj.« Bilo je nekega večera meseca aprila omenjenega leta. Gema se je nahajala sama v svoji sobici z mislijo in srcem zatopljena v križanega Jezusa, vsa poglobljena v svojo navadno molitev, predno je legla k počitku, »kar začutim, nenadoma,« tako pripoveduje sama, »veliko notranjo zbranost in se znajdem vdrugič pred križanim Jezusom, ki me nagovori s sledečimi besedami: »Glej, moja hči, in nauči se ljubiti« — in v tem pokaže svoje odprte rane. »Vidiš ta križ, to trnje, in te žeblje, te oteklina, te razklane rane? To je delo ljubezni, ne-

skončne ljubezni. Poglej, kako daleč me je privedla ljubezen do tebe? Mar me hočeš zares ljubiti? Tedaj se nauči najprej trpeti, ker trpljenje uči ljubezni.« Ob tem pogledu in teh besedah je občutila uboga Gema tako bolelost, da ni mogla več vzdržati in je omedlela padla na tla ter ležala več ur v morju bolečin. Si-li zdaj zadovoljna, Gema od Jezusa, da si se naučila od njega samega, kako je treba ljubiti? Le pripravi se, trpljenja boš imela v izobilju.

Predno so hotele Salezijanke v Luki sprejeti Gemo v novicijat, so želele, da napravi najprej nekaj dni duhovnih vaj. Hotele so poskusiti Gemo, obenem pa so si obetale veliko duhovno korist od Geminega dobrega zgleda, ki ga je dajala ostalim novinkam.

Gema se je čutila v samostanu kot v raju, le da ji je bilo še vse premalo za njeno gorečnost. Želela je občevati samo z Bogom in delati hudo pokoro iz ljubezni do svojega Jezusa, in v ta namen se ji je zdel oni način življenja še vse prelagoden. To ji je, — kakor se zdi — tudi božji Učenik sam razodel v srcu: »Hči, zate treba strožjega pravila.« Nadalje se je upiral nadškof Ghilardi, ki je čul o njenem slabem in nežnem zdravju in je odločno odsvetoval sprejeti jo v novicijat; tako je morala Gema zopet domov. Bolest, ki jo je občutila, je bila velika in le njena močna vdanost v božjo voljo jo je mogla utešiti. Kako vzvišene in nepojmljive so poti, po katerih vodi božja Previdnost svoje izvoljence!

(Dalje.)

Mladeničem nabornikom.

(Iz Dobrniča.)

Veselje je bilo gledati fante Orle in družbenike Marijine, ki so šli pri nas lansko leto na vojaški nabor. Ne kakor prejšnja leta, ko so se že na vse zgodaj pijane druhalj podile od gostilne do gostilne ter se je grdo hreščele petje in priduševanje razlegalo po okolici. In potem je prišlo še do krvavih preteпов ali celo do pobojev, da je moral marsikateri mladenič v prezgodnji grob. Kdo drug je tega kriv kot nesrečni alkohol! Zdaj pa tega ni bilo. Zjutraj ob 7. uri smo se zbrali Orli in Marijini družbeniki v telovadnici in potem smo mirno odkorakali na nabor. In nismo zavili v gostilno, ampak smo mirno občudovali nespas-

met fantov drugih občin. Potem, ko je bil končan nabor, smo počakali potrjenih fantov. Nato smo se zopet zbrali skupaj in z veseljem odšli proti domu. Ta dan je bilo v naši fari celodnevno čiščenje sv. Rešnjega Telesa. Popoldne smo bili že v društveni dvorani. Popoldne ob 5. uri smo že zbrani skupaj molili uro in peli pred Najsvetejšim. Vsakdo je z veseljem zrl na naše fante. In ko so videli razuzdani fantje nas, so jo tudi proti domu ubrali, ker jih je bilo sram, da bi sami brez tovaršije v gostilni posedali.

Kar je bilo mogoče pri nas, to in tako naj store tudi drugod!

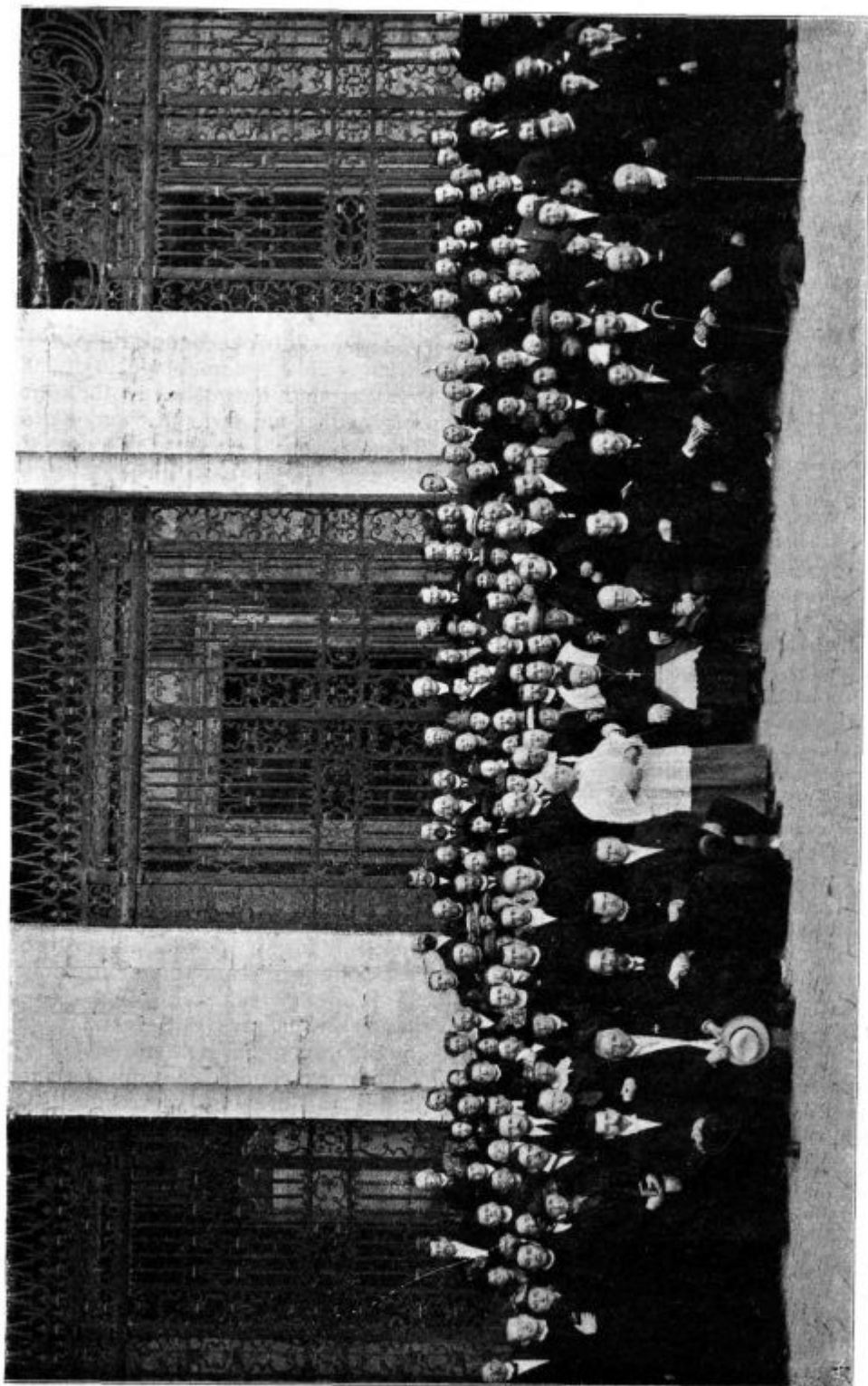
Abstinentje pri sv. očetu.

(Poroča urednik.)

Slovenski romarji, ki so bili lansko leto v Rimu, — pa tudi drugih romarjev je bilo tam na tisoče in tisoče, — niso imeli sreče, da bi bili videli sv. očeta, ker so bili bolni, prav nevarno bolni. Vidite, ljubi romarji, ki ste bili lani z menoj vred tam, — jaz sem pa le prišel do tega, da sem videl Pija X. Če je človek dosti »siven«, pa le doseže, kar želi. — No, pa ni bila sama radovednost, ki me je gnala zopet v Rim. Ne, ne, — če bi se bilo šlo samó za radovednost, gotovo bi me ne bil videl Rim, jaz pa Rima ne in tudi papeža ne. Kaj me je zopet v Rim neslo, to veste že iz »Bogoljuba«: Katoliški abstinentje iz vseh deželâ in narodov so se šli poklonit sv. očetu in prosit blagoslova za svoje veliko in težko delo: rešit ljudstvo velike môre — alkoholizma, pijančevanja. Jasno je, da smo

moral biti zastopani pri tem tudi Slovenci. V ta namen sem povabil v »Bogoljuba« tudi druge, če bi se hoteli pridružiti. Nisem pričakoval velike udeležbe, mislil sem pa vendar, da se jih bo oglasilo nekaj več; posebno sem mislil na tiste, ki jih lansko leto nismo mogli več sprejeti, da se bodo zdaj oglasili; pa kaže, da so se spet premislili. Bobnati pa nisem hotel prav nič, saj v manjši družbi se še zložnejše potuje, kakor v veliki. Zbralo se nas je pet Slovencev: g. profesor Kovačič iz Maribora in štirje Kranjci, — pravzaprav: ena je bila Kranjica.

Dalj časa se je že v krogih katoliških abstinentov govorilo o tem, da bi enkrat šli v Rim, sveti stolici predložili svoje delo in zaprosili zanj odobrenja in blagoslova. Že jeseni iz Milana, kjer smo imeli mednarodni kongres, smo jo ho-

Abstinentje v Rimu.

teli udariti dalje na jug do Rima. Ali v Vatikan se vendar ne pride tako, da bi kar sredi noči poropotali na vrata, češ, tukajle smo, odprite nam! Treba je bilo prej pot pripraviti in ugladiti, da so se nam, ko smo tja prišli, vrata kar sama odprla. In to sta storila med tem časom protektor abstinence kardinal Mercier (nadškof v Belgiji) in predsednik katoliške protialkoholne lige baron Beerenbrouck (v Mastrochtu na Nizozemskem). Ko je bilo vse pripravljeno, smo pa prišli skupaj od vseh krajev.

V sredo, 22. aprila, ob 5. popoldne smo se zbrali v prostorni dvorani pod cerkvijo sv. Kamila na Via Salustiana. Cerkev ta je nova; zidati jo je dal že Pij X., ker je v tem delu mesta (nedaleč od kolodvora) manjkalo cerkve. Patri Kamilijanci, ki imajo tukaj župnijo in se poleg tega pečajo — po zgledu svojega ustanovnika sv. Kamila — s strežbo bolnikov, vodijo tudi mlado italijansko protialkoholno delo. Tam smo imeli svoje prvo zborovanje. Vseh nas je bilo par sto. Največ udeležencev je bilo z Nizozemskega, iz Belgije, Nemčije in Švice. Nizozemcev je bilo 80. Bilo je vmes tudi mnogo dam. (Naše ga večinoma rajši srkajo, kakor da bi nam pomagale.) Zborovanje sta počastila tudi dva kardinala: Frančišek Cassetta in Granito di Belmonte. Slednji je spregovoril h koncu nekaj pohvalnih in bodrilnih besedi, prvi pa podelil blagoslov. Kardinal Mercier je poslal svojega zastopnika.

V četrtek, 23. aprila, ob 8. je bila v Lateranu skupna sveta maša. Maševal je kardinal Viljelm van Rossum (Nizozemec), ki je bil zastopnik sv. očeta pri evharističnem kongresu na Dunaju, in obhajal lajike. Po sveti maši smo se dali na stopnicah pred Lateranom fotografirati. Če so na fotografiji vsi udeležniki, ni gotovo. V sredi je kardinal Rossum.

Istege dne ob 11. uri je bila avdijenca pri sv. očetu. Najprej smo se zbrali na nekem dolgem hodniku nad Damazovim dvoriščem, potem so nas peljali skozi konzistorijalno dvorano in nas porazdelili po nekaterih sobanah pred zasebnim stanovanjem sv. očeta. Odbor je bil zbran v prvi sobi pred stanovanjem. — Avdijence so zdaj zaradi bolehnosti sv. očeta vedno le kratke. Sveti oče gredo z malim spremstvom skoz sobane in v vsaki nakratko nagovoré ondi zbrane, jim podelé blagoslov in gredo dalje. Tako je bilo tudi pri nas. Jedro njih govora je bilo nekako to-le: Poznam vaše blage namene in težnje. Dobili boste pisan odgovor na vašo spomenico, s katerim boste zadovoljni. Držite le dobro in zvesto svoje sklepe! Bog blagoslovi vaše delo! — Sv. oče so videti jako dobre volje. Mimogrede so se pošalili zdaj s tem, zdaj z onim. Nekim navzočim rimskim damam, ki jih osebno poznajo, so rekli, da bodo morale zdaj pota v Frascati (v bližini Rima, kjer je jako dobro vino) Rimljanom bolj

otežiti. Drugod so menda rekli: Tudi jaz bi bil abinent, ko bi ne bil že tako star in bi zdravniki ne zahtevali, da moram malo piti.

Po avdijenci se je odbor poklonil še državnemu tajniku kardinalu Merry del Valu, ki se je z njimi podomače razgovarjal. To je oni visoki gospod, ki je lani nas sprejel v avdijenci v imenu sv. očeta.

V soboto smo imeli že tiskan odgovor na spomenico. Zbrali smo se zadnjič skupaj v cerkvi sv. Kamila, kjer smo imeli skupno sv. mašo in Te Deum; po maši pa sklepno zborovanje.

Sv. oče so dali nam abinentom po kardinalu Merry del Valu tako-le odgovoriti:

Naš sveti oče papež Pij X., ki je s srčnim veseljem blagoslovil 200 romarjev mednarodne katoliške protialkoholne zveze, mi naroča, naj izrazim vam, kakor tudi celi vaši zvezi čustva zadoščenja in hvaležnosti, ki jih je okusil, ko je sprejel vašo poklonitev z zagotovilom vaše sinovske vdanosti.

Sveti oče vam čestita na uspehu vaše hrabre križarske vojske, ki ste jo započeli križem sveta, oprti na načela sv. evangelija in pod varstvom avtoritete hierarhije. On prosi Boga, naj blagoslovi vašo gorečnost, ki jo razvijate proti groznemu biču, sovražniku duš in teles, čigar posledica je toliko fizičnega in moralnega zla.

Blagoslavlja je napore vseh katoliških društev, zvezanih v vašo ligo, blagoslavlja sv. oče dobro voljo vseh njihovih članov in jih osrčuje, da naj vztrajajo v svojem velikodušnem apostolatu.

Papeži v teh zadnjih časih niso nehali opozarjati na hučo zlo, zoper katero se vi borite, in so poudarjali potrebo hitrih in uspešnih pripomočkov. Provincijalni koncili in škofje v vseh delih sveta so povzdignili bojni klic in razsvetili vesti. Za njimi so po-božni, učeni in delavni možje z besedo in zgledom vzbudili zelo blagodejno gibanje v katoliških društvih za treznost. Kako koristno je pokazati šibo alkoholizma v gospodarskih, moralnih in fizioloških učinkih, s tem, da jo kažete v zvezi s propadom posameznikov, ki jim izpodkopuje in uničuje zdravje, razumnost, vest, svobodo; s propadom družin, v katere zanaša zmešnjavo in nered; s propadom družbe, ki ji grozi v najvažnejših interesih. **Med socijalnimi deli gotovo ni bolj nujnega nego je ta.**

Zato bo sv. očetu zelo všeč, če bo videl, da se bo vaša zveza krepila s pristopom novih katoliških društev. Vsled tega s poudarkom izraža sv. oče željo, da naj duhovščina povsod vzpodbuja k temu delu za so-

cijalno prenovitev in obrambo in da se postavi s poučevanjem in zgledom v središče boja proti zlu, ki seje, posebno v nekaterih deželah, toliko sramote med verniki.

Ta boj pa ne bo privedel z gotovostjo do zmage drugače, kakor s podporo milosti božje, črpane v molitvi, pogostem prejemanju sv. zakramentov in v splošnem izvrševanju krščanskega zatajevanja: »Če Gospod ne zida hiše, se zastonj trudijo, ki jo zidajo.« (Ps. 126, 1.) Naj luč evangelija Jezusa Kristusa pošlje svoje žarke v duhove in srca, in ustavila se bo šiba s spremstvom nesreč, ki so njena posledica.

Ta odgovor sv. očeta je za nas zelo dragocen. Naše delo za streznejše ljudstva, abstinenca, je zdaj z najvišjega mesta v Cerkvi odobrena, pohvaljena in blagoslovljena. Sv. oče pravijo, da se srečne štejejo, da morejo blagosloviti abstinate, njih delo in prizadevanje. To hoče nekaj reči!

Vsi, kateri kaj držijo na papeža in njih besedo, morajo zdaj vedeti, pri čem da so glede abstinence. Kar papež hvalijo, tega ne sme noben katoličan grajati. — Radovedni smo, ali boste zdaj vi vsi, ki se štejete za dobre kristjane, kaj bolj vneti za abstinenco, ali boste še tako mrzli kot dozdaj. Beseda

Dobro zadeta slika Pija X.

2. junija nastopijo 80. leto starosti.

Sv. oče je srečen, da more blagosloviti vašo zvezo z vsemi družbami, iz katerih sestoji; blagoslavlja vašega spoštovanega pokrovitelja, njegovo eminenco kardinala Merciera, ki razvija hvalevredno gorečnost, da bi ustavil napredovanje alkoholizma in zatrl njegove vzroke.

Z mojimi osebnimi željami in vsemi mojimi voščili k vašemu velikemu in svetemu podjetju blagovolite, gospodje, sprejeti zagotovilo moje popolne vdanosti v našem Gospodu. R. Card. Merry del Val.

sv. očeta mora biti vsakemu dobremu katoličanu sveta; pa ne le sveta, ampak ravna naj se po nji!

Še bi se dalo kaj zanimivega povedati o našem rimskem romanju. Pa za danes dosti. Morda še prihodnjič kaj, če bom pri dobri volji, — hočem reči: če bom imel čas, ker me vedno baše zanj.

Naznanila in vabila za „Sveto vojsko“.

Vsa društva in odseki Svete vojske (družbe treznosti) imejte o kresu, to je: v nedeljo 21. ali 28. junija ali na sv. Petra dan svoj družbeni praznik in občni zbor! Zaspana društva naj se poživé, udje naj se preštejejo in naj zavezo ponové, potem naj se pa takoj pošlje v Ljubljano izkaz števila udov. Samó tiste, ki bodo poslali poročilo, bomo zapisali med žive; druge bomo šteli med mrtve. Na kresni dan, 24. junija, ali nedeljo potem naj bi imeli društveno sv. mašo in če mogoče, prejeli sv. zakramente (§ 11. društvenih pravil).

V Ljubljani bodo imeli udje iz celega mesta, vseh župnij in družb v nedeljo 21. junija popoldne ob pol 5. uri v cerkvi sv. Jakoba pridigo in litanije; na kresni dan, 24. junija, ob 5. zjutraj sv. mašo na Rožniku; v nedeljo 28. junija ob 5. popoldne občni zbor v Ljudskem domu. Pridite vsi!

V nedeljo 19. in ponedeljek 20. julija pa vsi na Brezje! Ondi bo **Tabor Svete vojske** (velik shod vseh slovenskih abstinentov). Ob 3. popoldne bo 1. pridiga, potem pete litanije, nato zborovanje pred cerkvijo, zvečer bo procesija, pri kateri se bo pela nova abstinenteska himna. V ponedeljek ob 7. uri 2. pridiga in sv. maša. Nato 2. zborovanje pred cerkvijo. Posebno zborovanje bodo še imeli dijaki in bogoslovci, učitelji in duhovniki. Seveda bo dana tudi priložnost za prejem sv. zakramentov. — Vsi, ki hočete, da se nezmernemu pijančevanju na Slovenskem napove odločna vojska in napravi enkrat konec, pridite iz vseh krajev in koncev slovenske zemlje ta dva dneva na Brezje!

Naznanilo za M. D.

Na praznik Marijinega obiskanja 2. julija bo v Ljubljani zopet shod vodnikov³ Marijinih družb za vso škofijo. Več bo gg. duhovnikom naznanil „Škofijski list“.

Vodstvo M. D.

Dekliška Marijina družba in — telovadba.

»Kaj pa zopet to? Ali bo učila zdaj še Marijina družba telovaditi? Ali smo v Avstriji že tako pri kraju, da bodo morale iti že ženske v vojsko?« Tako in morda podobno si bo katera mislila, ko bo brala zgorajšnji naslov. Nič se

nikar ne boj! Nekaj drugega je, kar je dalo povod tem vrsticam.

Kajne, da je človek vesel, ko vidi, kako lepo se razširjajo Marijine družbe po vsej nam ljubi slovenski domovini. A one imajo tudi svoje

sovražnike in škodljivce. Nekateri nastopajo javno in odkrito; drugi skrito in na tihem. Ne uničijo jih sicer, a vendar jim škodujejo.

Eden izmed takih je tudi telovadba v dekliskih M. D. Zakaj, boš videla in spoznala, ko boš tele vrstice pazno prečitala. — Najprej si moraš biti dobro na jasnem in se popolnoma zavedati, kaj je namen Mar. družbe. Poglej v »Družbenik Marijin« in našla boš na str. 6. in 7. sledeče: »Mar. družbe so verske družbe in imajo ta namen:

1. da goje v svojih članih posebno pobožnost, spoštovanje in ljubezen do preblažene Device Marije;

2. da tako postanejo v resnici dobri kristjani, ki se resno prizadevajo sebe izpopolnjevati;

3. druge pa reševati in k dobremu napeljevati ter braniti Cerkev Kristusovo pred zlobnimi napadi.«

Ali ni to visok cilj in velika naloga! In ravno vsled tega ne sprejema M. D. vsega od kraja pod svoje okrilje, in tudi ne zahteva od svojih članov malo. Vzgojiti hoče prave apostole, ki bi z veseljem sledili njenim namenom in v njenem smislu živeli in delali. Njeni udje morajo izvrševati trojno dolžnost, in sicer do Marije, do samega sebe in do bližnjega. Ljubezen in čiščenje do Marije ne sme biti suho in mrtvo, ampak mora roditi svoje sadove. In prvi sad mora biti ta: lepo krščansko življenje po Marijinem zgledu ali z drugo besedo: Marijini otroci morajo zgledno živeti in si prizadevati za popolno krščansko življenje. Na ta način naj bi se po Mar. družbah vzgojil nov boljši rod. Marijine družbe imajo biti kvas, ki naj prešine, prenovi in povzdigne vse ljudstvo!

To je torej načelo ali pravilo, ki mora veljati za vsako M. D. vselej in povsod. Ako se to zanemarja, opusti, potem izgubi M. D. svoj pomen. Na podlagi tega načela mora vsaka članica presojudati, kadar ne vé kaj storiti. In prav isto velja tudi pri presojanju, ali naj članica M. D. pristopi med vrste organiziranih telovadk.

Telovadba sama na sebi je nekaj indiferentnega, to se pravi nekaj takega, kar se lahko rabi v dobro ali slabo. Na katoliški podlagi, na prav način in v gotovi meji, je lahko nekaj dobrega in v gotovih razmerah sredstvo lepega krščanskega življenja. To velja v prvi vrsti za moško mladino. Veliko manj, oziroma prav nič pa za žensko mladež. Fantje niso toliko izpostavljeni raznim nevarnostim kot dekleta. Telovadba je tudi veliko bolj primerna moški naravi kot ženski, ki je bolj nežna, ustvarjena za lažja, domača dela. Emancipiranke — reklo bi se jim z drugo besedo »moške ženske« — sicer govorijo drugače in hočejo tudi dejansko dokazati na razne pametne in neumne načine, da se jim ves svet

smeje, kakor na primer na Angleškem sufragetke. Kaj hočemo, ženske so že take, da če le vidijo nekaj novega, modernega, četudi nepraktičnega ali celo nespametnega, takoj se njih gorko srce za ta moderni »napredek« zavzame. Ali ni res?! Tako vidimo dandanes, da se vpeljujejo stvari, ki ne ustrezajo ne npravnosti ne ženski naravi. Pa to samo mimogrede. — Telovadba sama ne redi človeka in zato si mora človek drugod preskrbeti kruha. Čas za telovadbo pride šele zvečer. Noč ima pa svojo moč že za fante, še veliko bolj pa za dekleta naj si bo na deželi ali v mestu. Dekle, ki ostaja zvečer dolgo časa zunaj domače hiše, ne bo dolgo dobra dekleta. In četudi bi se pri telovadbi sami vse redno vršilo — kar bi pa bilo nemogoče brez strogega nadzorstva v telovadnici in zunaj nje — vendar kaj pa na poti tja in nazaj? Pa naj si bodo dekleta še tako dobra in trdna, brez slabih posledic bi gotovo ne ostalo. Pozne nočne ure ovirajo tudi družbene pobožnosti, ki so večinoma v zgodnjih jutranjih urah. Ker telovadba goji le telo, ne pa duha in torej enostransko uporablja človeka, izgubi duh polagoma veselje do nadnaravnih stvari. Dekleta počasi omrznejo za družbo. Vse se jim zdi preveč, kar jim družba nalaga. Njihovo srce in misli so le pri telovadbi. Tako počasi izginja pravi marijanski duh in posledice ne izostanejo: V dekliskem srcu izginja ženskemu spolu bistveno potrebna lastnost oziroma čednost: prelepa poniznost, smisel za skromno in tiho življenje v domačem krogu, misli se gibljejo le bolj pri zunanostih, zemeljskem veselju ter nimajo več onega poleta na kvišku. Nasprotno pa raste neprimeren ponos, s tem pa hrepenenje, pokazati se svetu zlasti v javnih nastopih. Varhinja čistosti — sramežljivost — se vedno bolj izgublja. Rastejo pa na vseh straneh nevarnosti za neizkušeno dekleta, ki hrepeni le po bolj lahkem življenju.

To so nekatere izmed nevarnih posledic, ki bi jih imela ženska telovadba. In čeprav bi tudi teh ne bilo, eno mora vsak priznati, da za M. D. telovadba nikakor ni potrebna in tudi ne koristna. M. D. dviguje človeka kvišku, telovadba ga pa vleče k tlom. Če torej druga mestna dekleta, ki niso v M. D., ne morejo živeti brez telovadbe, za M. D. telovadba prav gotovo ni in ne bo nikoli. Iste misli in isto mnenje se pojavlja tudi na Nemškem, kjer je vedno brati odločne članke proti posvetni struji, ki se sempatje vriva med M. D.

Torej nikar naših družb s takimi rečmi slabšati! To bi bil narobe-napredek.

V Ljubljani, 13. maja 1914.

L. T.

Op. u r e d n i š t v a : Bog in vodstvo M. D. se s tem člankom popolnoma strinja.

Krivčeva Micika, vzorna družbenka v Retečah.

(Dalje.)

Ko sem vprašal teto rajnice, kako je to, da je bila Micka tako zgodaj, kar ni po pravilih, sprejeta v Marijino družbo, mi je rekla, saj sem bila tudi jaz prav tako z 11. letom sprejeta v Škofji Loki pri uršulinkah v Marijino družbo. Torej obhaja ta dobra tetu svojo petdesetletnico, odkar je v Marijini družbi, — gotovo nekaj izrednega na Kranjskem.

Ne morem si kaj, da bi ob tej priliki ne omenil nekoliko o tej stari teti Micki. Za dejansko in posvečujočo milostjo božjo je namreč gotovo predvsem njena zasluga, da je ostala rajnica stanovitna do zadnjega. Vplivala je nanjo s svojim lepim zgledom. Še predno so izdali sv. oče Pij X. odlok o pogostem in vsakdanjem prejetanju sv. obhajila, je tetu prejemale večkrat sv. zakramente; ob delavnikih jo vidiš pri sv. maši skoro vsak dan, samo ob dnevih največjega dela jo katerikrat pogrešiš; do malega vsak dan prihiti v cerkev enkrat ali dvakrat obiskat sv. Rešnje Telo. Kako bi mogel tak lep zgled ostati brez vpliva na mehko otroško srce. Kako bi mogel Bog zavreči prisrčne prošnje in zaupne vzdihljaje, ki jih tetu vsak dan pošilja k Bogu v cerkvi, da bi njeni nečaki in nečakinje živeli vedno bogoljubno! Skratka, tetu je bila skrbna vzgojiteljica Krivčevih otrok, ko je še živela njih mati; po njeni smrti pa mora še toliko bolj namestovati otrokom dobro mater, svojemu bratu pa gospodinjo. Blagor hišam in družinam, ki imajo take stare tete; starši jim brez skrbi zaupajo vzgojo otrok in skrb za hišni blagor! — (Op. uredništva. Žalibog tudi takih tet, ki so bile nekaki angeli varhi domače hiše in domačih otrok, vedno bolj zmanjkuje po kmetih, ker le malokatera dekle hoče še kar takó doma ostati pri bratu-gospodarju, ampak skoro vsaka, če se omožiti ne more, hoče v mesto, v fabriko ali v Ameriko. Tudi to je en dokaz pomanjkanja zadovoljnosti, zadovoljnosti s skromnim domačim kmečkim življenjem.)

Ko sem tako mimogrede omenil staro tetu, brez katere bi rajnica ne bila ostala to, kar je bila, povrnimo se nazaj k rajnici kot družbenki. Ko sem prišel 1. junija 1908 kot nov župnik v Reteče, me je dekleška Marijina družba slovesno sprejela. Nagovor pa je tedanja prednica Marijana prepustila 14 letni Micki, ker so jo že tedaj družbenke splošno ljubile in visoko cenile in je kazala že tedaj

odlične zmožnosti in lepe čednosti. Ko je bivša prednica Marijana, ki je bila nepretrgoma 13 let prednica, izvedela v samostanu o njeni smrti, je zapisala o njej kratke pa značilne besede: »Razjokala sem se, pa ne zaradi njene smrti, ampak zaradi njene sreče, da je zmagala ta svet. Tudi jaz sem jo zelo cenila in sem mislila, da bo enkrat ena modra prednica.« Tako je mislilo tudi ostalo predstojništvo in jo je zato takoj, ko je dosegla primerno starost 18 let, poklicalo v predstojništvo in jo izvolilo za blagajničarko.

Trditi smem, da je bila rajnica, odkar sem prevzel vodstvo Marijine družbe, ves čas izmed najvzornejših družbenic, modra apostolska delavka, živahna pospeševalka vseh prireditvev, delujoča skoro v vseh odsekih, če ne vselej toliko z besedo, pa tem bolj z zgledom. Najlepše pa je še to, da je bila v vsem, kar se je polotila, vztrajna, stanovitna do konca, kar pri mladih dekletih ni navadno, temveč se kaj rade premislijo in kmalu opuste, kar so z veliko vnemo pričele. Rajnica pa je vztrajno napredovala, povzpela se vedno više in više v čednostih, rasla kakor po starosti, tako tudi po modrosti. Tako splošno. Poglejmo pa sedaj v posameznosti!

Pri obhajilni mizi.

Poglavitno pravilo Marijine družbe je: prejemaš sv. zakramente vsak mesec! Če se je rajnica začetkoma zadovoljila s tem, da je samo pravilo vestno izpolnjevala, se je prav kmalu povzpela v tem oziru više. Pristopala je najraje k mizi Gospodovi prvi petek in prvo nedeljo v mescu, potem ob posebnih priložnostih, pobožnostih in praznikih. Vsako leto je opravljala šestnedeljsko pobožnost v čast sv. Alojziju. Ko so pa sv. oče izdali odlok o pogostem in vsakdanjem sv. obhajilu in je vodnik odlok razložil ter priporočil, naj bi se zlasti družbenke po njem ravnale, je bila rajnica vsaj med mlajšimi dekletimi, ki si je najbolj prizadevala, kar le mogoče ustreči srčni želji sv. Cerkve. Sicer se ni v prvi gorečnosti vrgla na prav pogosto prejetanje, češ nazadovati ne smem, zato se bom pa tako odločila, da ne bom kdaj manjkrat ampak pozneje vedno večkrat mogla pristopiti k mizi Gospodovi. Njena pobožnost pri sv. obhajilu je bila nekaj posebnega, kar se ne da priučiti, temveč pride

samo od sebe iz srca, ki je globoko verno, Jezusa prisrčno ljubeče in nepokvarjeno. Njene ustnice so pred sv. obhajilom šepetale: »Gospod, nisem vredna . . .«, po sv. obhajilu pa je bilo njeno obnašanje tako nekako, kakor bi mislila: »Našla sem Onega, katerega moja duša ljubi, oklenila sem se ga in ga ne spustim nikoli.«

Kdor pa Jezusa ljubi kot dušno hrano, tak ga pa tudi ljubi, kadar se za nas daruje nebeškemu Očetu pri sv. maši. Zato je pa rajnica kaj rada prihitela velikokrat ob delavnikih k sv. maši. V zimskem času, ko neha delo na polju, je bila vsak dan pri sv. maši. Letošnjo zimo pa je njeno sumljivo pokašljevanje razodevalo, da ne more biti

popolnoma zdrava in vendar je kljub temu prihajala, dokler ni resno zbolela. Bilo je v ponedeljek 26. januarija, ko je ni bilo več pri sv. maši; v noči pred tem dnevem je hudo zbolela in od tedaj ni mogla več v cerkev. Res stanovitna do zadnjega.

Pa tudi sicer je bila prva med častilkami presv. Rešnjega Telesa, od l. 1905. vedno zvest ud bratovščine sv. R. T. Ker je Jezusa tako prisrčno ljubila in čistila v življenju, upamo, da že v nebesih nadaljuje, kar je tukaj pričela in srčno prosila: »Ob uri moje smrti pokličite me in k tebi priti pusti me, da bom s tvojimi svetniki hvalila te od vekomaj do vekomaj.«

Jan. Meršolj.

(Dalje.)

Zgubljena mladost.

Bila je mladenka, kakoršnih je dandanes malo v Marijinih družbah. Cela domača okolica jo je čislala; njene sovrstnice so bile ponosne na njo. Toda prišel je ropar ter jo iztrgal iz deviških vrst. Zaman so bili opomini družbenega prednika, zastonj prošnje njenih prijateljic, naj raztrga dotično grešno zvezo, dokler je še mogoče, nič niso izdale solze skrbne matere: Ivanka, tako ji je bilo ime, se je odločila zapustiti raje Marijo, kakor pa zapeljivi svet. To je tudi storila. Bila je izključena iz Marijine družbe. Šalec se je oddala diplomo ter odložila Marijin trak, češ: tako bom vsaj prosta. Pridite zdaj dobrovoljčki, da se navžijemo veselja, dokler nam sije solnce norostnih dni.

In prihajali so. Cele noči ni bilo miru. Pili, plesali in popevali so, da je odmevalo po okolici. Ivanki je duša poskakovala veselja. Kako prav se ji je zdelo, da ni več v Marijini družbi, ker fantoska družba, iz katere je ne more izključiti noben duhovni prednik, ji je bolj ugajala. V njej se je čutila srečno v svoji zaslepljenosti. Toda kratek je bil tek prijetnih dni.

Pomlad se je vračala v deželo. Ptiki so peli svoje pomladne melodije in po vrtovih so duhteli prvi cvetovi, oznanjajoč življenje. A gori v gorskem Zatišju je umirala cvetlica, katere niso mogli ogreti blagodejni solnčni žarki. Za Ivanko ni bilo več pomladi: oskrunjen je bil njen deviški vrtec. On, ki ga je opustošil, je pobegnil na tuje,

Ivanka pa je ostala sama — domačim v sramoto in mladini v zasmeh. Oni, ki so nekdanj odobravalji njen izstop iz Marijine družbe, se ji zdaj rogajo ter kažejo s prstom za njo. Kam naj se obrne, sirota? Doma ni več obstanka! Povezala je svoje stvari v culico ter se podala v mesto k teti, da se izogne hudobnim jezikom!

Z nemirno vestjo in s solznimi očmi je odhajala od doma. Farni zvonovi so slovesno pritrkovali, ko je hitela črez hrib na železniško postajo; domača Marijina družba je imela namreč tisti dan skupno sv. obhajilo. Blaženi spomini minulih dni so ji prihajali na dan. Kako srečna je bila nekdanj pod Marijino zastavo, kako mirno in sladko ji je v Marijini bližini utripalo srce. Toda njena lahkomišelnost jo je privedla do padca. O, ko bi bilo še mogoče, kako tesno bi se oklenila družbene zastave, kako vroče bi pritisnila k sebi Marijino svetinjico. A prepozno, rana zgubljene nedolžnosti je neozdravljiva.

Čez nekaj mesecev so zopet zapeli zvonovi, a njih pesem je bila žalostna . . . Po okolici se je raznesla vest: Ivanke ni več, umrla je v mestu pri teti. Posebno mladino je pretresla ta tužna novica. V najlepši dekliški dobi je morala pred sodnji stol ostrega Sodnika, k Mariji, svoji dobri materi, katero je nekdanj tako hladno zapustila. Kajne, kako usodna je taka pot v neznano večnost in kako težek mora biti pred sodnjim stolom zagovor radi izgubljene mladosti! . . . L.

Tebi, Mati, vse zaupam!

Kje otrok tolažbe išče,
tuža če srce razjeda?
Kje le upa se odkriti
dušna bol in srčna zmeda?

Materi pač vse odkrije,
ona da mu tolažila:
zopet mu srce je jasno,
zopet mu je duša čila.

Ti si, Deva, moja mati,
kot otrok bom proti tebi;
svoje ti srce odkrijem,
sprejmi moje prošnje k sebi.

Časi burni in viharni
motijo mi dni mladosti,
dnevi težki, polni tuže,
zmot in zanjik povsod je dosti.

Oh, kako sem spremenljiv!
Zdaj gorim ljubezni zate,
zdaj podajam svetu roko:
pozabila sem že nate.

Stanovitnosti te prosim.
Daj, da bi močnejša bila,
da slovo bi dala svetu,
da le tebe bi ljubila!

In premagovanje, boji,
o, kako mi težko dene!
Stori, da mi to bo ljubo
in odslej najslajše breme

O, podaj mi svojo roko,
da posvetno v srcu jenja,
da se bom povzpela k tebi:
da res vredna bom življenja!

Kdaj da ob brleči sveči
zrla mirno bom v daljavo,
da bom mirna odhitela,
kjer si ti, v domovje pravo.

Danica.

Črni mučenci.

(Konec.)

Njemu podrejeni slugi so bili vredni svojega predstojnika. Še isti dan, ko je Mkaza umrl mučeniške smrti, jih je priteklo precejšnje število v misijonsko hišo. »Umreti moramo,« so klicali, »krstite nas prej!« — »Kdo bi jim mogel odreči to milost,« piše P. Lourdel, »posebno ker so bili že dve in še več let katehumeni? Ko so prejeli sv. krst, so se hitro vrnili na kraljevi dvor. »Tudi če moramo umreti, nič ne de, samo da bi se vam ne zgodilo kaj hudega,« so rekli ubogi otroci pri slovesu. Zvečer jih je prišlo še drugih 12 k sv. krstu. Del noči smo prebili z molitvijo in pripravljajem, potem pa so prejeli zakrament prerojenja z občudovanja vredno vero. Vsi smo bili do solz ganjeni pri pogledu na

te mlade krščence, ki so bili pripravljani krstno obljubo s krvjo zapečatiti.«

Drugi dan jih pokliče kralj predse. »Vsi tisti, ki ne molite pri belokožcih, stopite na stran!« — Samo trije so storili in sicer ne naši. Vsi drugi, ne izvzemši dvanajstletnega dečka, so ostali stanovitni ter se niso dali ostrašiti. — »Zapovem vas umoriti!« je kričal raztogoten. »Kale — dobro, gospod,« so odgovorili služabniki, »le zapovej nas usmrtiti!«

Zapove jim oditi in zapreti vse, razen onih, katere je neobhodno rabil v službi. K sreči je bil kralj zapleten v neko politično zadevo, sicer bi bil zapovedal takoj vse usmrtiti.

Ko je rešil zadevo, je nekoliko ponehalo prvo krvoželjno razpoloženje, tako da ni še nobenega služabnika obsodil k smrti. Toda preiskusiti je hotel drug oddelek služabništva, in sicer one, ki so bili zaposleni v »kam-bi« (notranjih prostorih).

»Sklenili ste, mene postaviti pred sodišče.« S tem je namignil na one zadnje Mkazove besede: »»Če se ne pokesa svojega zločina, tedaj bova obravnavala celo zadevo pred božjim sodnim stolom.« »To smatram za osebno žaljenje. Vsi oni, ki ne molijo, naj povejo svoja imena; kajti nočem, da bi kazen, v katero sem obsodil kristjane, zadela tudi nedolžne.« — Samo štiri so povedali svoja imena. Samo ti niso bili še katehumeni. Vsi drugi so odločno izpovedali: »V tvojih rokah smo, gospod, lahko nas daš usmrtiti, toda svoje vere ne moremo zatajiti.«

Ta odločnost je bila Muangi uganka. Služabnike odslovi. »Belokožci,« je rekel svojemu spremstvu, »začarajo te otroke, da ne morejo zatajiti vere. Vera jim je tako ukoreninjena, da je ne morejo izruvat niti groznje, niti muke, da, celo smrti se ne boje.« Zvečer tistega dne je srečal na poti po glavnem mestu enega služabnika, Dijonizija Sebuguao, ko je poučeval svojega tovariša.

»Kaj delaš tu?« ga vpraša.

»»Katekizem ga učim,«« odgovori Dionizij.

»Čakaj,« zdivja kralj, »poplačal boš svojo predrznost,« in prebode ga s sulico. In ubogi mladenič se zgrudi mrtev na tla.

Smrt te nedolžne žrtve je bila znamenje za splošno preganjanje. Sredi noči pokliče kralj Katikira ter mu pove, da hoče usmrtiti vse one, »ki molijo«. Katikiro je vedel, kaj mu je storiti. Izdal je povelje, zapreti vsa vrata glavnega mesta ter nobenega več vun pustiti:

Drugo jutro je poklical kralj Karola Luango, načelnika omenjenega oddelka služabnikov, ter njegove tovariše. Pozdravljeni so bili z divjim krikom, toda še bolj divje je zagrmel kraljev glas: »Kdor moli, naj stopi na to stran!«

Brez obotavljanja stopita Karol Luanga in Kicito, mlad odločen katehumen, na določeno mesto in za njima vsi kristjani. Bilo je ganljivo gledati, kako sta se držala Karol in Kicito za roke; tako sta bila sklenila, da ne bi omahovala ob uri poskušnje.

Kralj da znamenje; krvniki planejo po pogumnih mladeničih, jih zvežejo z debelimi vrvmi ter vlečejo na dvorišče. Potem pipelejo kralju drug oddelek, med katerim pa je bilo le malo kristjanov in katehumenov. Tudi

ti so ostali stanovitni kakor prvi, in tudi te so odpeljali na morišče. Pojdimo za njimi.

Karola Luango so ločili od tovarišev. Eden izmed krvnikov, Senkole po imenu, se je hotel posebno odlikovati in je zato prosil kralja, naj mu prepusti Karola, ker da ga bo že po zasluženju mučil. In res, delal je z nečloveško krutostjo in grozovitostjo. Počasi je sežigal Karola. Da bi trpljenje kolikor mogoče podaljšal, je začel pri nogah. Ko krvnik zakuri ogenj, pravi pomenljivo: »Sedaj naj ti pa le Bog pomaga in te reši ognja.« Mučenec mu odgovori mirno: »Revež, ne veš, kaj govoriš. Ravno tako se mi zdi, kakor da bi me polival z vodo. Tebe pa bo Gospod, ki ga žališ, vrgel v pravi ogenj.« Potem se zbere, zakliče od časa do časa Jezusovo ime in pretrpi brez najmanjše tožbe počasi moreče ognjene muke.

Trije najmlajši služabniki: Simeon Zebuta, Dionizij Kaminka in katehumen Kvelaba, vzbude celo sočutje najvišjemu krvniku, Mkadijangi.

»Obljubite samo,« jim pravi, »da nočete več moliti, in kabaka (kralj) vas pomilosti.« Otroci pa odgovore: »Dokler živimo, hočemo moliti.«

Mkadjanga je molčal; mislil si je, pri pogledu na muke svojih tovarišev se bodo že omeščali, in odpeljali so jih z drugimi vred na neki grič nasproti misijonski hiši. Bilo jih je 24.

Suh loček je bil že nagromaden na griču. Krvniki so naredili iz njega butare in v vsako butaro so povezali po enega služabnika.

Nobene pa niso naredili za Simeona Zebuto in njegova dva tovariša. Že so mislili, da ne bodo mučeni, in Simeon zakliče:

»Kje je moja butara?« Vsak jo ima, tudi jaz jo hočem.« Mkadjanga jim je navidez ugodil ter zapove tudi tri najmlajše povezati v butare, toda proč od drugih položiti.

Med ubogimi žrtvami je bil tudi edini sin Mkadjangov, mladi Mbağa. Zastonj si je prizadeval nesrečni oče, izvabiti otroku le eno besedico, ki jo bo mogel tolmačiti za odpad od vere; zastonj je upal, da ga bo ganil pogled na priprave za mučenje svojih tovarišev. Otrok se je dal povezati v butaro, ne da bi zinil besedico. Še enkra poskusi oče.

»Otrok moj,« mu pravi, »dovoli samo, da te skrijem doma. Nihče ne pride k nam, nihče te ne najde.«

»»Oče,«« odgovori sin, »ne dam se skriti. Ti si v kraljevi službi. Kralj ti je zapovedal, usmrtiti me; če ne storiš tega, si nakoplješ sitnosti, kar ti pa hočem prihraniti. Vem, zakaj moram umreti, zaradi — vere. Oče, usmrti me!««

Da bi otroku prihranil daljše muke, ga zapove razvezati ter ubiti z enim udarcem za vrat. Otrok se zgrudi mrtev na tla; potem ga zopet povežejo v butaro in polože na prvotno mesto.

Medtem so začeli netiti butare. Da bi žrtve delj časa mučili, so začeli netiti ogenj pri nogah. V sredi groznih muk začno mučenci skupno moliti, dokler ne utihnejo eden za drugim.

Mali Simeon in njegova dva tovariša so gledali ožgana trupla ter nepotrpežljivo čakali, kdaj pride nanje vrsta.

»Le mirni bodite,« so govorili krvniki, »vas hranimo za konec slavnosti, če ostanete trdovratni; toda prizanesemo vam, če se odpoveste svoji veri.«

Mladi služabniki ostanejo stanovitni. Stari Mkadjanga ni mogel verjeti, da morejo tako nežni otroci kljubovati smrti. Zapove jih torej razvezati ter odpeljati nazaj v ječo.

Pogumni otroci pa so rekli krvniku: »Zakaj nas nočeš usmrtiti? Saj smo kristjani kakor oni, ki ste jih sežgali. Tudi se nismo odpovedali veri in se tudi ne bomo! Zakaj odlašiš?«

Mkadjanga ni slišal teh tožba. Morda je hotel Bog, da pridejo posamezni prizori pri junaški smrti Muangovih služabnikov v javnost, in kralj je naganjal starega krvnika, naj prizanesi tem trem otrokom, ki so bili priče slavnega mučeništva.

Med drugimi mučenci, ki so umrli za sv. vero, so se nahajali tudi kraljevi vo-

jaki, n. pr.: Jakob Bucabaliao, ki je pretrpel smrt v ognju v molitvi za svoje preganjalce; in ugledni uradniki, n. pr. Matija Morumba, o katerem pravi dekret: »Ker je živel kot zvest in prepričan katoličan in ker je skušal na vsak način razširjati sv. vero, je bil usmrčen med neizrečenimi mukami.«

Papežev dekret navaja 22 mučencev z imenom. »Toda število onih, ki so bili usmrčeni zaradi Kristusa, je mnogo večje,« pripomni P. Denoit, član one komisije, ki je l. 1887. na licu mesta zbirala podatke o mučencih. »Od zelo mnogih smo izvedeli imena. Večje pa je število onih, ki so trpeli za svojo vero, bodisi v glavnem mestu, bodisi v oddaljenih krajih, katerih imena so pa neznanana.«

Ko bi hoteli odbližje pogledati boje in zmage ugandskih kristjanov, tedaj bi ponavljali besede, ki jih je zapisal kardinal Lavigerie, ko je pregledal spise o mučencih: »Ti spisi so najkрасnejše spričevalo našega časa. Z vročimi solzami jih močim, ganjen in prevzet od junaškega zgleda teh kristjanov, ki so šele od včeraj in danes že svetilka na merniku vsemu katoliškemu svetu.«

Kri mučencev je seme kristjanov. To se je pokazalo tudi v Ugandi. Za časa preganjanja je bilo v velikanskem okraju Nyansenskega misijona komaj 1000 kristjanov, in danes jih je že do 150.000 z okroglo 88.000 katehumenov.

V. L.

Iz Macedonije.

1. Iz bolgarske Macedonije.

Velika večina macedonskih katoličanov je pred nasilnimi Grki pribežala v novo in staro Bolgarijo. Ti ubogi pregnanci so večidel izgubili vse premoženje in rešili le golo življenje ter se razkropili po bolgarskih vaseh. Največ se je zbralo v ozkem bolgarskem delu Macedonije med mestom Strumico in Petrič. Tam deluje goreči macedonski misijonar Ciprijan Delijanin, ki se je z veliko težavo rešil iz grškega jetništva ter je skozi Solun, Plovdiv in Sofijo pribežal v bolgarsko Macedonijo. Po velikem trudu je zbral že okoli 2000 razkropljenih macedonskih katoličanov.

Ob koncu meseca aprila je poslal »Apostolstvu sv. Cirila in Metoda« naslednje poročilo:

»Odkrito povem, da ne morem popisati, kaj sem občutil, ko sem prejel vašo, kakor z

nebes poslano podporo. Odkar sem zbežal pred krutimi Grki, nisem prejel še od nikoder podpore razen od usmiljenih jugoslovanskih dobrotnikov po »Apostolstvu sv. Cirila in Metoda«. Pisal sem na razne strani in prosil podpore, a brez uspeha. Moji predstojniki v grški Macedoniji (solunski škof in misijonarji lazaristi) so sami v toliki stiski in pod tako strogim nadzorstvom, da mi ne morejo nič pomagati. Zato se še enkrat obračam do vas, da me ne zapustite. Naši katoličani so v tako strašni stiski in se čutijo tako zapuščene, da so mnogi že vsi obupani. Le s težavo jih še tolažim. Moje delo je toliko težavnejše, ker protestantovski agitatorji še vedno delijo denar in obleko ter zraven agitirajo za protestantizem. V mnogih vaseh prosijo duhovnikov, a naši duhovniki nimajo potrebne mašne obleke in kelihov, da bi mogli maševati.

Ravno pred Veliko nočjo je prišel iz Sofije macedonski katoliški duhovnik Atanazij in prinesel s seboj mašno obleko. Poslal sem ga v vas Jeni-Mahale. Ljudje so ga bili neizrečeno veseli, ker že osem mescev niso imeli svete maše. Sam razkolni župan te vasi nam je ponudil novo šolsko poslopje za cerkev. V tej vasi je bilo komaj 20 katoliških družin, a zdaj že 150 družin (okoli 700 duš) drži z nami. Celo vojaki od obmejne straže so prišli k naši maši in peli med mašo. Ko so pa katoličani iz drugih vasi to zvedeli, so bili toliko bolj žalostni, ker niso tako srečni, da bi imeli sveto mašo.

Verjemite mi, dragi dobrotniki, zdaj je v teh krajih odločilna ura za katoliško vero. Ako bomo dobili kaj pomoči, da bomo mogli preskrbeti za službo božjo in katoliške šole, bo katoliška vera napredovala. Razkolniki so nam naklonjeni, ker nimajo več zaupanja do razkolne cerkve in duhovščine. Prošijo nas duhovnikov in šol. Toda če ne dobimo pomoči, bomo pa morali s krvavečim srcem gledati uničenje tukajšnjih katoliških misijonov. Ako ne bi zaupali v božjo pomoč in previdnost, bi bili že davno morali obupati. Toda Bog uporablja tudi nevredne in slabotne ljudi za svoje orodje ter največjo revščino obrača v dobro. A za obilno žetev, ki se tukaj obeta, je treba delavcev in najpotrebnejših sredstev, posebno kelihov in mašnih oblek, potem pa cerkvâ in šol. Katoliške učitelje bomo lahko dobili, a treba jih bo plačati in šole vzdrževati. Zdaj se ne sme več odlašati; pomoč je nujno potrebna.

Priporočam se v molitve in naklonjenost usmiljenih prijateljev naših misijonov Vaš v Kristusu vdani

Ciprijan Delijanin.

Iz tega pisma je razvidno, da je rešitev in napredek katoliške vere na Balkanu odvisen posebno od našega »Apostolstva sv. Cirila in Metoda«. Apostolstvo je takoj, ko je to pismo prejelo, poslalo zopet nekoliko podpore; upamo, da bomo s pomočjo božjo in s podporo usmiljenih src rešili misijone v bolgarski Macedoniji ter pripomogli, da bo katoliška vera dosegla še nove uspehe.

2. Iz grške Macedonije.

Bog je poslal macedonskim katoličanom hude poskušnje. Nekdanja turška Macedonija je bila po dveh vojskah strašno opustošena ter nazadnje razdeljena v tri dele; večino so dobili Grki in Srbi, le majhen košček so obdržali Bolgari. Bolgarski časopisi in katoliški misijonarji splošno priznavajo, da

se je Bolgarom in katoličanom veliko bolje godilo pod Turki kakor se jim godi pod Grki in Srbi.

Grki skušajo macedonske katoličane iz dveh vzrokov zatreti; prvič, ker so katoličani, drugič, ker so Bolgari. Že v vojski so Grki brez pravega vzroka požgali in razdeljali 12 katoliških vasi in mesto Kukuš, v katerem je bilo precejšnje število katoličanov. Šest rešenih bolgarskih vasi so Grki z nasiljem prisilili k odpadu, pregnali katoliške misijonarje in učitelje ter nastavili razkolniške pape in učitelje. Tako so v grški Macedoniji ostale le še štiri katoliške župnije, namreč Solun, Paliorci (Evharistinke), Janica in Jincite (Jundžilar). Iz zavoda usmiljenk v Kukušu so Grki izgnali vse Bolgare; ostalo je le še nekoliko sirot in starčkov. Velika večina macedonskih katoličanov je zbežala v novo in staro Bolgarijo.

O sestrah evharistinkah, katerih prednica je Slovencem znana Evrozija (»Skrivnostna zaroka«) je dobilo »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda« več poročil, iz katerih je razvidno, da so bile pregnane iz vseh samostanov in katoliških vasi; ohranila se je le še glavna misijonska naselbina evharistink v Paliorcih v grški Macedoniji. P. Jožef Aloati (brat s. Evrozije) nam piše, da jih more le posebna božja pomoč rešiti ter evharistinke še posebno priporoča v molitev.

Najbolje je ohranjen misijon v Janici. Tam imajo lazaristi in usmiljenke edino bolgarsko šolo v celi grški Macedoniji; zato bi tudi veliko razkolnih Bolgarov rado prestopilo h katoliški veri, a jim Grki ne dovolijo. Po novem letu so Grki šolo zaprli, a zdaj so Grki postali nekoliko prijaznejši. Sestra N. Golob je »Apostolstvu sv. Cirila in Metoda« ob koncu aprila poslala naslednje pismo:

»Blagovolite sprejeti najsrčnejšo zahvalo ter tisočkrat Bog plačaj za poslano podporo. Zopet se čutimo olajšane za nekaj dni, kajti nasledki vojske se prav živo čutijo. Vlada nam je zdaj dobra, celo prijazna. To se je pokazalo posebno o Veliki noči. Ko smo imeli procesijo, je vlada ostro prepovedala vsako žaljivo obnašanje proti katoličanom. Tako se je naša procesija zelo spodbudljivo pomikala po glavnih ulicah. Udeležilo se je izvanredno veliko ljudi. Marsikateri plašjivec, ki se je v zadnjem času bal biti katoličan, je zdaj zopet dobil pogum, ko je videl, da nas vse spoštuje. Vidi se, da hoče ljubi Bog vkljub vsem zaprekam naš ljubi misijon v Janici vendarle še ohraniti.«

Prijateljem bosenskega misijona.

Starši in sorodniki dijakov žrtvujejo navadno zelo mnogo za svojega sinka, ki je v mestnih ali latinskih šolah. Mati si rada odtrga od ust in oče je zadovoljen s ponošeno suknjo, le da fantu kupi, česar treba. In kakšno plačilo pričakujejo za vse to? »Da je le priden,« tako odgovarjajo ljubeča srca. In ako doseže tak sinko višek sreče, ako se izpolnijo matrne sanje, da zagleda svojega ljubljence pred oltarjem kot novomašnika, tedaj so pozabljene vse bolečine, nihče ne misli več na žrtve, vsak se čuti srečnega in počešenega, kdor si sme reči: »Tudi jaz sem nekoliko pripomogel, da poje ta mladenič novo mašo.« Stara teta ali dekla, ki služi že dvajset let pri hiši ter je skrivaj zmolila nešteto rožnih vencev v namen, da se »naš študent« ne zgubi, morebiti med dobrotniki ni bila zadnja.

Prav kakor tem staršem in sorodnikom, prav tako je tudi pri srcu dobrotnikom bosenskih misijonov. Zato vam hočem danes poročati o naših dijakih in novomašnikih, kako se obnašajo in kako so pridni.

Očividec nam je poročal, kako obhajajo naši dijaki v Sarajevu prvi petek. Obhajajo ga s skupnim sv. obhajilom; tega vam hočem tu popisati.

Bilo je preteklo zimo; prvi petek se podam zgodaj v cerkev. Sarajevske ulice so bile po večini tihe in prazne, ko obrnem svoje korake proti semeniški cerkvi. Večina sarajevskih prebivalcev še sladko spi, kajti ni še dolgo, kar je odbila ura pet. Bolj ko se bližam cerkvi, več oseb srečavam. Zanimivo je, da so samo dijaki, celo butaro knjig s seboj noseč. Kaj, ali hodijo tu v Sarajevu tako zgodaj v šolo? si mislim. In kako tihi so vsi! Celo najmanjši — in tudi teh mrgoli vedno več krog mene — saj sem že blizu cerkve — molče. Marsikaterega strese v tanki suknjici, kajti v Sarajevu je huda zima. Stopim v cerkev. Vse polno dijakov — tudi pri spovednicah — zlasti pri oni, kjer spoveduje oče Puntigam. Nekateri dijaki so že v klopih; vsak si je ob prihodu v cerkev pripel svetinjico Brezmadežne z modrim trakom. — Zdaj vem. To so Marijini sinovi, Marijini družbeniki, kongreganisti.

Ob 6. uri se prične sveta maša. Cerkvica je malone polna. Podoba Srca Jezusovega zažari v lepi razsvetljavi, vsa s cvetjem ozaljšana in oče Puntigam pristopi k oltarju. Med sveto mašo zapoje na koru s spremljevanjem orgel in celega orkestra (gosli, flavtami in drugimi godali). Godejo bogoslovci, pojo pa

dijaki, mali in veliki, mešan zbor, tako slovesno, kakor bi bil cesarjev rojstni dan ali največji cerkveni praznik. Po zauživanju vstane med dijaki, ki so razvrščeni v skupinah, po eden z odličnim trakom, to je prefekt ali prednik kongregacije. Za njim se vstopi cela vrsta mladeničev, najprej majhnih in šibkih, potem večjih in slednjič pride truma visokoraslih kakor jelk tankih fantov: spodnja gimnazija, realka, trgovska šola, trgovska akademija, učiteljsčniki, zgornja gimnazija. Oče Puntigam vse obhaja. Bereš mu na razoranem licu, s koliko ljubeznijo in s kako sladko radostjo ponavlja 300krat »Corpus Domini nostri Jesu Christi... In kako odlično, blagoplemenito se vedejo ti dijaki. Vsak ve za svoj prostor, vsak se drži reda kakor vojak, vsak se globoko prikloni, vsak kleči zopet poln žive vere na svojem prostorčku. Mladi obrazi odsevajo ljubezni, požnost in zbranosti, ki navdaja srca.

Kolika radost za božje Srce tak prvi petek!

»Le pri sv. obhajilu boste našli ono moč, ki vas okrepi in stori junake v boju za stvar božjega Zveličarja. Kdor Zveličarja ljubi, naj gotovo pride,« tako jim je dejal oče Puntigam, svojim mladeničem, in kako lepo so ga ubogali in poslušali.

Tako generalno ali skupno sv. obhajilo se konča potem vsak prvi petek z veselimi zajtrkom v mali dvoranci sosednega semenišča, kjer se gnjete onih 300 dijakov krog skromnih mizic ali kar stojé izpraznuje skodelico gorke kave, da si ogreje premrzle ude. Oni prej tihi mladeniči so zdaj veseli kakor ptički; na vseh licih je sladek smeh. Najve-selejši so tisti, ki so krog očeta Puntigama; on sam še gotovo ni imel zajtrka; saj ne utegne. Od enega gre do drugega, za vsakega ima očetovsko besedo in ljubeznivo oko. Tudi jaz pristopim in vprašam, kako je vse to mogoče, kar sem videl danes. »Ljubezen vse premore,« odgovori oče Puntigam. »Ljubezen božjega Srca je pritegnila to nadepolno bosensko mladino k sebi, ista ljubezen je obudila dobra srca, ki so mi poslala darov za sirote in dijake, da jim pripravimo tu gorak zajtrk, ker bi drugače tako skupno sveto obhajilo ne bilo mogoče.« — »Ali imate večkrat tako?« vprašam dalje. — »Vsak prvi petek,« odgovori oče Puntigam. »Tako delé naši dobrotniki vsak prvi petek telesna dela usmiljenja ter s temi omogočijo tudi duhovna dela usmiljenja. Mladina pa moli zanje.«

Iz teh vrst dijakov so se tudi vzgojili naši bosenski novomašniki preteklih let, iz njihove srede so tudi naši letošnji novomašniki. Na naše vprašanje nam je odgovoril oče Puntigam, da so novomašniki že imeli novo mašo, ker jih tam prej posvetijo (po tretjem letniku). Sredi julija dovrše svoje študije ter gredo na svoje službe. Tedaj so najpotrebnejši in zato ni prosil prej za nje.

Za vse dozdam poslani darove se tukaj vsem blagim dobrotnikom pridrčno zahvaljujemo. Članice bosenskega odbora bodo delale zdaj s polno paro, da dovršimo vse do razstave.

Razstava za letošnje novomašnike se otvori na praznik presv. Srca Jezusovega popoldne ob treh in ostane odprta naslednje tri dni, t. j. dne 19., 20. in 21. junija. Kdor bi se te dni mudil v Ljubljani, je prijazno povabljen, da si jo ogleda.

Izkaz darov pride skupno v prihodnji številki. Vsem dobrotnikom pridrčna zahvala za ljubezen, s katero so prilagali darovom včasih toli prijazne besede!

Prihodnjič objavimo tudi skupno imena nabiralcev pol za Marijin Dom v Sarajevu. Oče Puntigam se toplo zahvaljuje za vse vsem.

M.

Cerkveni razgled

Po svetu.

Katoličani. Po najnovšem štetju je po vsem svetu 298 milijonov katoličanov. V Evropi jih je 190 milijonov, v Aziji 6, v Ameriki nekaj čez 90, v Avstraliji nekoliko čez 9 milijonov; v Afriki jih je najmanj: 2 milijona 769 tisoč.

Novi kardinali. Izmed 13 bodočih novih kardinalov je 5 italijanskega pokolenja, 8 pa je inozemcev. Domačini so: Serafini, član sv. oficija in naslovni nadškof v Seleuciji; Della Chiesa, nadškof v Bologni; Giustini, prelat v Rimu; Lega, predsednik in dekan v Roti; Tecchi, prelat pri Sv. Janezu v Lateranu. **Inozemski kardinali so:** Bégin, nadškof v Quebecu; pl. Bettinger, nadškof v Monakovem; pl. Hartmann, nadškof v Kolinu; Czernoch, nadškof v Ostrogonu; dr. Piffel, knezonadškof dunajski; Sevin, nadškof v Lyonu; Gasquet, generalni svetnik angleških benediktincev.

Najmlajši škof. Dne 2. aprila je imenoval papež Pij X. salezijanskega duhovnika Franca Correia d' Aquino za pomožnega škofa v Cuyabi v Braziliji. Novi škof je šele 29 let star ter je doktor bogoslovja in modroslovja.

Konkordat sv. stolice s Srbijo je sklenjen. Srbija dobi katoliškega nadškofa v Belgradu in škofa v Skoplju. V katoliških cerkvah se dovoli uporaba glagolice. Za nadškofa bo imenovan neki hrvaški prelat iz Dalmacije.

Veliko, pomenljivo zborovanje so imele nedavno katoliške žene na Dunaju. Glavni namen tega večdnevnega zborovanja je bil, združiti vse dobromisleče gospe in gospodične pod zastavo križa, da bi se vse potezale — odločno in junjsko — za najvažnejše zadeve človeške družbe ter

pogumno delovale: za Boga, za sv. vero, za sv. katoliško Cerkev, za sv. očeta, za škofo in mašnike, za cesarja in domovino, za mladino, za katoliško šolo, za katoliški zakon, za čast in poštenje ženskega spola, zlasti pa za dosego večnega zveličanja. Na tem zborovanju so odlični govorniki vzpodbujali na boj zoper vse, kar bi utegnilo človeku vzeti večno srečo: zoper greh in zapeljevanje, zoper protikatoliške in nespodobne knjige in časopise, zoper nedostojne gledališke predstave, zoper nečedno in nenravno modo v obleki, zoper svobodno šolo itd. Da ne bomo omagali v tem hudem boju, naj se združujejo in organizirajo zlasti žene in dekleta! Ali naj se združujejo samo socijalni demokratje? Ali samo liberalci in judje? Tudi katoličani, in predvsem katoliško ženstvo naj se združi, da prepreči nevarne napade svobodomiselnosti na vse, kar nam je svetega!

Smrt v Lurdu. Dne 12. maja je umrl v Lurdu č. g. Fr. Rožič, vpokojen župnik graške škofije, ki se je udeležil avstrijskega lurškega romanja.

Francoski katoličani in — volitve. Zadnje dni v aprilu so bile volitve v francosko zbornico. Z ozirom na razne za francoske frameske politike obtežilne dogodke izza novejših dobe je bilo pričakovati, da bodo katoličani nastopili skupno. Toda bojujejo se žal bolj za medsebojne malenkostne zadeve, kot proti skupnemu sovražniku. Eni so republikanci, drugi za kraljestvo. Poslednji se dele zopet na dve stranki, potem pa v prave in neprave katoličane. Na ta način seveda ni bilo upati zmage.

Na Bavarskem vlada med ondotnimi katoličani veselje, ker je monakovski nadškof dr. Franc pl. Bettinger prištet med kardinale. Bettinger je

prvi škof, ki je na Bavarskem odlikovan s kardinalskim klobukom.

Ga ne marajo. Ameriški katoličani se branijo sprejeti bivšega župana v Rimu, juda Nathana kot zastopnika Italije ob otvoritvi svetovne razstave v San Franciscu, ker je tolikrat zasmehoval sv. očeta in katoliško Cerkev.

Popoln poraz so prizadale krščanske stranke tirolskim liberalcem pri zadnjih deželnozborskih volitvah. Najmočnejše skupine v zbornici imajo krščanski socialci, potem pa katoliški konservativci, ki so to pot vzajemno s krščanskimi socialci korakali na volišče. Vse katoliške stranke imajo 64 poslancev, socialisti in liberalci pa samo 32.

Tristoletnica, odkar je bila sv. Terezija prišteta med svetnike, se praznuje letos. Sv. oče Pij X. so za to priliko izdali posebno okrožnico, naslovljeno na generala in na red karmelitov, v kateri opisujejo velik pomen sv. Terezije.

Spomenik don Bosku. Mestni svet v Turinu je že pred štirimi leti prepustil primeren prostor, kjer se namerava postaviti spomenik velikemu dobrotvorniku in mladolinjubi, ustanovniku salezijanske družine: don Bosku. Odbor za spomenik je pa vložil nedavno prošnjo za podporo. Mestno starešinstvo je uvaževalo zasluge don Boska ter dovolilo za stroške še 20.000 lir.

Po domovini.

† **Nadškof dr. Juraj Posilović.** Dne 26. aprila je umrl zagrebški nadškof Posilović. Dosegel je lepo starost 80 let. Pokojni nadškof se je močno trudil za blagor ljudstva in duhovščine. Od obilnih dohodkov je samo za zidavo nove cerkve Srca Jezusovega daroval okroglo 400.000 K. Za katoliško časopisje je dal do pol milijona kron, za splošne kulturne namene je obrnil en milijon 200.000 K, za reveže je odločil 220.000 K. — Naslednik mu je dosedanji pomožni škof dr. Anton Bauer. Ob zadnjem slovensko-hrvatskem katoliškem shodu je bil novi zagrebški nadškof v Ljubljani ter je pred uršulinsko cerkvijo opravil sv. mašo. Bog mu daj zdravje; gmočnih sredstev za izvrševanje dobrih del mu ne bo manjkalo.

Odlikovanje. Čč. gg. Andrej Zaman, župnik v Šmarjeti in Avg. Koller, župnik v Podragi sta imenovana za kn. šk. duhovna svetnika.

Duhovske spremembe. Č. g. Martin Poljak, župnik v Ajdovcu, je imenovan za župnika v Sostrem pri Ljubljani.

Tridesetletnica. Redek jubilej je praznoval 1. majnika starosta kranjskih kaplanov, vlč. g. Tomaž Varl. Preteklo je namreč ta dan 30 let, odkar kaplanuje na Raki.

Smrt je zopet posegla v vrsto ljubljanskih duhovnikov. V sredo 6. maja je umrl od kapi

zadet č. g. Janez Nagode, dekan in župnik v Trebnjem. Rajni je bil tihega in mirnega značaja. Rojen je bil na Vrhniki l. 1857. V Trebnjem je bil vsega skupaj skoraj 25 let. N. v m. p.!

Sestra Antonija Grm umrla v Jeruzalemu. Ko smo bili Slovenci v Jeruzalemu, je prišla med nas tudi neka redovnica, ki je povedala, da je doma z Dolenjskega z Rake, in da je že več let v samostanu usmiljenih sester Karola boro-mejskega v Jeruzalemu. Ta dobra sestra je umrla letos 13. aprila. Redovnice so jo imele zelo rade; bila je v lekarni za uboge. V redu je bila 13 let. Pokopana je na Sijonu. Upamo, da na Sijonu tudi gleda Boga.

Poslom v zgled. Virmaše pri Stari Loki. Na sv. Jurija dan se je pri županovih poslovila vzorna dekla Mina Žontar, ki je 45 let služila in zadnjih 39 let pri enem in istem gospodarju: sedanjem starološkem županu. Z zgledom, za molitvijo in vplivom je pri hiši dva rodova v krščanskem duhu vzgojila in veliko dobrega storila. Mnogo je izdajala za dobre namene, pa ker je bila varčna in priprosta v obleki, je dosti prihranila za starost.

Nov list. V Ljubljani so vpeljali poseben list za ljubljanske župnije, ki bo vsak mesec objavljala cerkvene in verske pobožnosti, praznovanja, slovesnosti ter sploh vse, kar spada k verstvenemu gibanju vseh ljubljanskih far. Ta list se imenuje »Glasilo ljubljanskih župnij«.

Društvo sv. Marte v Ljubljani ima v ponedeljek, 8. junija, ob 5. zjutraj sveto mašo na Rožniku.

Kdor želi iti letos v Jeruzalem, naj se pridruži Hrvatom, ki pojdejo iz Zagreba dne 1. septembra. Priglasiti se je treba do 25. junija frančiškankom v Zagrebu ali pa č. P. Hieronimu Knoblarju na Brezjah, ki sprejema priglasene Slovencev in jih bo tudi vodil. Cena: I. razred 500 kron, II. razred 430 kron, III. razred 300 K. — **Kdor pa želi v Lurd**, naj se priglasí oo. kapucinom na Reki, ki pojdejo k evharističnemu kongresu, kateri bo v Lurdu od 22. do 26. julija.

Pozor! Kolodvorski misijon bo začel v Ljubljani delovati. Kaj je to »kolodvorski misijon«? Dobre ženske hodijo na kolodvor k prihodom vlakov, da čakajo na dekleta, ki pridejo v mesto, da ne zaidejo v napačen kraj, v roke kakemu zapeljivcu itd. Zelo veliko neskušanih in lahkomišelnih deklet se namreč na ta način zgubi. Zato delujejo kolodvorski misijoni že skoro po vseh večjih mestih; na Dunaju, v Gradcu, Trstu in Reki. Čas je, da se tudi v Ljubljani začne. Na Dunaju in po drugih mestih opravljajo to misijonsko službo gospe; v Trstu pa dobra slovenska dekleta. Spoznajo se te »misijonarke« po belorumenih trakovih, ki jih imajo na prsih, ko opravljajo svojo službo na kolodvoru. Služba ta je nekoliko težavna, zato pa toliko bolj zaslužna.

Treba je imeti nekoliko ljubezni do bližnjega, nekoliko požrtvovalnosti, pa se lahko opravlja. Če se dobé po drugih mestih take požrtvovalne duše, pa bi se v Ljubljani ne? A dozdaj se jih je priglasilo še premalo. Dobre osebe, ki imajo čas, sposobnost, voljo, nekoliko poguma in požrtvovalnosti, se vabijo, naj se pridružijo temu lepemu apostolskemu delu in naj se priklase v Alojzišču v protialkoholni pisarni; Marijine družbenke pa lahko tudi pri svojih družbah.

Osrednjo knjižnico snujejo v Ljubljani društva S. K. S. Z. To knjižnico, ki bo imela samo dobre knjige, priporočamo vsem dobromislečim Ljubljancanom. Naj pripomore z malim zneskom, kdor le more, da bomo tako vsaj deloma zatrli vpliv liberalnih knjižnic!

Iščemo boljšega vpokojenca, ki bi se nastanil v krasnem kraju, če le mogoče duhovnika. Dotičnik bi dobil mnogo ugodnosti. Pojasnila daje »Slovenska Straža« v Ljubljani.

Krojač ali čevljar, ki bi imel veselje tudi do organizacije, dobi v večjem kraju, kjer je velika slovenska naselbina, jako ugodno stališče. Vprašanja in ponudbe na »Slovensko Stražo« v Ljubljani.

Krška škofija v Celovcu. (Slovenski del koroški.) Umril je dne 27. aprila v Kotljah ob 3. uri zjutraj šele 28 let stari župnik č. g. Janez Ev. Katnik. Šele tri tedne je bil župnik v Kotljah. Podlegel je srčni napaki, vsled katere je bolehal že dalje časa. Rojen je bil 25. septembra l. 1886. v rožeški župniji in je bil v mašnika posvečen 18. julija 1909. Služboval je kot kaplan v Borovljah, Dobrlivasi, Šmihelu nad Pliberkom in kot provizor v Lipaljšavi in Kanalski dolini. Bil je izredno nadarjen mož in je slovel kot izvrsten pridigar. V sredo, dne 29. aprila, ob 10. uri dopoldne je bil pokopan. 38 duhovnih sobratov in velika množica občinstva je spremljala zemeljske ostanke mladega duhovnika k večnemu počitku. Mrtvaški sprevod je vodil pristojni preč. gosp. dekan Franc Marinič iz Pliberka, pridigoval je vlč. gosp. župnik črneški Josip Rozman. N. p. v m.! — Župnijo Kotlje zopet začasno sooskrbuje g. Avg. Križaj, župnik v Guštanju, razpisana je do dne 7. junija 1914. — Na podeljeno mu župnijo in komendo na Reberci je resigniral g. Franc Virnik, župnik v Št. Juriju pri Celovcu, in je ista zopet razpisana do 21. junija 1914. — Dne 7. majnika je umrl dholiški župnik gosp. Matija Perč v bolnišnici usmiljenih bratov v Št. Vidu. Bolehal je že dalje časa na vodenici, a na postelj ga je bolezen priklenila šele tri dni pred smrtjo. Pokojnik je bil star šele 40 let. Prva leta kaplanovanja se je pečal tudi s pisateljevanjem. Imel je spretno pero in bil prav nadarjen. V miru počivaj! — Začasno sooskrbuje župnijo g. Anton

žák iz Poreč. Razpisana je do 20. junija. — Podelitev nižjih redov. V nedeljo, dne 3. majnika je sprejelo v bogoslovski kapelici po prevz. knezonadškofu 17 bogoslovcev, med njimi 8 Slovencev (Jernej Božič, Čarf Miloš, Kuchler Davorin, Košir Kristo, Skriner Lojze, Volc Fran, Wester Avgust) nižje redove.

Pri Gospej Sveti. Gorenjci iz Poljanske doline so bili poromali dne 6. maja k Gospej Sveti in na grob sv. Heme na Koroškem. Vseh romarjev je bilo okrog 200.

Primorsko. Vlč. P. Kalist Medič, bivši gvardijan č. oo. frančiškanov na Sveti Gori, je praznoval 24. aprila svojo sedemdesetletnico istotam na Sveti Gori. Vlč. pater je bil dolgo let župni upravitelj frančiškanske župnije v Ljubljani — nekaj let gvardijan v Kostanjevici pri Gorici. Ko je leta 1900 pokojni kardinal nadškof dr. Missia vrnil Sveto Goro frančiškanom, je bil č. P. Kalist prvi gvardijan, ki si je pridobil s svojim neumornim delovanjem za svetišče obilo zaslug. Sedaj je č. g. jubilant nastavljen pri Mariji Pomagaj na Brezjah; a je hotel na tistem praznovati svojo sedemdesetletnico na priljubljeni mu Sveti Gori. Bog ga ohrani še obilo let! — Goriški bogoslovec umrl. Dne 20. aprila je umrl na svojem domu v Zagradcu na Dolenjskem 22letni Alojzij Kunstelj, bogoslovec goriškega semenišča. R. i. p. — Slovenske šmarnice so se letos nanovo vpele v goriški stolni cerkvi. Bile so vsak dan ob četrt na 6. uro zjutraj; branje, potem sveta maša pred izpostavljenim Najsvetejšim, med sv. mašo rožni venec v slovenskem jeziku. — Tako je prav; pravico dajte Slovincem vsaj v cerkvi! Žal, da se to povsod ne zgodi! — Sv. misijon v Sežani. Od 19. do 26. aprila se je obhajal v Sežani sv. misijon pod vodstvom preč. gg. p. Žužeka in p. Pristova. Proti koncu je pomagal tudi preč. g. p. Vrhovec. Udeležba je bila povoljna. Sv. obhajil je bilo 1800. Veličastna je bila sklepna procesija, katere se je udeležilo vse uradništvo z g. okrajnim glavarjem. — Shod na Sveti Gori pri Gorici. V obilnem številu je obiskalo svetišče Matere božje na Sv. Gori pobožno verno ljudstvo 3. maja. Prejšnji dan so dospeli na Sv. Goro Korošci, a v nedeljo pa je prišlo več procesij: delavsko društvo iz Gorice, Marijine družbe iz Bilj, Podgore in Kronberga. V cerkvi so ljudje v obilnem številu pristopili k sv. obhajilu. Bilo je več cerkvenih govorov. Po cerkveni pobožnosti so se zbrale množice zadaj za cerkvijo k zborovanju. — Isto nedeljo popoldne je umrl v Gorici odvetnik dr. Anton Dermota, mož blažega značaja. Bil je sicer prej zvest pristaš socialno-demokratske stranke, a zadnji čas je bilo opaziti na njem, da se mu vračajo vedno bolj od dobrih staršev vcepljena katoliška načela. Čisto

prostovoljno je prosil za spovednika, ko je še hodil, drugi dan pa je prišel v kapucinsko cerkev ter prav pobožno prejel sv. obhajilo. — Res se vidi, da milost božja še vedno obhaja svoje zmagoslavje — naj sovražniki še tako zlobno to tolmačijo. R. i. p.

Slika Matere božje na Sv. Gori. Neki stari nar Gyra skuša begati ljudstvo, češ, da slika M. B. na Sv. Gori ni pristna. V tej zadevi je knez nadškofijski ordinarijat v Gorici izdal naslednjo izjavo: Podpisani knez nadškofijski ordinarijat v Gorici si šteje v svojo dolžnost javnost obvestiti, da se je zadeva glede svetogorske slike Matere božje na podlagi zgodovinskih virov, uradnih listin in po strokovnjakih vsestransko iz umetniškega, zgodovinskega in bogoslužnega stališča natanko in vestno preiskala ter se je docela ugotovilo dejstvo, da se pristna podoba Matere božje (slikana na lesu), ki jo je svetogorskemu svetišču l. 1544. daroval oglejski patriarh Grimani in ki je bila l. 1717. slovesno kronana in letos po c. kr. centralni komisiji za ohranitev spomenikov obnovljena, še vedno nahaja in časti na glavnem oltarju svetišča Matere božje na Sveti Gori. Vsako nasprotno domnevanje se je izkazalo neresnično in neutemeljeno. — Knez nadškofijski ordinarijat v Gorici, dne 10. maja 1914. † **Frančišek Borgia** l. r., nadškof.

Iz Kamne gorice. Od 1. do 10. maja so bile tukaj duhovne vaje, katere so vodili trije misijonarji iz kongregacije sv. Vincencija Pavla., namreč gg. Eržen, Ponikvar in Pohar. Farani, bodisi delavci-žebjarji in drugi iz domače vasi, bodisi kmečki iz zunanjih vasi so se jih izvanredno pridno udeleževali, tako da so jih gg. misijonarji pohvalili. Na vse zgodaj so ljudje že čakali pri spovednicah; pri pridigah in drugih pobožnih vajah je bila prostorna cerkev melodane vselej polna. Razen nekaterih so vsi prejeli sv. zakramente in mnogi tudi večkrat. Posebno ginljivo bilo je zadnji dan duhovnih vaj, ko je skoraj vsa cerkev pristopila k sv. obhajilu. Bilo je za časa duhovnih vaj nad 1900 obhajil, kar je gotovo zelo veliko za župnijo, ki šteje komaj 900 duš. Bogdaj, da bi bil sad sv. misijona tudi trajen in bi ljudje tudi nadalje tako radi hodili k sv. obhajilu!

Hoče pri Mariboru. Presv. Srce Jezusovo se pri nas zelo lepo časti. Pobožnosti prvih petkov se jih udeležuje nad 100, drugi jo pa opravijo prvo nedeljo. Med temi so tudi vrli možje in za vse dobro vneti mladeniči. — Dne 26. aprila smo obhajali god našega farnega patrona sv. Jurija. Počastili smo ga s tem, da smo v lepem številu — več kakor navadno — pristopili k mizi Gospodovi. Slovesno sv. mašo so služili domači g. dekan. Pridigovali so veleč. g. župnik iz Frama. V svojem krasno osnovanem govoru so nam kazali, kako je sveta vera potrebna. Sveti veri zvesti vsi — Bomo mi vse žive dni — Brez tre-

peta, brez strahu — Vdani ljubemu Bogu. To s prisego ponovimo, Srcu Jezusa izročimo!

Celje. Nepozabljeni nam bodo dnevi duhovnih vaj, pri katerih smo bile na prijaznem hribočku sv. Jožefa v Celju in so se vršile 4., 5., 6. in 7. majnika. Letos nas je bilo blizo 400 in v lepi romarski hiši nas je prenočilo blizo 300. Bile smo prijazno sprejete in postrežene. Iz srca se zahvaljujemo čč. gg. misijonarjem, ki so veliko delali in trpeli za nas. — Udeleženske s Kranjskega.

Marijine družbe.

Svečanost Marijine kongregacije v Celovcu. V nedeljo, 3. majnika, se je vršila v benediktinski cerkvi glavna slovesnost Marijine kongregacije, pri kateri so bili obenem nanovo sprejeti v kongregacijo bogoslovci. Slovesnost je vodil premilostni knez nadškof dr. Kaltner ob asistenci cerkvenih dostojanstvenikov preč. g. prelata dr. Ehrlicha, bogoslovniškega ravnatelja P. Lercha, profesorja dr. Brunnerja in drugih. Ob pričetku je imel knez nadškof ganljiv in pretresljiv nagovor ter končal s prošnjo, naj bi kongregacija, kateri je danes zadnjikrat govoril, se njega spominjala v molitvi tudi, ko bo na novem službenem mestu. Po končanem govoru je pristopila sedmerica bogoslovcev k glavnemu oltarju, — ki je bil nad vse lepo okinčan z zelenjem in cveticami, med katerimi so svetile neštevilne električne žarnice, — ter tam svečano prisegla zvestobo in ljubezen prečisti Devici Mariji. Po končani prisegi je zapel pevski zbor bogoslovcev lepi slavospev »Magnificat«, nakar je sledil »Te Deum«. Da je bila slovesnost še lepša, je poleg pevskega zbora veliko pripomogel tudi oddelek vojaškega orkestra 17. pešpolka, ki je z veliko točnostjo izvajal vse točke. Z litanijami in blagoslovom je bila končana cerkvena svečanost. Vsakemu bo ostal ta dan v trajnem spominu in to tembolj, ker je bila poslovilna svečanost premilostnega knez nadškofa, ki je bil vedno vesel napredovanja kongregacije.

Št. Peter pri Gorici. Tudi pri nas je pomlad vzbudila novo cvetko, o kateri naj izve »Bogoljub«. Dne 19. aprila smo ustanovili Marijino družbo. Vršil se je nadvse slovesen sprejem. Marijine družbe iz Bilj, Gorice, Mirna in Renč so bile zastopane. Nad 200 Marijinih hčera je šlo v procesiji z dvema zastavama (iz Gorice in Bilj) v cerkev. Krasen in pretresujoč govor je imel g. dr. Ig. Kopal. Sprejetih je bilo 13 deklet, katerim se je pridružilo še šest Marijinih hčera, ki so bile že prej sprejete v Gorici; tako šteje Marijina družba v začetku 19 članic.

Kontovelj pri Trstu. Kontovelj je sicer majhna, a prijazna vas, ker stoji ravno nad morjem. Tudi tukaj imamo Marijino družbo. Ustanovljenja je bila leta 1911. Takrat jih je bilo spre-

jetih 9, zdaj pa je število nekoliko naraslo in nas je 23; in sicer 19 sprejetih ter 4 kandidatinje. Odkar obstoji družba, smo imele tri igre, prva je bila igrokaz »Marijina smrt«, druga »Mati svetega veselja«, zadnja pa »Božja dekla«. Pri nas je Marijina družba zelo potrebna, ker vedno bolj narašča število Kristusovih in Marijinih sovražnikov. Dekleta, vstopite v družbo, da pod Marijinim praporom delujete za božje kraljestvo med nami!

Kozje. Lep in vesel dan je bila bela nedelja za našo župnijo, posebno pa še za nas dekleta. Vršil se je namreč prvokrat slovesen sprejem v tako dolgo zaželjeno Marijino družbo. Č. gospod kaplan so nam v par naukih natanko razložili namen, imenitnost in vzvišeni pomen Marijine družbe. Marsikateri predsodki, ki so jih mnogi imeli o Marijini družbi vsled nevednosti, so izginili. Večina deklet se je dala zapisati v družbo. Pri slovesnosti, ki se je ob tej priliki vršila, je bilo marsikatero srce do solz ganjeno, ne samo družbenic, ampak tudi drugih, zlasti staršev. Besede, ki so jih govorili vlč. gospod dekan pri skupnem sv. obhajilu o sreči dobrega Marijinega otroka, so skoraj vsem navzočim privabile solze v oči. Da ob tej priliki ni manjkalo tudi takih, katere je naša slovesnost vznemirjala in bôdla, ni treba posebej poudarjati. A za te se ne memimo! — Iskrene pozdrave vsem družbenicam in čitateljicam »Bogoljuba« po širni slovenski domovini pošilja — srečno se čuteča družbenica iz Kozje.

Iz Kozje na Štajerskem. Za fante. Kakor drugod, tako se je tudi pri nas osnovala mladeniška in dekliska zveza to leto pod vodstvom našega č. g. kaplana Marka Škofličiča, ki tudi rahlja trdo ledino za Marijino družbo. Trda je sicer ta mladeniška ledina, pa z božjo in Marijino pomočjo se bo vse preoralo in prenovilo, da je nasprotnikov že strah. Hudi duh stavi razne zanke, da bi preprečil to delovanje. Pa to nič ne dé; saj satan ima pri dobri stvari vedno kaj opraviti s svojimi zapeljivimi pomočniki in hujskaci. Fantje, kolikor vas je dobrih in »fest«, imejte pogum in ne ustrašite se podkupljenih zapeljivcev, ki vas zbadajo in odvrčajo od mladeniške zveze in Marijine družbe. Na izbiro imate dve zastavi: eno Marijino, drugo satanovo; za katero se boste odločili, to bomo videli v nedeljo, dne 21. junija, na god vašega mladeniškega patrona sv. Alojzija, ko bode slovesen sprejem fantov v Marijino družbo. Odločite se, zdaj imate še čas! Kako bode, vam bo že poročal — fant iz fare.

št. Jurij ob Taboru. G. urednik želite kratkih dopisov. Evo! 158 nas je v dekliski družbi. »Bogoljubov« pod skupnim naslovom imamo naročenih 214, lani 207. Druga leta ste nas agitatorice nagradili s knjigami; letos vidite, da sto-

rino rade kaj dobrega tudi za »božji lon in nebeški tron«. — Na svečnico smo pokopale drago nam tovarišico Roziko Čančar. Umrla je naglo, padlo je nanjo podirajoče se drevo. Silno nas je pretresla ta smrt, pa ne radi nje, ona je bila pripravljena, saj je bila 12 let zgledna družbenka, ampak radi nas samih: kaj, ko bi se nam tako zgodilo... — O naši »Sveti vojski« se pa pomenimo, ko nas, kakor prosimo in upamo, pridete enkrat obiskat. (Šentjurci ste še vedno pridni in zgledni! Upam, da se enkrat vidimo. Ur.)

Iz Škofje Loke. Poročilo mladeniške Marijine družbe ob desetletnici. Na svečnico je minulo deset let, kar se je prvič zbralo v župnišču 33 mladeničev, ki so se priglasili za novo ustanovljeno Marijino družbo in so bili sprejeti v isto 25. marca 1904. Od teh jih je sedaj še 10 v družbi. V teku desetih let se je priglasilo vseh fantov 174, izmed katerih je bilo sprejetih 125, in 9 gostov. Umrli so trije, oženilo se jih je 10, ki so pa večinoma potem prestopili v moško Marijino družbo. Izstopilo je 17 udov, izključenih je bilo 12; sedaj šteje družba 54 udov, ki so v domači župniji, in 23, ki so po raznih krajih, ter 12 kandidatov. In kaj se je doseglo v teh letih? Največja zasluga Marijine družbe je, da družabniki bolj pogosto od drugih prejemajo sv. zakramente; večinoma redno vsak mesec, pa tudi večkrat. Zato pa, ker je tako, se samo ob sebi razume, da je življenje Marijinih družabnikov v glavnem dobro. Pa tudi za razširjenje dobrega berila se je precej storilo od udov; pri izobraževalnem društvu, pri »Orlih«, ob času volitev i. dr. so udje vedno sodelovali; le to bi bilo želeli, da bi se bolj organizirali v odsekih, ki so bili že ustanovljeni, a so po odhodu, oziroma po malomarnosti udov zaspali. Torej na noge! (Za zgled: Mladeniška Marijina družba v Selcih, glej poročilo v 5. števi. »Bogoljuba«!) Naj še omenim, da je družba ravno ob desetletnici izgubila svojega vodnika, ki je družbo vodil in tudi ustanovil, namreč preč. g. duh. svetnika in župnika Avg. Šinkovca. Za ves trud in vso skrb se je prečastitemu izrekla prisrčna zahvala. Vzrok, da je družbo izročil drugemu vodstvu, so premnoга opravila, zlasti še, ker že par let vodi tudi moško in žensko Marijino družbo. Sedaj vodi družbo gospod kaplan. Bog daj, da bi družba pod njegovim vodstvom napredovala po številu in po apostolskem duhu!

Iz Škofje Loke. Dekliska Marijina družba je pod vodstvom preč. g. voditelja dne 4. maja priredila izlet na Bled, katerega se je udeležilo 48 deklet. Z jutranjim vlakom smo dospeli ob 8. uri na Jesenice, odtod smo se z brzovlakom odpeljale na Bled, tu sedle v čoine in se odpeljale na ljubeznivi otok k cerkvi Matere božje, kjer so preč. g. voditelj v kratkih besedah opisali zgodovino Bleda in božje poti; nato je bila sveta

maša, med katero so družbenice lepo prepevale. Po sv. maši smo se vozile po jezeru, kjer so se razlegale lepe Marijine kakor tudi vesele narodne pesmi. Nato smo se podale peš na Brezje, med potjo smo si ogledale cerkev v Gradu in v Ribnem; v Radoljci smo imele pri g. Derniču izborno kosilo, ogledale smo si še nekoliko mesto in cerkev, posebno oltar, kjer je shranjena sveta kri. Med veselim prepevanjem Marijinih pesmi smo dospele na Brezje, kjer so bile litanije. Po kratkem odpočitku smo zapele še Mariji v slovo, potem pa odhitele na Otoče in se z vlakom odpeljale nazaj proti domu. — Preč. g. voditelj so nas nagovorili k temu, da v proslavo Marijino v mescu majniku vsak dan tri z družbenimi znaki pristopijo k mizi Gospodovi in sv. obhajilo darujejo v prosep Marijinih družb. Tudi iz »Vrtca Marijinega pristopa vsak dan po deset deklic s svetinjami k sv. obhajilu; vse te pa spremlja pri mizi Gospodovi vsak dan še mnogo drugih pridnih častilk Marijinih. — Umrla je 23. aprila Neža Rupar, ki je bila v službi Marijini 50 let. Priporočamo jo v molitev!

Iz Divače. Dne 1. majnika je umrla zvesta članica naše Marijine družbe, Amalija Umek. Bolehala je več let, a trpela je vdana v božjo voljo. Najljubša pot ji je bila v cerkev k službi božji in k prejemanju sv. zakramentov. Pred tremi leti, ko nismo imeli svojega duhovnika, je ona vsak večer mesca majnika na glas molila sv. rožni venec v cerkvi. Ko je letos slutila, da ne bo mogla k šmarnicam, bila je žalostna. — Naša družba hira. Veliko jih je premotil tisti nesrečni ples, nove pa ne pristopajo. — Minulo leto 1913. smo imeli šest shodov, letos pa dva.

Duhovne vaje II. kongregacije pri Uršulin-kah v Ljubljani so se vršile od 22. do 26. aprila. Vodil jih je č. g. P. Plantarič na splošno zadovoljnost vseh kongregantistinj. Udeleževale so se jih redno vse članice, ki bivajo v Ljubljani. — Dal Bog, da bi ogenj, ki so ga zanetile lepe besede v naših srcih, pregnal vso zaspanost iz družbe, da bi se mogla poživljena uspešno razvijati ter roditi obilo sadov!

Bloke. Naša dekliška Marijina družba je priredila dne 15. aprila izlet na Brezje. Težko smo čakale zaželjenega dne, ko smo vesele pohitele na nam tako priljubljeno božjo pot na prijazno Brezje, kamor smo glasno pojoč dospele ob 6. uri popoldne. Na vlak in med potjo smo bile kaj dobre volje in prepevale Marijine pesmi. V sprevodu pojoč lavretanske litanije smo dospele v Marijino kapelo. Zvečer so bile zopet pete litanije. Čast. gosp. voditelj so nam razložili v dveh govorih postanek in zgodovino božje poti na Brezjah. Zjutraj smo šle v cerkev, kjer smo prejele vse sv. zakramente. Tu so pri Marijinem oltarju č. gospod voditelj opravili sv. mašo za povratku smo si ogledale vse ljubljanske cer-

kve in znamenitosti Ljubljane, vesele in s poživljenim duhom smo se vračale proti domu. Izprosi nam, Marija Pomagaj na Brezjah, da bi naša Marijina družba vedno bolj rasla v dobrem!

Prečina. Dne 26. aprila se je ustanovil pri nas Marijin vrtec. Sprejetih je bilo 40 dečkov in 69 deklic. Da ste videli te nedolžne obrazke! Kako so bili ponosni na Marijino svetinjo! Bog daj, da bi taki tudi vedno ostali; potem bodo res dobri sinovi in hčere Marijine!

Spominjajte se umrlih!

Marija Plut, Semič, 4. aprila.

Cilka Košak, Belacerkev, 11. aprila.

Neža Kuker, Semič, 23. aprila.

Antonija Mandelj, Šmartno pri Litiji, 6. maja.

Jožefa Muhovec, Marija Nazaret, 6. maja.

Spende Jožefa, Marija Nazaret, 6. maja.

Marija Fricelj, Marija Nazaret, 11. maja.

Misijoni.

Kraljestvo božje na Vzhodu. Pod tem naslovom bo v začetku meseca junija izšlo peto letno poročilo »Apostolstva sv. Cirila in Metoda« z mnogimi slikami in zanimivimi poročili iz raznih vzhodnih dežel, posebno iz Bosne, Črnogore, Macedonije in Bolgarije.

Venci Apostolstva sv. Cirila in Metoda so se že zelo razširili v Ljubljani in po deželi ter pridobili Apostolstvu precejšnje število novih dobrotnikov. Venci bodo veliko pripomogli za rešitev in napredek katoliške vere na Balkanu in še dalje na Vzhodu. Vsem misijonskim prijateljem priporočamo, naj bi pomagali spletati misijonske vence »Apostolstva sv. Cirila in Metoda«. Ob prazniku sv. Cirila in Metoda naj se poživi zanimanje in agitacija za Apostolstvo, ki je posebno v sedanjih časih velike važnosti za rešitev in napredek svete vere v naši domovini ter med našimi nesrečnimi brati na jugu in vzhodu.

Zvon za Derviško Mogilo je vlit in je bil dne 13. decembra v Ljubljani blagoslovljen na ime sv. Ciril in Metod. Zvon tehta 86 kilogramov. Na zvonu je napis v cerkvenoslovanškem jeziku s cirilskimi črkami: »Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji«; zraven je tudi napisano, da so zvon podarili Slovenci. — Tako bo ta zvon na bolgarsko-turški meji označeval slavo božjo ter vabil ljudi k molitvi in miru; katoliške Bolgare bo spominjal, da naj se nikar ne bojijo za svojo prihodnost, ker imajo med Slovenci veliko vnetih prijateljev in dobrotnikov. Zvon bo s poštnino vred veljal okoli 360 K, a nabrali smo zanj samo 45 K. Dobrotniki misijonov imajo torej še priliko, da se udeležijo tega dobrega dela ter z dejanjem pokažejo svojo vnemo za slavo božjo in razširjanje svete vere na Balkanu.

Dobre knjige.

Vzorniki prvega svetega obhajila. Zbral in uredil Anton Kržič. Cena lepo opremljeni knjigi 1 K, vezani 1 K 60 vin. Dobi se v Katoliški Bukvarni v Ljubljani. — Drugi narodi imajo raznovrstne zbirke zgledov za prvoobhajance, da so jim izvrstno sredstvo za pripravo in prekoristen spominek prvega sv. obhajila. Pri nas se je sicer tudi objavilo že mnogo zgledov o srečnem dnevu prvega sv. obhajila. Toda raztreseni so po knjigah in knjižicah. Posebne zbirke pa do zdaj še nismo imeli. Zato se smemo zanesti, da bo mladini in mladínoljubom posebno ustrezno s to novo zbirko. — Omenimo le nekaterih prednosti: Zgledi so jako različni, iz raznih stanov in družinskih razmer, iz življenja svetniških otrok, pa tudi takih, ki so sicer vzorno živeli, dasi o njih sv. Cerkev še ni izrekla sodbe. Posebno je ustrezno s tem, da so privzeti tudi zgledi iz domačih krajev ter iz najnovejših časov. Zbirka bi bila sicer lahko veliko obširnejša; pa zdi se nam ravno to jako primerno, da se omejuje le na bolj značilne zglede, da se iste reči ne ponavljajo prevečkrat. Pri nekaterih nam je bolj znano, kako so se pripravljali na prvo sv. obhajilo; pri drugih, kako so spodbudno prejeli prvokrat sv. obhajilo; pri tretjih, kako so se zahvaljevali in kako so v prid obračali ta praznični dan za poznejše življenje; pri četrtyh, v kolikem číslu so imeli spominke prvega sv. obhajila, ali kako je bil večkrat ta slovesni dan koristen tudi drugim ljudem itd. — Tudi zunanja oblika je prikupna, ker zaljša knjižico tudi več slik. Ne bi bil pa namen še dosežen, ako bi gospodje kateheti le zase poskrbeli pò eno knjigo, marveč tudi otroci naj bi jo dobili v roke. Knjižica je vredna, da se ji odloči odlično mesto v družinski knjižnici. V to svrho se je določila cena kar moč nizka. Stane namreč lično vezana le 1 K 60 vin.

Dobra knjižica. Zakaj ne obrodi dandanes rožnovenska molitev takega sadu, kakor ob času sv. Dominika? Na to vprašanje lahko odgovorimo z besedami preroka Jeremija: »Vsa dežela je popolnoma opustošena, ker ni nikogar, da bi si k srcu vzela« (12, 4), to je: ker ni nikogar, ki bi premišljevalje molil! Rožni venec brez premišljevanja posameznih skrivnosti je sicer lahko tudi dobra molitev, ako zbrano moliš; toda nikakor to ni tista rožnovenska molitev, ki jo sveta Cerkev tako iskreno priporoča. Skrivnosti rožnega venca so duša te molitve; toda njihove blagodejne moči ne boš občutil, če jih ne premišljuješ. — Prav lahek pripomoček, da se navadiš tega premišljevanja, ti pa daje knjižica »15 skrivnosti presvetega rožnega venca«. Ta knjižica razlaga skrivnosti z besedami in podobicami. Kako jo je treba rabiti, ti

pove kratka opombica na zadnji strani prav jasno in umevno. — Po tej knjižici naj bi segle zlasti Marijine družbe. Saj se mora v Marijinih družbah gojiti vsaj neka vrsta premišljevanja. Najlažje pa se navadiš premišljevanja, ako premišljevalje moliš rožni venec. Tudi gotovo želi vsak Marijin otrok, da bi to nebeški Materi najljubšo molitev prav molil. Pa le tedaj jo prav in v duhu sv. Cerkve opravlja, če njene skrivnosti premišluje. Zato je knjižica, ki to uči, res vredna, da bi jo imel v rokah vsak dober Marijin otrok. — Tudi za spomin na misijon je knjižica »15 skrivnosti presvetega rožnega venca« kaj pripravna. Saj moreš milosti sv. misijona le tedaj ohraniti, če moliš, ako častiš preblaženo Devico Marijo in vsaj nekoliko večne resnice premišluješ. Vse to je pa združeno v rožnem vencu, ako ga prav moliš. Zato ima ta knjižica na ovitku napis: Spomin na sv. misijon. Kdor se je torej lepo udeleževal sv. misijona, naj bi si po misijonu preskrbel to lepo knjižico. Stane samo 40 vinarjev, po pošti 52 vinarjev. Na prodaj je v Katoliški bukvarni in v prodajalni Katoliškega tiskovnega društva (prej Ničman) v Ljubljani.

Marijina hči pri mizi Gospodovi. Skladba za ženski zbor z orglami. Zložil Alojzij Mihelčič, organist v Metliki. Dobi se v Katoliški bukvarni v Ljubljani in Kat. tisk. društvu v Gorici. Cena à 75 vin.; 5 izvodov 3 K. — Priporočamo Marijinim družbam.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Dve družini za mir in ljubezen. — Neka oseba v velikih dušnih bojih. — Neka silno potrebna duhovnjia v važni zadevi. — Mladenič, da bi vsestransko krščansko živel ter postal zgleden katoličan. — Župnija, v kateri še ni Marijine družbe, da bi se čimprej ustanovila. — Mož in žena za zdravje, zmago v skušnjavah in vreden sprejem sv. zakramentov. — Marijina hči za dušni mir, zmago v skušnjavah, vreden sprejem sv. zakramentov in v telesnih potrebah. — Neka žena za zdravje. — Dve osebi v hudih skušnjavah. — Neka oseba za vreden sprejem sv. zakramentov, popolno čistost, ljubezen do Jezusa v najsvetejšem zakramentu ter brata vojaka, da bi v dobrem vstrajal in ohranil čistost srca. — Marijina hči za ozdravljenje nevarne bolezni v glavi. — Mati bolnega dijaka, da bi ozdravel ter mogel svoje učenje nadaljevati, za potrpežljivost in ljubezen v družini. — Marijina hči za pravo spoznanje, dušni mir in zdravje. — Sestra za srečen izid v neki važni zadevi. — Brat brezverec in pijančevanju vdan. — Mati za zdravje. — Mladenič za zdravje in spoznanje pravega poklica. — Nezvesti zakonski mož, vdan pijančevanju in nečistosti, za odvrtneje pohujšljivega življenja ter resnično spreobrnjenje.

— Neka oseba sebe, sina bogoslovca in hčer. — Triletni otrok, ki bo najbrže popolnoma oslepel in ki vedno kliče: »Malija plosi za nas!« — Neka oseba s sedmimi otroci, da bi jih mogla po krščansko izrediti in za pomoč v dušnih in telesnih potrebah. — Več oseb za zdravje ter srečen izid v važni zadevi. — Neka oseba, da bi prišla do pravega spoznanja ter začela sprejemati sv. zakramente. — Neka družina. — Neka oseba za stanovitost in vestno spolnovanje stanovskih dolžnosti. — Mladenič za zmagovito in zelo hudih skušnjavah. — Dve družini, ki sta zašli na kriva pota. — Abstinent za uslišanje v važni zadevi in zdravje v družini. — Marijina hči v dušnih in telesnih potrebah. — Neka oseba brata, da bi zdrav ostal. — Marijina hči za dosego neke posebne milosti; brata in sestre, ki so bolj k hudemu nagnjeni ter neko deklico, ki ne more govoriti. — Neka Marijina družbenica za zdravje. — J. D., bolna v prsih, za zdravje in božji blagoslov.

Darovi.

Za zatirane bolgarske katoličane: župnija Homec 16 K.

Za P. Hristova: G. župnik A. Verbajš 10 K; M. Šolar 1 K; M. Kogovšek 10 K.

Za vsakdanji kruh: Anton in Valentin Oblak 40 K; M. Marenčič 10 K; dobrotniki iz Celja 20 K; neimenovana 20 K.

Za križev pot v Bosni: Neim. 3 K; iz Reke 10 K; Mar. Peternel 2 K; Franc Peternel, Črni vrh, 20 K; Ana Legat 2 K.

Za Bosno: Neim. 2 K 50 vin.

Za bolgarske sirote: I. K. 5 K; M. družba v Brusnicah 13 K; M. Sušelj, Zagorje, 10 K; kaplan J. Bambič 5 K.

Za bolgarski misijon: Iz Škocjana p. M. 3 K; Neim. iz Semiča 23 K; M. Javšovec 5 K.

Za sv. očeta: G. župnik Fertin 10 K.

Za najpotrebnejše misijone: Mar. Poličnik 1 K.

Za Detinstvo: F. Cimerman 5 K; g. župnik Fertin 15 K.

Za balkanske misijone: Ga. A. Goričan zbrala 41 K 40 vin.; gdčna P. Drnovšek zbrala 19 K 50 vin.; J. Jarc 4 K; M. Šiberl zbrala 24 K 40 vin.; Zalka Dolar zbrala 40 K; J. Kačar zbrala 31 K; gdčna Rozman 8 K 40 vin.; V. Lampe 2 K 40 vin.; R. Završan zbrala 26 K; F. Belec zbrala 13 K; g. Hostnik zbral 7 K; Schweiger 1 K 40 vin.; Marko Kostanjevac zbral 92 K 10 vin.; Dekl. Marijina družba v Čemšeniku za april 11 K 60 vin.; za majnik 10 K 50 vin.; preč. g. generalni vikar Flš 30 K; župnija Cerknica 51 K 10 vin.; A. Esih 1 K; dobrotniki iz Celja 4 K; F. Logar 2 K; g. Kocjan zbral 3 K; gdčna Čadež zbrala 21 K;

po g. vikarju M. Vraber iz Celja 100 K; iz Kranjske gore po g. kaplanu 40 K; po g. kaplanu P. Pavliču od Sv. Benedikta v Slov. goricah 147 K 60 vin.; g. Fr. Črnigoj, Tolmin, 20 K; župnija Volče 25 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali čč. gg.: Gregor Jakelj, župnik v pok. (Ljubljana), 10 K; Ivan Opeka, kaplan v Komendi, 10 K; Franc Hiti, kaplan v Poljanah nad Šk. Loko, 65 K; Anton Kocijančič, župnik v Mirni na Dol., 64 K; Mat. Kozelj, kaplan v Dobropoljah, 10 K 82 vin.; duhovni svetnik J. Aljaž, župnik na Dovjem, 36 K; Janez Mikuž, župnik v Sorici, 12 K 52 vin.; Jakob Fon, vikarij v Kredu na Goriškem, 20 K; duh. svetnik Gustav Koller, župnik v Podragi, 4 K 10 vin.; Ant. Jemec, župnik v št. Jakobu ob Savi, 14 K 36 vin.; Andrej Rustja, kaplan v Solkanu pri Gorici, 13 K; Evgen Legat, katehet v Ljubljani, 10 K (III. zbirka).

KRŠČANSKI MOŽJE IN MLADENIČI LJUBLJANSKI!

V nedeljo sv. Trojice, 7. junija, napravimo božjo pot k Žalostni Materi božji v Zatičino.

Odhod z južnega kolodvora ob 8:05 zjutraj; z dolenskega ob 8:14. — Prihod v Ljubljano ob 9:23 zvečer.

V Zatičini božja služba in zborovanje, potem prosta zabava v naravi.

Priglasiti se je treba vsaj do binkoštnega torka. Priglašajo se: pri upravnistvu »Slovenca« v Katoliški tiskarni, pri Slovenski Straži v Ljudskem domu, pri g. Soukalu Pred škofijo. Udje družb in društev pa lahko tudi doma v družbi ali društvu, odkoder naj se število skupno naznani v tiskarno.

Stroški ne bodo veliki. Plača naj se naprej pri priglasitvi samo 1 krona.

Moštvo ljubljansko, pokaži pred svetom svoje krščanstvo!

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Z Brezja nam pišejo, da je dopis v zadnji številki »Brezje« preveč pretiral ter Brezje in Brezjane prečrno naslikal. Zato prosimo vse naše dopisnike, naj pišejo vedno nepristransko in čisto resnico. Napake se sicer smejo pravično grajati; pisati pa mora »Bogoljub« čisto resnico in nikomur ne smé krivice delati. Ker pa urednik sam ne more vedeti, če se popis vjema z resnico, je dolžnost dopisnikov skrbno na to paziti. — Nekaj dopisov in zahvale so se morale odložiti za prihodnjic.

bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine naše ljube Gospe; d) udom apostolstva molitve; e) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa. — Tretjerednikom popolni odpustek in vesoljna odveza.

21. Nedelja. Sv. Alojzij. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmo svete zakramente, obiščejo oltar, kjer se ta praznik obhaja in molijo po namenu sv. očeta.

28. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Janez Krstnik. Popolni odpustek: a) tretjerednikom; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine Srca Marijinega; e) udom družbe treznosti; f) tistim, ki trikrat na teden skupaj molijo sv. rožni venec.

29. Ponedeljek. Sv. Peter in Pavel. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; spovednik more obisk bratovske cerkve spremeniti v drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine za uboge duše v vicalh danes ali v osmini; e) tretjerednikom. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

Darovi.

Za afrikanske misijone: G. župnik Fertin 5 K.

Za bosanske novomašnike: Ana Legat, Celje, 10 K.

Za kaj? Marija Potočnik, Dobračeva, — naznanite namen!

Za cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: Po preč. g. kanoniku Pavletič 40 K; Janez in Ivana Perčič, Ter. Gogala, rodbina Treven, Ter. Uršič, Jož. Hočevar, Ter. Potokar, Helena, Barbara in Marija Redenšek, Urš. Pečar, Frančiška Sklamba, Jakob in Marija Milavec, vlč. gg. Teran, Jak. Kalan, Langerholz, Premrl, Jan. Pfajfar po 10 K; Mar. Perko, Jož. Dolar, Mar. Posavec, I. Verbič, Marj. Hodnik, Jan. Soukup, Janko Železnikar, Jan. Ko-

šir, Mar. Wagentrutz po 20 K; iz Rov 48 K; vlč. g. Saje in Jozefa Prešeren po 6 K; vlč. g. Zbašnik 15 K; čč. uršulinke v Loki 35 K; Jan. Zorman, M. Zaplotnik, Fr. Martinc, Fr. Sluga po 5 K; več neimenovanih skupaj 830 K; s Sv. Križa pri Litiji 200 K; iz Boh. Bistrice 2 K; M. Orehovec 2 K; Neimenovan iz Mengša 4 K; M. Simonovič 10 K; Ljudska posojilnica in ų ga. Josipina Žakelj po 1000 K; iz Sežane 100 K; dr. Franc Ušeničnik 50 K; iz Južne Amerike po Jos. Milharčiču 102 K; Fr. Vrhovec 25 K; kongregacija duhovnikov v Št. Vidu nad Lj. 24 K; Helena Hace, Ag. Bernard, Minka Pristov in vlč. g. Mart. Krejci po 20 K; vlč. g. Jan. Mervec 15 K; Jan. Hubmec, Franc Hudovernik, Marija Urh, ga. Ad. Kaučič, Jerica Accetto, Matilda Arhar, Franc Pečarič, Zure in Gimpelj po 10 K; Franc Pfajfar 5 K; več neimenovanih 600 K; Mar. Klinar 5 kron.

Steckenpferd - liližno mlečno milo

je slejkoprej neobhodno potrebno za racijonaino negovanje kože in lepote. — Vsaki dan polkvalnice. Dobi se povsod à 80 vinarjev.

Ustanovljeno 1887.

Bogata zaloga ženskih ročnih del in zraven spadajočih predmetov v

trgovini z drobnim in modnim blagom

F. Meršol, Ljubljana Mestni trg 18.

Velika izber vezenin, čipk, nakita, otroške obleke, ovratnikov, zavratnic, volne, bombaža in vseh potrebščin za šivilje.

Zaloga umetnih cvetic. Predtiskanje in vezenje monogramov ter vsakovrstnih drugih rizb. 907 (12)

Zmerne cene. — Trpežno blago.

Kdor ljubi dobro kavo,

rabi kot pridatek „pravi zagrebški :Franck:“ z kavinim mlinčkom. — Kdor ga še ne vporablja, pogreša najboljše.

Železnica za prevažanje materijala

Lokomotiva na motor s 24 vozovi in 3 km tračnic ter 1 mostna tehnica so ceno na prodaj. — Vprašanja odpošilja pod: »Walzwerk 1588« J. Rafael, Dunaj, Graben 28. 1651

Velikanski uspeh!

Največje zanimanje.

Znamke koles, po katerih se najbolj povprašuje in so najbolj priljubljene, so neizpodbojno:

najboljše kolo v monarhiji, 1160

KOSMOS KOLO

dobro in ceno ljudsko kolo.

Oesterr. Waffenfabriks-Gesellschaft in Steyr.

Ceniki zastoj in franko pri zastopnikih: Ivan Jaz in sin, Ljubljana. — Ign. Šuligoj, Sv. Lucija ob Soči. — M. Šbill, Mohronog. — Fr. Kenda, Novo mesto. A. Gatsch, Kostanjevica. — F. Tschinkel, Kočevje.

Kava se poceni

Najfinejša Soja-Perl-bobova kava, lepo žgana, zelo dobra in izdatna. Nikaka žitna ali sladna kava. Razpošilja se v vse kraje Avstro-Ogrske. Poštni zavitek netto 4 1/2 kg

le K 4.80 franko.

Najcenejše in najboljše kavi podobno blago. Naroča se pri: žgalsnica za kavo „SANTOSA“, Kraljevi Vinohrady 1573. 500

Najvišje odlikovanje! Drž. odlika! Pohvalna pisma!

Lastniki konj!

Slavni ameriški restitucijski fluid znamke „Pan“ podeli telesu novo moč in novo življenje, zviša odporno silo in delavno moč, krep mišice in kite po prevelikem naporu. Ta znamka se je izkazala kot najbolj učinkujoča in jo splošno priporočajo večaki.

Cena: 1 original steklenica K 2.75. Pri odjema 3 steklenic in več se pošlje pošt. prosto. Ako zahtevate prospekte in ponudbe Vam pošljemo tudi druge prvovrstne specialitete kakor: Panin-hramlini izdelek za konje, surovi vazelin, Panol-kremo za kopita, mažo za usnje itd.

„Pan“ izdelevanica kemičnih potrebnin in specialitet, Dunaj XIII., Anhoftstraße 65.W. 102

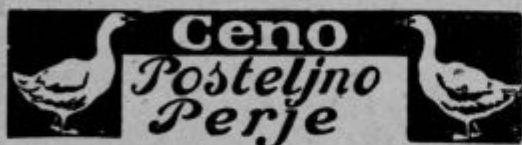
Registr. varstv. znamka.

Želi se zveza z razpredajalci in zastopniki.

Naročite takoj ali prihvatite malico!

OSTANKI!

3 m sukna za kompletno moško obleko . . . K 14.—
4 in pol m modnega blaga za žensko obleko „ 12-50
40 m ostankov za obleke, bluže in perilo . . . „ 20 —
20 m „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 10 —
1 kos alpske tkanine (23 m) „ „ „ „ „ „ „ 12.—
1 „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ „ 14.—
pošilja poštno obratno po povzetju tkalnica Alojzij Križek, Sítova p. Jilemnicl (Starkenbach) Češko.

1 kg sivega skubljenega K 2.—, boljšega K 2.40, pol belega prima K 2.60, belega K 4.—, finega mehkega puha K 6.—, prvovrstnega K 7.—, 8.— in 9.60. Sivoga puha K 6.—, 7.—, belega finega K 10, prsnega puha K 12, od 5 kg naprej franko.

Dovršene, napolnjene postelje

iz gostega, trpežnega, rdečega, modrega, rumenega ali belega inlet (nanking) blaga, 1 pernica 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema vzglavnicama, vsaka ca. 80 cm dolga, 60 cm široka, zadostno napolnjena z novim sivim, puhatim in trpežnim postelnim perjem, K 16, s polpuhom K 20, s puh perjem K 24. Posamezne pernice K 10, 12, 14, 16. Posamezne vzglavnice K 3, 3.50, 4. Pernice 200x140 cm velike K 13, 15, 18, 20. Vzglavnice 90x70 cm velike K 4.50, 5, 5.50. Spod. pernice iz najboljšega gradla za postelje 180x116 cm velike K 13 in 15 razpošilja od 10 K dalje franko proti povzetju ali prej vplačilu

MAKS BERGER, Dešenica št. 198/4, Češk. les.

Nikak riziko, ker se zamenjava dovoli ali denar vrne. 2460. Bogati ilustrovani ceniki vsega postelnega blaga zastoj.

Tovarne za asbestškrilj „Zenit“

družba z omejeno zavezo Mor. Žumberk

dobavljajo najboljši in najcenejši

krouski materijal.

Najboljša in najsigurnejša prilika za štedenje!

LJUDSKA POSOJILNICA

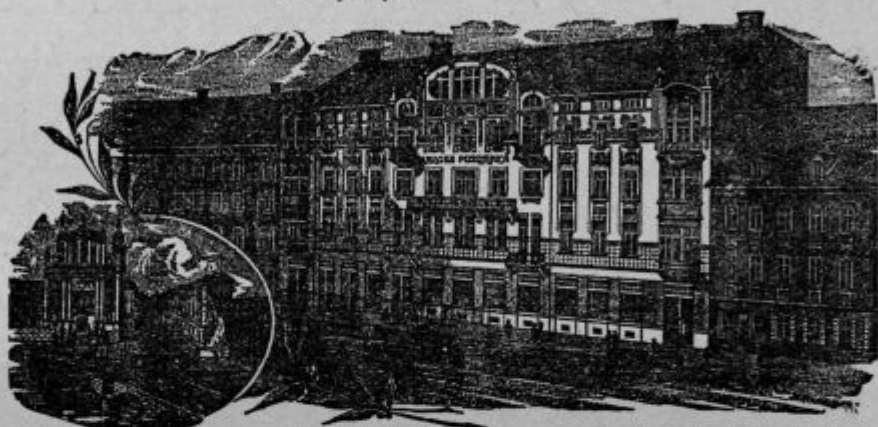
registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritičje, v lastni hiši, nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge in vloge v tekočem računu, za katere jamčijo ne samo njeni zadrugi niki temveč tudi cela dežela Kranjska, in jih obrestuje po

4³/₄ 0/0

brez kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vloženih 100 kron čistih obresti 4-75 K na leto. Stanje vlog je bilo koncem marca 1914 čez 22 milijonov K. Za nalaganje po pošti so poštno-hranilnične položnice brezplačno na razpolago.

Načelstvo.

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9
priporočata svojo največjo zalogo
zgotovljenih oblek za gospe,
dečke in otroke in novosti v
konfekciji za
:: dame. :: 545 ::

Bogata zaloga 546

šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,
Dunajska cesta 17.

Naše gospodinje! Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih

Kolinsko kavino primes

u korist obmejnih Slovencev.

Getzemani in Golgota.

Šola ponižnosti, pokorščine in ljubezni do smrti. Premišljevanja in molitve v čast bridkega trpljenja in smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa. — Po nemški izdaji priredil Fr. Ks. Steržaj. Cena platno, rdeča obreza K 2·60; šagrin, zlata obreza K 3·60.

Kdor bo pridno prebiral ta pretresujoča premišljevanja o Gospodovem trpljenju, bo deležen velike duhovne milosti. Ob resnih dnevih sv. postnega časa, posebno pa ob urah preizkušnje, ko občutimo najbolj bridkost in resnobo človeškega življenja, bomo vzeli v roko to knjigo z neko sladko tolažbo v srcu in črpali bomo iz nje uteho, katero bi med svetom zastonj iskali. Premišljevanja so tako lepa in koristna, da bomo našli v njih vedno nove misli; čim večkrat jih bomo brali, tem ljubša nam bodo. Knjiga ima pri vsej svoji obširnosti priročno žepno obliko in ob koncu popoln molitvenik.

Tolažba dušam v vicah.

Molitvenik s premišljevanji o vicah. Priredil župnik Fr. Bleiweis. Cena: rdeča obreza K 1·20, zlata obreza K 2—, šagrin zlata obreza K 2·60.

Bog hoče, da pomagamo ubogim dušam v vicah, do katerih nas veže krščanska ljubezen do bližnjega, ki niti s smrtjo ne neha. Bog bo stoteren plačnik za vsako delo krščanskega usmiljenja. Zato sezimo po tem molitveniku, ki ima tako vzvišen in blag namen pomagati trpečim bratom v vicah

Marija, kraljica src.

Nauk blaženega Grinjona Montfortskega o pravi pobožnosti do Matere božje. Rdeča obreza K 1·60, fina šagrin zlata obreza K 2·40.

To zlato knjigo naj si nabavi vsak, komur je na tem, da Marijo prav časti in se obvaruje napačne pobožnosti, ki je pogubila že mnogo duš. Molitvenik ima prekrasno vsebino in bo navdal bralca s posebnim sladkim in tolažbe polnim otroškim zaupanjem do Marije. Za člane Marijinih družb ni lepšega berila, kakor je ta zlata knjiga.

Pot k Bogu.

Molitvenik za odrasle.

Cena za vezan izvod z rdečo obrezo K 1·20, z zlato obrezo K 1·60, fina vezava upogljive platnice K 2·80, fino vatirane platnice K 3—.

Med molitveniki, namenjenimi za splošno porabo, je ta najpriporočljivejši in najpopolnejši. Ker se naslanja skozi in skozi na „cerkveni molitvenik“ in „večno življenje“, se ta molitvenik najbolj strinja z molitvami, ki jih predpisuje za najrazličnejše prilike sveta cerkev. Odlikuje se tudi glede na zunanjo obliko in krásne vezave.

Molite, bratje!

Molitvenik, povzet deloma iz spisov arskega župnika blaženega Janeza M. Vianeja.

Cena za vezan izvod z rdečo obrezo K 1·20, z zlato obrezo K 1·80, fin šagrin zlata obreza K 2·40.

Ta molitvenik se odlikuje z velikim tiskom in je namenjen posebno slabovidnim. Pri vsem tem ima pa zelo lepo zunanjo opremo, priročno obliko in je tako tenak, da ga spraviš v vsak žep, ne da bi te količkaj oviral.

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.